

Libertas-Kolleg

Poznání - zbraň proti světovládě

**Samiělova sedmá oběť
aneb
Zakošerování Íránu**

Pro Fide Catholica

Z německého originálu „*Samiëls siebtes Opfer oder Die Hinrichtung des Iran*“
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2007, přeložil © Jaroslav Voříšek 2007

Libertas-Kolleg

Poznání - zbraň proti světovládě

**Samiělova sedmá oběť
aneb
Zakošerování Íránu**

Světovládci připravované nové košerácké vraždění
- a co proti tomu můžeme dělat

Pro Fide Catholica

Z německého originálu „Samiels siebtes Opfer oder Die Hinrichtung des Iran“
přeložil © Jaroslav Voříšek 2007

Obsah

Smysl a účel této knihy.....	6
1. IZRUSA - války v zájmu „Nového světového řádu“: Nyní Írán.....	8
2. „Odpůrce Nového světového řádu“ zostouzet a znemožňovat nebo rovnou zabíjet?	11
3. Přijatelný důvod k válce zde musí být vždy!.....	16
Kategorie A: Ohrožení bezpečnosti.....	16
Kategorie B: Potenciální hrozba bezpečnosti.....	17
Kategorie C: Porušování základních svobod nebo lidských práv	21
Kategorie D: „Falešná ideologie, světový názor nebo náboženství“	22
Kategorie E: Nedbání smluv a rezolucí.....	23
4. Plánovači mají problém.....	27
5. „Íránská válka“ - pouhé panikaření nebo pevný bod programu?	31
„Osm důvodů, proč USA a Izrael napadnou Írán	31
6. Aliance IZRUSA jako nejsilnější mocnost na světě.....	37
7. Po íránské válce - pokračování v zotročovacím programu!	47
Bomby na Afghánistán: Začátek trestů pro 60 „darebáckých států“!.....	47
Stoletá válka proti „teroru“	50
„Kandidátka“: Nad kým se vznáší Damoklův meč?.....	51
8. Události „9/11“ - zářijová revoluce Neo-Cons.....	53
9. „Nový světový řád“ - dobrý světový řád?	57
10. Kdo jsou a co chtějí „Neo-Cons“?	61
11. Duch judeanismu a jeho důsledky pro náš svět.....	67
12. Co můžeme dělat, abychom íránské válce zabránili?.....	71
Opatření, zaměřená na důsledky války.....	71
Příčinná opatření.....	72
Doslov	74
Doslov vydavatele	74
Dodatek	75
Návazná a doplňující literatura.....	76

*Kdyby jen malý člověk věděl,
že ve světě to skutečně chodí tak,
jak si to, údajně mylně,
jen on představuje...*

Franz Mehler (německý národohospodář, † 1986)

Smysl a účel této knihy

Na dalších stránkách budou uváděny věci, které mohou mnohým znít tak překvapivě nebo dokonce hrůzostrašně, že by raději zase knihu s potřásáním hlavy odložili. Do jisté míry spontánně se zdráhají uvěřit zde vyličenému. To by však neměli dělat. Zde se totiž nešíří žádná politická „víra“, nýbrž jsou pouze uváděny skutečnosti a vyvozovány z nich odůvodněné závěry. Proto mají autoři této knihy právo očekávat, že se čtenář nebude přinejmenším předem uzavírat jejich myšlenkovým pochodům jen proto, že její závěry nejspíš nezapadají do jeho naučeného způsobu politického a historického nazírání světa.

Informace tohoto druhu jistě dokáží zpočátku vyvolat neklid, mohou iritovat a vyvést z rovnováhy. Odpovědnost za to však nepadá na autory - pravda měla ode dávna svou nepříjemnou stránku. Můžeme jen doufat, že čtenář nebude považovat svůj duševní klid za důležitější než osud všech těch obětí, o nichž zde bude řeč.

Autoři však od čtenáře nepožadují pouze zásadní zájem o nové poznatky k danému tématu, nýbrž také ochotu nechat se přesvědčit doložitelnými skutečnostmi a logicky jednoznačnými vysvětleními, i když mnohé mu místy doslova vyrazí dech. Možná právě proto pak bude čtenář ochoten doplnit si svůj dosavadní politický obraz světa, který mu až dosud připadal tak výstižný, a snad si jej dokonce i důkladně zrevidovat.

Naše kniha předpokládá nakonec ještě něco dalšího - že totiž čtenář uzná etické zásady lidskosti, spravedlnosti a svobodného sebeurčení národů jako hlavní hodnoty, které nelze v žádném případě pošlapávat. Autoři vycházejí z toho, že čtenáři není lhostejný osud lidí a národů, a proto bude ochoten napomáhat, aby byl od nejhoršího uchráněn lid Íránu, ohrožený mimořádně krutou popravou. Autoři této knihy budou šťastni, když jejich slova u co možná nejvíce čtenářů probudí tak často horlivě zmiňované, ale bohužel právě tak často postrádané „svědomí světa“.

Tato kniha vznikla z hlubokého poznání a osobního otřesu lidského svědomí. Množství zde projednávaných skutečností vyžaduje podrobné a důkladné dokazování jako u každého seriózního soudního řízení. To samozřejmě nechtějí autoři zůstat čtenáři dlužni. Ale právě více než aktuální případ Íránu hrozící likvidační války, která by mohla rychle vést k velké válce na celém Blízkém i Středním východě - a pokud se proti tomu nevzepřeme, pak i dokonce ke III. světové válce - vyžaduje co nejrychlejší jednání. Podrobné dílo se všemi potřebnými důvody, důkazy, doklady a prameny by si vyžádalo příliš mnoho cenného času. Jeho vydání by mohlo být docela dobře předstiženo samotnými událostmi a proto bude později následovat jako druhý díl této knihy. Ten bude tvořit nezbytnou myšlenkovou jednotu s naší knihou (což by neměli kritici přehlédnout), jež je koncipována jako samostatné a čitelné dílo, které čtenáři ušetří namáhavé prodírání houštinou odkazů na prameny, doklady, literaturu a podrobné probírání speciálních otázek.

Autoři však považovali za nebytné na klíčových místech vložit alespoň stručnou citaci dokladu nebo pramene [hrnaté závorky]. Kdo tedy i přes úsilí autorů zůstane skeptický ohledně určitých sdělení a výpovědí, může si zjednat jistotu množstvím doložených skutečností ve zmíněném druhém dílu naší knihy.

Autoři prosí čtenáře o akceptování naší dosti neobvyklé metody, kterou je nedokládání vlastních tvrzení v témže dílu knihy. Jsme totiž toho názoru, že při - juristicky řečeno - nebezpečí z prodlení je vědecká serióznost překonána vyšší hodnotou co možná nejrychlejšího přispění ohroženým lidem.

Abychom nezklamali čtenáře, který klade důraz na analytickou důkladnost díla, připojili jsme alespoň stručný přehled mimořádně důležité literatury k jednotlivým projednávaným bodům. Musíme totiž počítat s tím, že čtenář je vystaven rafinované argumentační manipulaci, s níž zde námi obžalovaní aktéři politiky, propagandy a médií byli až dosud tak úspěšní. Přesto jsme se rozhodli věřit zdravé soudnosti čtenáře.

V jistém ohledu se naše kniha liší od čistě obžalovacího spisu. V poslední a záměrně podrobné kapitole obsahuje početné návrhy k praktickému konání čtenáře. S ohledem na bezprostředně hrozící genocidu iránského lidu považujeme právě tento aspekt za mimořádně důležitý. Většina spisů s politickými tématy se omezuje na pouhé vysvětlení stavu. Jakkoli je to důležité, nemůžeme se s tím spokojit, je bezpodmínečně třeba také něco dělat. Jinak se jednoho dne i my ocitneme v děsivém táboře typu Guantanamo nebo Abu Ghraib - noví páni světa, o nichž zde bude řeč, již pro „podporovatele terorismu“ mají něco takového dávno připraveno! A jakmile se tam jednou ocitneme, pak pro nás informace o příčinách a souvislostech našeho uvěznění bude jen stěží útěchou.

Musíme se tedy starat, abychom sami jednou jako „ztracení opozičníci“ také neskončili v takovém lágru. Musíme ze všech sil pracovat na tom, aby zůstaly navždy prázdné tyto koncentrační tábory, kterých se podle spolehlivých informací v samotných USA již staví pro „nerozumné“ a „neposlušné“ obyvatelstvo více než 600.

1. IZRUSA - války v zájmu „Nového světového řádu“: Nyní Írán

Léto 2006. Všude ve světě si děti zatím venku klidně hrají, i v Íránu. Ale již ne dlouho, protože *neviditelná* moc dávno rozhodla o válce proti této zemi, a dva *viditelné* státy jsou rozhodnuté společně tuto válku vést bez ohledu na to, co íránská vláda udělá, aby jí zabránila. To je pouze naléhavý a jediný možný závěr z tzv. „mezinárodního vývoje věcí“, který je jenom zdánlivě nikým neřízený. Válka proti Íránu, jak si dále ukážeme, je ve skutečnosti pevným bodem důsledného a neústupného programu, který za dobu své existence stál život již nesčetné miliony lidí (počítáme zde jen hromadné oběti a ne početně „střední a menší“ vraždění jako např. v Srbsku a Bosně). Konečným cílem řečeného programu je zřízení politicko-vojenského světovládného systému, který je neviditelnou mocí bagatelizován jako „Nový světový řád“ [1].

Kdo se ptá po smyslu tohoto Nového řádu, dostává zpočátku ne právě nerozumně znějící odpověď. Ale již při prvním poslechu či četbě jeho teoretických základů se vkrádá zcela zvláštní pocit: Na tomto novém pořádku se něco nezdá být v pořádku, ale nelze to okamžitě formulovat. Teprve intenzivní uvažování a systematická analýza umožňuje odpověď - a je zcela neuvěřitelná! Může totiž pocházet od ďábla nejvyšší inteligence, velkého protihráče v Goetheho „Faustovi“ nebo od „Samiěla“ (od 3. století), satana v judaismu a „hlavy všech démonů“ v židovské kabbale. (Odtud také název naší knihy!) Cílem „Nového světového řádu“ totiž není „svět dobra“ nebo „globus spravedlnosti“, nýbrž na Machivelliho „Il Principe“ (Vladaře) orientované, chladně vykalkulované a mimořádně brutální panství jisté mocenské skupiny, která se cítí jako legitimní pán světa. Dále (viz kap. 9 a 10) uvidíme, o koho a o co se zde přesně jedná.

Pokud jde o cíle, samozvaní páni světa se v žádném případě neohlížejí na vyšší hodnoty, jako je např. právo osob a národů na sebeurčení. Sice rafinovaně ustavičně mluví o „hodnotách“, ale rozhodně nemají na mysli totéž, co se pod nimi primárně rozumí v eticky zaměřených kulturách. „Nový světový řád“ je naopak formován tzv. sekundárními hodnotami jako např. „pořádek“ (který ovšem vládne i v koncentračních táborech), „spolehlivost“ (jíž se může vykázt třeba i kat) a „loajalita“ (jakou ve vnitrostátních věcech požadovali i dosavadní rekordmani „očisty vyhlazením“, bolševici).

Těmto cílům odpovídají i *metody*, jejichž prostřednictvím má být „Nový světový řád“ prosazen a které - jak si dále podrobně ukážeme - jsou již také dalekosáhle prosazovány. Jsou to metody, při jejichž pouhém jmenování se lidé zachvějí hrůzou a vyděsí. Ve středověku se obětem také před samotným mučením nejdříve ukazovaly příslušné nástroje a vysvětloval jejich účinek. Kdo to chce znát konkrétněji, tomu lze doporučit pohled do historie sedmi desetiletí komunismu v SSSR. Kdo dává přednost pouhé literatuře, má k dispozici proslulou Orwellovu vizi budouc-

nosti „1984“. Tam již není žádná soukromá sféra, nýbrž všudypřítomné „oko“ státu, Velkého Bratra. Novým ideálem je průhledný „občan v akváriu“. Podle svatouškovského (díky G. W. Bushovi již v USA běžného) odůvodnění se tím dosáhne „daňové poctivosti“ a „bezpečnosti před terorismem“. V „Novém světovém řádu“ je udavačství naráz ctností, tupá „věrnost státu“ již náhle není charakteristikou nacistického státu nebo sovětské diktatury, a koncentrační tábory (které se tak ovšem nenazývají) pro vnitrostátní „sabotéry Nového světového řádu“ i pro vnější „teroristické nepřátele“ se stávají normální věcí. Zdánlivé sebeomezování opozičních sil, chladnokrevné odstraňování svobody názorů a vymývání mozků (oběťmi jen sotva vnímané) i reedukace k poslušnosti vůči údajně „civilizaci“ ztělesňující řídicí moci - to všechno neodmyslitelně patří k tomuto „novému“ řádu! A mučení k vynucení „pravdy“ z „podezřelých z terorismu“ je potom už jen posledním „logickým“ důsledkem. První „prominentní“ zastánci toho návratu k barbarství, které se tak dávno považuje za překonané, již dávno pozdvihli své daleko slyšitelné hlasy. (Například v Německu profesor na mnichovské vysoké škole budenswehru Michael Wolfsohn, i ministr vnitra a policejní ředitel ve Frankfurtu Walter Schäuble.)

Není třeba být nezbytně křesťan, aby tváří tvář tomu člověk nepomyslel na Ježíšova slova: „Vy jste z otce ďábla!“ (Jan 8,44). A naši čtenáři sami později poznají, že pojem „Samiel“ rozhodně není nijak přehnaný. Nyní se však vraťme k bezprostředně hroící vojenské popravě Íránu.

Jedno je předem jisté - bude to krajně nerovný boj. Proto je také, přinejmenším vojensky, vítěz již dopředu jistý. Írán je totiž ohrožován dvěma v současnosti asi neporazitelnými nepřáteli, kteří jsou (jak se později ukáže) svázáni tajným poutem a svůj postup plánují společně, na všechno neočekávané reagují pružně a své odpůrce nemilosrdně zbavují moci, mrzačí a při sebemenším odporu likvidují.

Kdo jsou tito nepřátelé Íránu (i když se za takové formálně neprohlašují, jako třeba „Dohoda“ v první a „Spojenci“ ve druhé „světové“ válce proti Německu)? Nuže, jednak je to světová *vojenská* moc číslo 1, tedy USA, a jednak světová *politická* moc číslo 1, Izrael [2]. A protože obě tyto mocnosti již dávno (dále uvidíme, jak dávno) společně postupují jako rodní bratři, může se nejpozději od první protiiirácké války před patnácti lety mluvit již otevřeně o tzv. „USRAEL“. Přesnější je zde ovšem označení jako *aliance* IZRUSA. Slovo *aliance* (tj. spojenectví s cílem společného postupu) je zde výstižnější než pouhé „USRAEL“, které spíše označuje pouze společenství smýšlení, z něhož je však již dávno vojenské společenství.

Poznání, že tato navenek jako taková sice nevystupující, ale o to mocnější *aliance* již existuje dávno, má nepodceňovatelný praktický význam. Není zde v žádném případě *pouze* „izraelská lobby“ v USA, jak prokázal bývalý americký kongresman Paul Findley ve své stejnojmenné knize (viz literaturu). *Teprve logické a z množství pozorovatelných skutečností odvozené poznání skutečné aliance nám rázem objasní až dosud nevysvětlitelné a zdánlivě rozporné jevy.*

Že je v překládané zkratce IRZRUSA na prvním místě Izrael a ne USA (což mohou mnozí povrchní pozorovatelé považovat za nepřiměřené), má svůj důvod v tom, že izraelská vláda a „izraelsky“ myslící osobnosti v USA dokonce i podle vlastních výpovědí vnucují Spojeným státům své mínění, a jen velice zřídka naopak [3]. Do té míry tedy i v této zkratce „nevrtí pes ocasem“, nýbrž právě naopak.

Existence aliance IZRUSA ohledně politických i vojenských souvislostí pronikla až dosud do obecného povědomí jen jako nejasné tušení. Proto je třeba o ní mít jasnou vědomost. A toto vědění má pro nás rozhodující důsledky:

- Nechceme-li „Nový světový řád“ válekat se hřbitovem národů ani „mír“ na způsob „Velkého Bratra“ z Orwellova románu „1984“ spolu s pro něj vytvořenou řečí „political correctness“,
- chceme-li zabránit, aby „nepřátelé světového státu“ byli psychiatricky „pacifikováni“ a „sabotáží míru“ museli trpět ve věznicích,
- chceme-li, aby koncentrační a mučičí tábory pro „teroristy“ i vymývání mozků pro „nepoučitelné“ patřilo už konečně barbarské minulosti,

pak musíme své dosavadní myšlení i činnost v rozhodujících bodech důkladně změnit. (Závěrečná kapitola naší knihy přináší široké spektrum konkrétních návrhů pro naši budoucí politickou činnost.)

2. „Odpůrce Nového světového řádu“ zostouzet a znemožňovat nebo rovnou zabíjet?

Jak snadno se libovolná země může stát „nepřítelem Nového světového řádu“ a tím i kandidátem na seznamu vojenské popravky zcela zvláštního druhu, to si ukážeme v kapitole 7. Nyní se nejdříve podíváme na momentálně nejaktuálnější případ, na kandidáta smrti, Írán. Proti tomuto státu již dlouho - od roku 2000 dokonce i oficiálně prokazatelně - plánovaná válka bude vedena s naprosto nerovnými zbraněmi. Ze strany útočníka, tj. IZRUSA, se na téměř bezbranné obyvatelstvo snese krupobití raket a gigantický koberec bomb stejně tak, jako již roku 1991 v první útočné válce proti Iráku, roku 2001 v „trestné válce“ proti Afghánistánu [4] i v druhé útočné válce roku 2003 proti Iráku [5]. Navíc budou proti Íránu nasazeny ještě nové a mnohem strašnější zbraně, otestované již při přepadení Libanonu Izraelem roku 2006 [6]. Lidé v Íránu budou umírat za nepředstavitelného utrpení, pozůstalí budou oplakávat statisíce mrtvých. A v němém zděšení z činů d'ábla pak v jejich srdcích nadobro vyhasne víra v dobro a spravedlnost.

Pokud se vláda Íránu bezpodmínečně a pokorně nepodřídí požadavkům IZRUSA, nebude-li tedy zhanobena hrdost tohoto národa, bude Írán podle vůle svých nepřátel „zakošerován“, tedy odsouzen k pomalé smrti vykrvácením bez sebemenší možnosti záchranu. *Írán, jak jej nyní známe, ztratí svou dosavadní existenci, a jeho zdeptaný lid už poté nebude tentýž.* [7]

Stejně se vedlo před více než šedesáti lety Německu [8] a Japonsku [9]. Jen o málo let později to byly velké oběti číslo 3 **Korea** a 4 **Vietnam** [11]. V případě obětí č. 5 a 6, **Afghánistánu** [12] a v krátkém odstupu hned *dvakrát* po sobě napadeného **Iráku** [13] byly již všechno ještě zhoršující „ISR“-komponenty IZRUSA mimořádně zřetelné jak v psychologickém, tak poté i vojenském vedení války. A právě tento aspekt je až překvapivě stejný ve všech šesti výše jmenovaných případech [14]. K tomu si později řekneme více.

Co čeká obětované státy v případě prohrané války? Na to je okamžitá odpověď. Buď budou rozděleny na severní a jižní část (jako Korea a Vietnam) nebo dokonce na tři státy, jak se „navrhuje“ přinejmenším pro Irák [15], nebo budou doslova rozčtvrceny jako v případě Německa [16].

Afghánistán zůstal rozdělení ušetřen, ale zato bylo jeho obyvatelstvo „bombardováním vráceno do doby kamenné“ [17]. Rovněž po porážce nerozdělené Japonsko se stalo obětí - nikoli vítěznými mocnostmi jako takovými, nýbrž neviditelnými plánovači světových válek [18] - uloženého „trestu“ dvou atomových pum, z toho jedné plutoniové (na Nagasaki), jejíž použití je již samo o sobě obrovským zločinem proti lidskosti vzhledem k nepředstavitelně dlouhému poločasu rozpadu plutoniové radiace (24 110 let)! Atomové bomby byly podle vůle tehdy již převážně v USA sídlících zločinných dirigentů světa původně zamýšleny na Německo, které tomuto osudu uniklo jen kapitulací svých armád (v očích nepřátel Německa ovšem

„předčasnou“) [19]. Že japonský císař rovněž kapituloval již před svržením atomových bomb (i když nejprve jen telefonicky), o tom nechtěli samozvaní soudci světa, posedlí starozákonní myšlenkou vyhlazení národů, nic slyšet.

Na následky nepředstavitelně dlouhodobého radioaktivního záření [20] dodnes po více než 60 letech v Japonsku každoročně umírají tisíce lidí. A ještě i v roce 2100 na ně budou Japonci trpět dříve, než zemřou. „Nelze stát beztrestně na špatné straně!“ znělo již roku 1945 osudné heslo. Jeho „architekti“ jej o 55 let později nechali znovu zaznít z úst G. W. Bushe v mnohem prostší, ale tím srozumitelnější podobě, když šlo americké vládě o postoj ostatních států ke strategii „Nového světového řádu“: „Buď jsou s námi, nebo s námi nejsou. Potom jsou proti nám!“

Černobílé myšlení, jehož překonání bylo ještě nedávno považováno za vymoženost duchovní kultury, se ovšem neobjevilo jen tak bez příčiny. Má své kořeny v ideologii politických teoretiků „Neo-Cons“, záměrně chybně označovaných za „neokonzervativce“. Tato skupina teoretiků je usazena *především v USA a Izraeli*. Zmíněná teorie, přesněji řečeno ideologie je asi od roku 1980 stále častěji zmiňována v souvislosti s velkou celosvětovou politickou hrou IZRUSA. Této nesmírně sebevědomé a mimořádně vlivné skupině židovských emigrantů a jejich - až na několik málo výjimek - rovněž židovských duchovních žáků musí být pro její význam jako klíči ke světové politice od roku 1970 věnována zvláštní kapitola. (Jde o „skupinu intelektuálů, která se rekrutovala z liberálních a socialistických podněcovatelů II. světové války“.) [21]

Při plánovaném d'ábelském útoku na Írán není žádná šance na přiměřenou obranu. Bombardování letectvem USA a jejich spolupachatelských států bylo již dávno velice pečlivě naplánováno [22] a nezřídka také i hrůzostrašně provedeno. Nejděsivějším příkladem toho je noc z 12. na 13. únor 1943 v Drážďanech, kde bomby padaly *záměrně* tak, aby při následných požárech zaživa uhořelo co nejvíce lidí. Měli být „upečení“, jak se výslovně vyjádřil tehdejší britský premiér, vysokostupňový zednář a „demokratický“ bojovník proti „barbarským Němcům“ Winston Churchill, i když po smrti „starého“ Německa jennocitně prohlásil, že asi bylo „poraženo nesprávné prase“.

Pro Írán plánované plošné zasažení raketami a zasypání velké části jeho území bombami všeho druhu vnese novou „kvalitu“ do již tak hrůzného válečného utrpení: Obyvatelstvo Íránu totiž po mnohá desetiletí a snad i staletí (!) nebude mít šanci uniknout smrtelnému nebezpečí leukémie a dalších početných chorob z ozáření, protože USA vedle střel s „ochuzeným uranem“ [24], nasazených již v irácké válce, hodlají tentokrát použít i „malé“ atomové bomby („Mini-nukes“).

Na straně obránců není nic ani přibližně rovnocenného. Z vojenského hlediska je Írán doslova trpaslík vedle USA a Izraele, který se mezitím vypracoval na třetí místo mezi jadernými mocnostmi (s údajně více než 400 jadernými hlavicemi). [26] Dokonce ani iránským prezidentem ohlášených 40 000 sebevražedných obránců nemůže zabránit peklu ve vlastní zemi, protože Írán nikdy nechce napadnout USA,

nýbrž naopak USA Írán. Proto také tyto speciální jednotky mohou zareagovat *nejdříve* bezprostředně *po* prvním vojenském úderu IZRUSA, jestliže toho budou vůbec schopné. Pokud všechno půjde podle dosud známých plánů „Shock and awe“¹ agresorů, bude tento bleskový první úder ještě mnohem strašnější než „preventivní“ úder z roku 2003 proti Iráku [27]. Světovou veřejností odsuzované použití atomových zbraní [28] je USA a Izraelem zcela ignorováno a politickými jestřáby dokonce požadováno! [29] IZRUSA obviňuje Írán již z pouhé *možnosti* vývoje jaderné technologie.

Kritické pozorovatele obou válek IZRUSA proti Iráku již roku 1990 napadlo, že ve veřejně vyhlášených plánech vojenské popravy této oběti je viditelné až nápadně mnoho vyslovené nenávisti. Hrůzostrašné fantazie ohledně způsobu, jímž má být protivník (označený za nepřítele lidstva) potrestán za svou vzpurnost, přivedl nemálo pozorovatelů k asociaci s pojmem „zakošerování“ [30], a to vzhledem k *vysoce nadprůměrnému počtu lidí židovského původu mezi nejzuřivějšími podněcovateli války*. Při židovském košerování zmírá neomráčené zvíře velice trýznivě, tj. pomalu a až do konce při plném vědomí. Z etického hlediska je to jednoznačné barbarství vůči zvířeti a na věci nic nemění ani skutečnost, že v mosaickém židovstvu a islámu je košerování odůvodněno religiózně. [31]

V jedné z dalších kapitol uvidíme, že také v případě podobného barbarství vůči *lidem*, a to zvláště spočívajícím na myšlenkových pochodech talmudského i americko-evangelikánského základu, se využívá *religiózního* hlediska k ospravedlnování bezpráví a satanských ukrutností.

Pokud je politický rigorismus² se svými doprovodnými jevy brutalitou a krutostí odůvodňován religiózně (o „světském“ ospravedlnování si povíme později), vzniká zde pro eticky a lidsky smýšlející mimořádně obtížný problém:

„Pokud se lidskost nemá projevovat pouze v teorii a v nedělních kázáních, musí být na jedné straně zpochybněny určité religiózní základy zmíněného věroučného postoje. Na druhé straně se (přínejmenším v evropských kulturních kruzích) od každého člověka očekává, že nebude směšovat náboženství se všeobecně závazným zákonodárstvím. Mnoho lidí považuje náboženství za absolutní tabu a proto v některých zemích zaručuje ústava náboženství mimořádnou právní ochranu. [32]

V poslední kapitole naší knihy se pokusíme na tuto zdánlivě nezměnitelnou bezvýhodnost podívat z jiné perspektivy. Musíme si ovšem přitom vždy být vědomi obrovských dimenzí tohoto problému.

Vraťme se však po odbočení zase k zásadnímu, k plánované popravě Íránu ze strany IZRUSA a k otázce, zda je výraz „košerování“ v tomto případě oprávněný. Řekneme si to velice stručně. Oběti bombardování, raketového ostřelování a nastrožených min budou při dnes již téměř otevřeně vyhlášeném použití radioaktivních a chemických prvků [33] *umírat ještě mnohem déle a trýznivěji než ubohá zví-*

¹ Šok a hrůza, děs.

² Přísné pojmání mravních příkazů; pozn. překl.

řata při rituální porážce. Jejich utrpení se často nebude měřit na minuty nebo hodiny, nýbrž na roky. A to všechno rovněž při plném vědomí! Tento způsob zabíjení obětí se nejenže *podobá* košeráckému zabíjení zvířat, ale ohledně doby utrpení jej ještě daleko *překonává*.

Je zde ještě další shoda, která výraz „košerování“ opravňuje. Stejně jako při rituálním porážení zvířete není původce utrpení oběti znám, nýbrž je s ním smířena. A pokud se při předcházejícím válečnickém štvání vkládá do hry i nenávisť, je utrpení obětí nejen žádoucí, ale dokonce s potěšením připravované, jako jsme viděli v případě záludné hrůzostrašné propagandy „spojenců“, líčící demonizované Němce jako „Huny“ a „nacistické barbary“. [34] Z tohoto pohledu pak již výraz „zakošerování“ z podtitulu naší knihy, který na první pohled vypadal tak přemrštěný, není sebemeně neoprávněný. Výraz je spíše potřebný a žádoucí k ukázání zruďného charakteru vedení války, jak ji praktikovaly USA vůči Iráku a Afghánistánu, a nedávno Izrael proti Libanonu. [35] Světová veřejnost musí být právě tímto výrazem vyburcována.

Co nyní bezprostředně očekává Irán, je přesně totéž. Dost možná že této zemi hrozí cosi ještě mnohem horšího, protože jeho vláda na rozdíl od rovněž tak demonizovaného Saddáma Husajna udělala z pohledu IZRUSA něco absolutně neodpusťitelného: Šéf iránského státu před celým světem naplno jmenoval pevné pouto, které mezi USA a Izraelem existovalo již od samého počátku židovského státu, ale nikdy nebylo otevřeně přiznáno. Tím pevným poutem je „*sionismus*“, jak to formuloval iránský prezident. Zda jde o výstižné pojmenování, je zde zatím druhořadé. Naproti tomu bylo důležité, že tím - i když verbálně dosti radikální formou - otevřel světu oči k poznání pro svět té *nejnebezpečnější ideologické a militaristické aliance*.

Naše kniha svým pojmem IZRUSA jen vyvozuje logické důsledky ze skutečností, jež analytici politických světových událostí posledních šedesáti let již dávno rozpoznali, a které po trefném vyjádření prezidenta Ahmadínedžáda mohou přivést k zamyšlení i důvěřivé stoupence současných vlád USA a Izraele, a dokonce je i přimět zastydět se nad vlastní zatvzrelou naivitou.

V této souvislosti je třeba si otevřeně promluvit také o dalším choulostivém aspektu. Je mnoho Němců, kteří se stydí ba dokonce přímo bojí, že by si svou kritikou metody rituálního košerování, odporného židovského i islámského obyčeje, vysloužili výtku z „antisemitismu“.

K otázce tohoto doslova smrtícího a v současném Německu velmi používaného slůvka již všechno podstatné řekl odvážný autor Johannes Rothkranz. Jeho argumentace je pro davы horlivých a nekritických uživatelů tohoto falešného výrazu nejen zahanbující, ale duchovně přímo zničující. Ve vymezeném rámci naší knihy nemůžeme tento důležitý pojem v souhrnné formě představit a proto musíme čtenáře odkázat na druhý díl, kde bude podán s potřebnou důkladností. Zatím se tedy musíme spokojit s odkazem na příslušnou literaturu [36].

Může však Írán v poslední minutě svému zakošerování bombami a raketami zabránit prostřednictvím „sebevražedných bojovníků“, jak to vyhlásil šéf státu Ahmadinedžád? Jasná odpověď zní: Ne! Tito bojovníci sice mohou po celém světě provést účinné *odvetné akce*, ale k zabránění válce by museli jednoznačně identifikovat její skutečné plánovače a původce, jejich hlavní stany a napadnout je. Je jasné, že (nejen) pro íránskou tajnou službu je to naprosto neřešitelný úkol. Omezené možnosti sebeobětování se jasně ukazují také na příkladu *palestinských* sebevražedných bojovníků, kteří ještě nikdy nedokázali zabránit proti nim zaměřeným vojenským opatřením, a navíc se museli smířit s tím, že jejich zoufalé činy jsou *proti jim samým* využívány jako propagandistická zbraň (protože přitom nesporně umírají i nevinní lidé).

3. Přijatelný důvod k válce zde musí být vždy!

Agresori si přirozeně nemohou dovolit (*zatím* ještě ne, jak se brzy ukáže) začít válku bez alespoň přijatelného - tedy na první pohled přesvědčivého - ospravedlnění. Zbytkem světa by to bylo chápáno jako brutální přepadení a vyvolalo by nejen spontánní mezinárodní nesouhlas, nýbrž i okamžitou otázku, pro jaké zájmy k tak velkému zločinu vůbec mohlo dojít a zda je takovým státům možné v mezinárodních vztazích v čemkoli důvěřovat. [37]

Pokud něco takového USA a Izrael nechtějí riskovat a nechtějí zůstat v OSN po dlouhou dobu izolovány a nést z toho plynoucí důsledky, musejí si najít resp. vymyslet oficiální důvody k válce, které by v očích ostatních vlád i tzv. světové veřejnosti vypadaly rozumně nebo přinejmenším přijatelně. To však ještě nikdy nebylo příliš těžké, jak ukazuje pohled na tisícileté dějiny válek člověka, zvaného Homo sapiens. V každém případě se zde agresorovi nabízí pět velkých kategorií odůvodnění války:

Kategorie A: Ohrožení bezpečnosti

Předně se bude tvrdit, že se na obzoru kupí zlověstné mraky „ohrožení celé naší bezpečnosti“, například údajnými zbraněmi hromadného ničení v rukou určitých států - tedy argument, který je již sám o sobě schopen rozpoutat preventivní válku proti údajnému ohrožovateli. Pokud mají být v takové válce skutečně zlikvidovány masy lidí, je už sama tato „skutečnost“ hromadně ničivou zbraní, byť zatím jen verbální. Její účinnost byla děsivým způsobem viditelná na příkladu Iráku. Po chladné kalkulaci byla proti němu zaměřena a stála jej národní život přinejmenším v té podobě, v jaké jsme tento stát a hlavně jeho obyvatele znali. Nebylo by v tom případě na místě důsledné odmítnutí a potrestání tak vražedné lži? To se samozřejmě nestalo a mnozí naopak s obdivem opakují Churchillovo sice duchaplné, ale cynické ospravedlnování politické lži: „V časech války je pravda tak vzácným zbožím, že na svou ochranu potřebuje tělesnou gardu lži.“ (Blíže k tomu v závěrečné kapitole.)

Argument k popravě Iráku byl nakonec i světovou veřejností odhalen jako rafinovaně zkoncipovaná lež. Je důležité pochopit a rozpoznat důvod toho zpoždění, pro Irák tak smrtelně osudného. I když se tomu nechce věřit, je právě tak zvané světové mínění zpočátku téměř vždy na straně křivdy a bezpráví [38]. Pokud se však nad věcí zamyslíme důkladněji, je to zcela pochopitelné: Pevná a všudypřítomná síť „informací“, posuzování „všeobecně přijatelných hledisek“, zvaných „světové mínění“, je všechno jiné než nezávislé na cíleném ovlivňování. Právě ony mocenské skupiny, které se pro svou neodpovědnou politiku musí obávat nezávislého a objektivního veřejného mínění, jím systematicky manipulují podle svých potřeb. A téměř vždy v tom také mají úspěch, protože pro viditelnou a ještě více pro skrytou propagandu mají k dispozici nesrovnatelně větší finanční prostředky než

obhájci pravdy, poučování, svobody mínění a práva. A když jde o manipulaci s veřejným míněním ve smyslu IZRUSA, pak je zde vždy k dispozici neúnavně pracující gigantický mediální systém. [39]

Oblíbeného argumentu „ohrožení bezpečnosti“ užívá útočník dokonce i tehdy, kdy je hospodářská, politická i vojenská síla údajně „darebáckého státu“ v porovnání s agresorem vysloveně směšná. A byť je vzdálenost obou hlavních měst přes 10 000 kilometrů (jako např. mezi USA a Afghánistánem), neostýchá se např. mluvčí americké vlády v masmédiích se starostlivým výrazem varovat „svět“ před hrozivým „nepřítelem celého lidstva“ [40] a drze tvrdit, že svoboda „Ameriky“ musí být bráněna v Afghánistánu! (Bývalý německý ministr obrany Struck tuto argumentační kreaci zjevně převzal od svého velkého amerického vzoru, když na německý národ vypustil sugestivně ohlupující větu, že bude Německo bránit „na Hindukúši“.)

Kategorie B: Potenciální hrozba bezpečnosti

Nežřídka bývá určitý stát představován světové veřejnosti jako potenciální *hyper* hrozba, jako takřikajíc státní ztělesnění satana. V tom případě údajně představuje pro vlastní stát (líčený samozřejmě jako ušlechtilý) a možná i pro celou planetu bezpečnostní riziko, byť třeba jen *potenciální*. Podle náhledu směrodatných válečných plánovačů jak v Izraeli, tak i v USA, to plně ospravedlňuje *první úder*, tedy *preventivní válku*. Protože je však podle mezinárodního práva něco takového dovoleno danému státu jen v případě skutečně *bezprostředního* nebezpečí, začali válečníci razit s preventivní válkou snadno zaměnitelný výraz „*preemptivní válka*“. V osmdesátých letech minulého století s ním v USA přišli plánovači „Neo-Con“ pod vedením Paula Wolfowitz. K tomuto výrazu se později ještě vrátíme podrobněji. Jak sami uvidíme, *je prvním pokusem v dějinách vytvořit imperialistické politice arogance a pokrytectví* (podle vzoru Strýčka Sama: „Colt a bible“) *teoreticko-ideologickou základnu s drzým nárokem být údajně výsledkem rozumného uvažování*.

Je to další podobnost, která kriticky myslící lidi musí přivést k správnosti hypotézy existence IZRUSA: Také v Izraeli jsou domácí „Neo-Cons“. Židovský spisovatel a mírový aktivista Uri Avnery dokonce přímo píše, že *myšlení i politika G. W. Bushe jsou řízeny židovskými Neo-Cons*. Jedním z nich je Nathan Ščaranskij, který se svou knihou „The Case of Democracy“ snaží „preemptivní“ princip zásadně etablovat, ovšem nejspíš jen pro „vyvolené“. Soudí totiž, že každý kritik Izraele by měl skončit v táboře GULAGU - opravdu pozoruhodná sympatie pro nelidský vynález komunistického totalismu.

Na Ščaranského výroku je nepochopitelná a matoucí okolnost, že pochází od člena národa, pro který by vlastně měla být myšlenka koncentračního tábora navždy tabu. Nebo snad přece jen určití židovští politici tyto koncentrační tábory zá-

sadně neodmítají, nýbrž jen tehdy, když jsou v nich podle jejich mínění drženi *nesprávní* lidé?

Zastánci preemptivní války přirozeně zamlčují něco zcela rozhodujícího: že totiž takovou válku lze ospravedlnit *ještě mnohem méně* než klasickou preventivní válku - tedy morálně, ani z hlediska mezinárodního práva vůbec ne! Skupinou „Neo-Cons“ vymyšlený pojem, který se již roku 1995 objevil ve zprávě strategického velitelství USA (STRATCOM), má totiž ospravedlnit válku, jejímž účelem je *potlačit již v zárodku vnik možného nebezpečí!* Naproti tomu při preventivní válce musí být *prokazatelné bezprostřední* nebezpečí, nebo již k agresí došlo. Nový pojem tedy není v zásadě nic jiného než zdánlivě logické a zdánlivě morální „ospravedlnění“ svévolného válečného skutku státu nebo jiného militaristického aktéra. Jeho smyslem je tedy tímto způsobem ukázat mocenské zájmy jako „odůvodněné“. Nebo ještě jinak řečeno:

„Preemptivní válka“ je lstivý, klamný pojem, vyšlý z myšlenkového světa „Velkého Bratra“, před nímž nás George Orwell právem varoval ve svém (jen zdánlivě „utopickém“) románu „1984“. [42]

Určitě není náhoda, že již před 25 lety (!) se jistý stát snažil ospravedlnit svůj barbarský letecký útok. Tím státem byl Izrael. Roku 1981 zničil irácké výzkumné jaderné středisko Bagdád-Tuwaiha (zvané také Osirak), konkrétně tři jaderné reaktory.

Se stejně účelovým argumentem napadla roku 1993 letadla USA ústřednu tajné služby v Bagdádu.

Smutná skutečnost, že tzv. světové mínění již roku 1981 zavřelo oči před hrubým izraelským porušením mezinárodního práva, zjevně vládu USA povzbudila ke stejnému zločinu o dvanáct let později. Protože již tehdy byla aliance IZRUSA nepoznána, ale tím účinněji mohla otevřeně udávat tón, byly si USA čím dál jistější, že nebudou muset skládat účty ani z dalšího a ještě bezostyšnějšího porušování mezinárodního práva. Proto se také intervaly takových demonstrací *nového imperialismu* nápadně rychle zkracovaly:

Jestliže od pirátského útoku Izraele na Bagdád (který sice OSN odsoudila, ale bez výsledku) uplynulo dvanáct roků, pak již po pěti letech (1998) zničily USA farmaceutickou továrnu poblíž Chartúmu, hlavního města Súdánu, označenou za „pravděpodobnou výrobu jedovatých bojových plynů“. Protože i tato agrese zůstala pro útočníka prakticky bez následků, bombardovaly USA ještě téhož roku také údajné „výcvikové středisko teroristů“ v Afghánistánu (tedy již tři roky před trestnou válkou za údajné přechovávání Usámy bin Ladina). A v rozjaření nad úspěchem bombardovalo letectvo USA v témže roce také ministerstva, nemocnice a obytné čtvrti Bagdádu, zatímco britské letouny napadaly irácká radarová zařízení a vojenská letiště.

Jako varování pro budoucnost všech národů nelze dost hlasitě zvolat: znovu bylo oficiální odůvodnění „preemptivní“:

USA argumentovaly tím, že irácká vláda předtím rozhodla zastavit spolupráci se zbrojními inspektory OSN, což dovoluje *tušit* (znovu)vyzbrojování Iráku. Každý jen trochu objektivně myslící člověk může takové zdůvodnění považovat za imper- tinenci, tedy v zásadě za výsměch zdravému rozumu. Přesto však toto „zdůvodně- ní“ mělo celosvětové nejhorší myslitelné následky pro právě dané oběti, protože IZRUSA se svou nesrovnatelnou mocí ovlivňuje také velká média a tím i výrobce „světového mínění“ ve svém smyslu - k čemuž přirozeně patří také pravidelná (a podrážděná) *dementi* takového vlivu! Něco podobného známe již od tradiční ma- fie, která se nikdy veřejně neoznačila za existující, přestože jejích zločinů byl bez- počet.

Kdo by snad chtěl ve výše zmíněných velkých zločinech vidět jen ojedinělé pří- pady 20. století, ten se musí nechat poučit tvrdou realitou. Další ošklivá skvrna na údajně morálně tak bělostné vestě USA na sebe tentokrát nenechala čekat pět let, nýbrž pouze tři: bombardování *Afghánistánu*. S nestydatě arogantním tónem prezi- dent země Sochy svobody oslavil tento imperialistický úder do tváře svobody náro- da jako povzbudivý začátek „nového tisíciletí“ pod vedením USA. *A znovu bylo odůvodnění zločinu preemptivní*: „svobodný svět“ se musel „chránit“ před hrozícím *monstrem Al Kajdy*, jehož hlava, Usáma bin Ladin, je hostem v Afghánistánu, který jej prostě nechce vydat. S „těžkým srdcem“ bylo třeba se vydat jej hledat, protože „*máme snad čekat, až si on najde nás?*“

Ani to však pořád ještě není všechno, právě naopak: vůdčí mocnost „svobodné- ho světa“ nyní se svým dalším úderem čekala jen pouhé dva roky, tedy do roku 2003: a byla znovu činná preemptivně, tentokrát již zcela zřetelně a masivně krytá z boku Izraelem - existence IZRUSA se již téměř otevřeně přiznávala:

Zpočátku se světu a především národům OSN dosti ledabyly nalhávala existence iráckých zbraní hromadného ničení. Když však zbrojní inspektoři OSN nic nenašli, a vzdor horlivému hledání nenašli opravdu nic, pak - zkrátka nehledali správně! Nebylo přece možné, aby Saddám Husajn nekul děsivé pikle proti „svobodnému světu“ - vždyť něco takového bylo předem jasné!

Když se však tentokrát (především ve „staré Evropě“, jak ji pohrdlivě nazval „Neo-Con“ D. Rumsfeld) zformoval silnější odpor proti agresivní válce, mozková ústředna Velkého bratra rigorózně zasáhla. Se vši vážností požadovala přesunutí *důkazního břemene*! Konkrétně formulováno: Nikoli USA nebo Izrael musí doka- zovat, že Irák vlastní nebo je schopen vyrábět zbraně hromadného ničení, nýbrž *naopak* „masový vrah Saddám“ *musí prokázat*, že žádnou takovou zbraň nemá a ani v budoucnosti mít nebude. V opačném případě je Irák mrtvola, neboť se musí „vycházet z toho“, *že by mohl svět ohrožit*.

Do tak děsivé „orwellovské logiky“ pouhých domněnek se IZRUSA zahaluje vždy, kdykoli to pro své světovládné plány potřebuje.

Navzdory d'ábelské obratnosti IZRUSA však mezitím také v USA existuje sílicí skepse vůči argumentům ohrožení jakožto odůvodnění válek. Prezident George

W. Bush má však pro takové případy velmi nebezpečný, protože rozum vylučující prostředek: V okamžiku změnil řečnický pult v kazatelnu. Před válkou proti Iráku zinscenoval velké finále: „God bless America“.³ Mr. prezident se mohl spolehnout, že si nikdo nedovolí diskutovat o nelogičnosti a rozporech „jedenáctého září“ i mnoha dalších podivných případech nebo dokonce chovat nějaké ošklivé myšlenky. Vlna tsunami vlasteneckých emocí jeho posluchačů spláchla úplně všechno - informace dokazující pravý opak, pochybnosti o upřímnosti vlády, bdělý rozum a především svědomí.

Tolik tedy zatím k druhému, dnes nejčastěji se nabízejícímu odůvodnění války, *eventuálně* ohrožené bezpečnosti „nás všech“. Existují přirozeně případy, kdy je takové obvinění zcela nepravděpodobné, a užívá se také údajného ohrožení bezpečnosti *jedné jediné země*. V poslední době se tak děje, možno říci preventivně, v případě Izraele, kdy se ostatní svět necítí být Íránem ohrožen. Je samozřejmé, že Írán jako takový *nikdy integritu státu Izrael neohrozil*, nýbrž se pouze stavěl *proti jemu* otevřeně hroící izraelské vládě [43], pokud provozuje „sionistickou“ politiku, agresivně zaměřenou proti Íránu.

Jistě není náhodné, že USA učinily opatření pro případ, že by zbytek světa v čele s OSN vzdor masivní dlouholeté propagandě proti Íránu *nespatřoval* v tomto státě žádné takové ohrožení, a že by s útočnou válkou nesouhlasil a nepodílel se na ní. V takovém případě vláda USA se vši vážností tvrdí, že Írán ohrožuje „Ameriku“. Vzhledem k absolutně nesrovnatelnému vojenskému potenciálu USA (vyrovná se 25 dalším státům v sestupném pořadí dohromady) je to směšně znějící tvrzení. Vláda USA se snaží (podobně jako Irák roku 2003) bezdůvodně dávat Írán do spojení s údajně existujícím „mezinárodním terorismem“ a tím vhodit na misku pomyslných vah *jeho* nebezpečnost. Proto se říká, že nebezpečnost terorismu je horší než armáda státu, jakoby teror nebyl pouze bojovou metodou, nýbrž na způsob státu organizovaným jednotným útvarem. S oporou v tomto tvrzení je pak jeho nebezpečnost interpretována jako zcela *neprůhledná*. Touto metodou, tedy tak říkajíc zadními vrátky, se válečným plánovačům za vládou USA až dosud vždy dařilo (viz Afghánistán a Irák) bez námahy vyvolat takový stupeň strachu, jaký potřebovali, aby mohli vydávat „obranu“ za „nezbytnou“.

Nyní si krátce ukážeme mimořádně účinnou variantu výše zmíněného argumentu „ohrožení bezpečnosti státu“:

Určitý stát neujišťuje *sám* o ohrožení své bezpečnosti nebo existence, nýbrž nechává o něm mluvit reprezentanty jiného státu. Tím je tvrzení důvěryhodnější, protože je viditelně objektivní. (Že je přitom přirozeně všechno jiné než nestranné, a bývá dokonce obratným šachovým tahem, o tom se ze manipulovaných masmédií samozřejmě nedozvídáme.)

V této souvislosti si zaslouží naši pozornosti zvláštní případ zmíněné varianty, totiž argument „je ohrožen Izrael!“, jako ospravedlnění jakékoli preventivní

³ „Bůh žehnej Americe“.

útočné války. Pokud jej nevysloví sám Izrael, je tento argument doslova zázračnou zbraní. Dokonce i pouhý poukaz na *možné* ohrožení Izraele stačí v USA - a ještě více snad v Německu - ke spuštění emocionální reakce, probíhající téměř jako repríza nacvičeného programu, a to zvláště tehdy, když je zmíněné heslo proneseno s jistým zanícením: Okamžitě se začíná šířit zděšení, odevšad se ozývají projevy samozřejmého a bezvýhradného souhlasu s izraelskou vojenskou akcí, a diskuse nebo dokonce kritické otázky nepřipadají absolutně v úvahu, jakoby se jednalo o bohoslužbu! Poukazy na ohrožení *jiných* států nemají ani zdaleka takový účinek!

Izrael má tedy mezi ostatními státy zcela zjevně jedinečný statut. Jeho existence je jedinečná a těší se naprosté imunitě. Chceme-li se tudíž nějak postavit proti IZRUSA, tedy také proti Izraelem plánované útočné válce proti Íránu, musíme nezbytně hledat a vzít v úvahu *tajný důvod* tohoto udivujícího fenoménu. Z oficiálních informací si takový důvod nemůže racionálně odvodit! ***Jestliže zastávce míru zanedbá řešení této základní úlohy, jsou pak jakékoli sebeinteligentnější koncepce předem odsouzeny k nezdaru.***

V kapitole o zde navrhovaném novém pojmu „judeanismus“, který by mohl mj. učinit bezpředmětnými všechny další diskuse o „antisemitismu“, se budeme těmito důvody zabývat. Zde nám zatím postačí pouhé konstatování problému v souvislosti s oficiálními důvody pro agresivní válku, v našem případě proti Íránu.

V řečené kapitole bude prozkoumána také řada dalších jedinečností, které se tak nápadně týkají vždy dvou určitých států, a *jenom* jich - totiž Izraele a USA. Pouze USA a Izrael se až dosud egoisticky staví nad mezinárodní právo. Oba státy jsou si také nápadně podobné v naprostém pohrdání mezinárodním odsouzením takových agresí ze strany OSN, a stejně příznačně se po dlouhá léta vzpírají podepsat mezinárodní konvenci proti mučení z roku 1984. [44]

Kategorie C: Porušování základních svobod nebo lidských práv

Další možností k ospravedlnění zakázané útočné války je tvrzení, že vyhlédnutá oběť *pošlapává lidská práva nebo jiné nejvyšší hodnoty*. Jisté obyvatelstvo je tedy např. vystaveno nejhroznější diktatuře, pronásledování, týrání a nakonec i úplné likvidaci. Tvrdilo se to ve druhé irácké válce, přičemž méně záleželo na tom, zda taková obvinění souhlasí, nežli na tom, zda jim světová veřejnost *věří* (je snad už zbytečné dodávat, že tzv. světová veřejnost byla zmanipulována gigantickou mediální sítí, kterou plánovači agresivních válek mají k dispozici).

Jednou z variant je zde tvrzení, že nepřátelská vláda se sice k obyvatelstvu jako takovému chová vcelku slušně, že však porušuje lidská práva opozičních sil nebo méně žádoucích skupin, a že brutálně potlačuje jakýkoli jejich odpor. Bylo to například předhazováno Iráku ohledně nakládání s Kurdy. Dalším stupněm pak byla - také příliš pozdě jako propagandistická lež odhalená - výtka, že prý iráčtí vojáci brutálně vyhazovali novorozence z inkubátorů. Bestiální činy amerických vojáků

vůči později poraženým Iráčanům pak měly mít svůj důvod v tom, že je Američané považovali za takové podlidi, jak jim je propaganda představila [46]. Také v první světové válce stála smrt a utrpení mnoha zcela nevinných Němců propagandistická lež spojenců o „usekaných rukou dětí“ (která tehdy světovou veřejnost nesmírně pobouřila proti německému obyvatelstvu). [47] Pomsta za údajné zločiny na dětech je pak logickým důsledkem tak podle propagandy, zvláště když její původci sahají k takovým prostředkům z nenávisti. [48]

Ministryně zahraničí Condoleezza Riceová použila právě argumentační munice z posledně zmíněné kategorie, když při slyšení před senátem USA 18. 1. 2006 pokrytecky prohlásila: „Nedopřejeme si klidu, dokud poslední člověk, žijící ve společnosti strachu, nezíská konečně plnou svobodu.“ [49] Tím nepřímo zamířila na Írán, přesněji na strach před ajatolláhy, prosazujícími islámské právo šarija s tresty bičování a utínání rukou.

Condoleezza Riceová tím již připravovala světovou veřejnost na pozdější projev prezidenta G. W. Bushe u příležitosti „9/11“, v němž zmínil budoucí vojenský postup proti řadě asi 60 států (viz dále), v nichž lidé nemohou žít bezpečně kvůli „terroristickým rejdům“. [50]

Podobně rafinovaně formulované zdůvodnění se již jednou osvědčilo v podobě pobuřování „světa“ proti nacionálně socialistickému Německu (protože většina států tehdy rozhodně nebyla jeho nepřítelem, spíše obdivovatelem). [51] Tehdejší prezident USA, Franklin Delano Roosevelt, nemohl svoji neukojitelnou nenávist vůči německému lidu přirozeně veřejně přiznat (nicméně ji potvrdil jeho zeť plukovník Curtis B. Dall ve své knize „Rooseveltova válečná politika“). [52]

Roosevelt proto vytvořil jistý druh morální víceúčelové zbraně. Vyhlásil „chartu humanity“ se základními „čtyřmi svobodami“ [53] Propagandisticky nejúčinnější (protože každému člověku srozumitelná) byla mezi nimi „svoboda od strachu“. Jako mávnutím kouzelného proutku byli všichni v diktatuře žijící lidé (tedy také Němci) politováníhodnými vězni, kteří musí být bezpodmínečně „osvobozeni“ přirozeně zcela nezištnou „Amerikou“, zemí dobra - a to i kdyby při tom měli přijít o život. [54]

Kategorie D: „Falešná ideologie, světový názor nebo náboženství“

Čtvrtým druhem odůvodnění války je stejně dogmatické jako arogantní tvrzení, že jistý stát resp. jeho vláda *má falešnou ideologii, světový názor nebo náboženství*, a proto je naléhavě nezbytná „*změna režimu*“.

Povšimněme si zcela neškodně znějícího nově vydefinovaného pojmu „změna režimu“ ze slovníku nadcházející diktatury humanity! Architekti „Nového světového řádu“, kteří nepoliticky mírumilovným občanům chtějí tímto pojmem prezentovat „věčnou válku pro věčný mír“, spolu se způsobem myšlení „Velkého Bratra“ zjevně převzali i jeho jazyk, založený na systematickém klamu a podvodu. Pro tuto kategorii odůvodňování války jsou mezi šesti velkými oběťmi plánovačů světa

hned čtyři jednoznačné příklady: nacionálně socialistický režim Německa, císařská monarchie Japonska, režim Talibanu v Afghánistánu a Saddáma Husajna v Iráku [55].

Neudivuje, že si plánovači válek IZRUSA nekladou přímo se nabízející sebekritickou otázkou, zda mají vůbec právo na prosazování „změn režimů“, protože jasněji řečeno nejde o nic jiného než o svržení z nějakého důvodu *jim* nepohodlných vlád.

Při bdělosti plánovačů IZRUSA však můžeme mít za to, že si přesto otázku po právu na (krvavé) „výměny“ režimů kladou, a zodpovídají ji kladně - *ovšem v žádném případě takové právo nepřiznávají jiným státům!* S oporou v tzv. „semi-religiózní“ ideologii, viz kap. 10 a 11) si nárokují vyšší „instancí“ propůjčené **výhradní právo na moc a vládu.** [56]

Kategorie E: Nedbání smluv a rezolucí

Pátá a poslední kategorie odůvodnění agresivní války spočívá v tom, že za oběť vyhlédnutý stát *nemorálně porušuje nějakou důležitou mezinárodní dohodu a nedodrží rezoluci OSN.* Právě to USA, Velká Británie a Izrael předhazovaly Iráku jak v letech 1990/91, tak i 2002/03. [57]

Další variantou může být výtku, že poražený stát *neplní podmínky, uložené mu mírovou smlouvou,* odmítá vítězi diktované reparační platby nebo se jakkoli jinak nechová „podle dohody“. Přitom se samozřejmě zamlčuje, že dotyčná „mírová dohoda“ je pokaždé poraženému vnucena vítězem.

Skrytí manipulátoři světové politiky se vždy snaží „světové mínění“ poštvat proti „delikventům“ a dbají také na to, aby všeobecné volání po mezinárodním odsouzení a potrestání bylo stále silnější a nepřeslechnutelné. Poté jsou „vypracovány“ zdánlivě „rozumně“ působící návrhy, jaký rozsudek má být nad oběti vynesena a jaké potrestání by vypadalo „přiměřeně“. V zákulisí skrytí programátoři se již přirozeně postarají o to, že z celkové spektra zmíněných návrhů bude vybrán takový, aby vyhlédnutá oběť v žádném případě nemohla uniknout chystanému „hlavnímu trestu“.

Kormidelníci světa však sami sebe téměř nikdy nenabízejí jen za soudce, ale současně i za vykonavatele trestu. Většinou jde o trest nejvyšší - o kolektivní rozsudek smrti likvidační válkou proti celému národu - který je uložen a bez ohledu na nějakou morálku také vykonán. Působivým příkladem je zde newyorský list „Judea“ (představitel „14 milionů Židů v celém světě“), který 24. března 1933 před celou světovou veřejností vyhlásil válku Německu. Deník „Daily Express“ pak vyhlášení války triumfálně přetiskl na první straně jako senzaci. [58]

Na tomto místě si je třeba povšimnout něčeho velmi zásadního. Od tohoto data je zde stále se vracející totožný „rukopis“ v oficiálních ospravedlněních agresí všeho druhu, a to především ze strany USA a v nich žijících židovských emigrantů. Od doby založení státu Izrael roku 1948 je to i tam zcela běžná praxe. Ve druhé polovině 20. století se politické výroky této mocenské skupiny projevují stále zřetelněji:

sebevědomá intronizace tzv. „preemptivního“ jednání jak vůči jednotlivým lidem, tak i proti skupinám a celým národům. Podstatu preemptivního principu, který se mezitím již dávno dalekosáhle etabloval, nám nejlépe ozřejmí známá židovská anekdota:

Moše si jednou vyšel na procházku a vidí Šmula, jak silnou holí mlátí neznámého člověka. Jde rovnou k němu a ptá se: „Proč toho člověka biješ? Ublížil ti?“ - „Ne,“ odpověděl Šmul, „ale mám snad čekat, až...?“

A tato chorobně přehnaná potřeba, a to *i bez objektivně daných důvodů* pro pocit ohrožení a z toho vyplývající předběžná („preemptivní“) agresivita, která je však jednajícím považována pouze za rozumné „*reagování*“ a vůči ostatním je tak i prezentována - tedy právě toto myšlení doslova nabádá k bezohledné mocenské politice. Takový způsob myšlení také všem těm, kteří baží po světovládě, vytváří ideologické (často nabubřele „filosoficky“ nazývané) ospravedlnění pro jeho rigorózní přeměnu v čin. Tím způsobem je rázem společensky přijatelná dokonce i genocida!

Praktikování tohoto stejně rafinovaného jako bezohledného způsobu myšlení mimo jakoukoli morálku a etiku již padly za oběť mnohé státy, které jen zdánlivě stály v cestě „pouze“ zájmům Spojených států, ve skutečnosti však zájmům „židovsky“ uvažujících skupin v *USA a/nebo Izraeli*. Toto nebezpečí zde existuje dnes stejně jako odedávna:

Pokud v poslední chvíli neudělají plánovači světa něco nepředvídaného, pak bude Írán aktuální obětí této trvalé konstelace, životně nebezpečné pro všechny nežidovské („gójské“) národy a státy.

V kapitole 6 si ukážeme, jak se mezi židovskými skupinami a politickými třídami v USA mohlo vytvořit stále těsnější spojení, které nakonec vedlo až k alianci IZRUSA. Protože však takový spolek mezi USA a státním i duchovním „Izraelem“ *oficiálně neexistuje*, zůstává prakticky neznámý. Pro veřejnost je tedy vnější vzhled politiky USA pouze do jisté míry formovaný *jeho* charakterem, ne však přímo řízený. Dokonce i v zásadě tak „neamerické“ atributy politiky USA, jako již roku 1933 veřejně až hystericky projevovaný pocit ohrožení a stíhomamu, byl obecně pocíťován jako něco podivného a temného, nebyl však správně rozpoznán a už vůbec ne náležitě pojmenován. Věci došly dokonce tak daleko, že kritika způsobu myšlení a jednání Američanů židovského původu byla nesprávně chápána jako odmítání typického amerikanismu.

Vraťme se však k válečnému vyhlášení listu „Judea“ z 24. března 1933. V něm projevený způsob myšlení má rozhodující význam pro odpověď na otázku, zda a jak můžeme alespoň teoreticky přece jen ještě zabránit válce proti Íranu.

Nejdůležitější zjištění z věci zní následovně: Prohlášení války takového druhu v celých nám známých dějinách ještě nikdy nebylo. Jeho odůvodnění mělo čistě „preemptivní“ charakter, protože z německé strany zde objektivně (až na jednotlivé protizidovské činy nestátního původu) nebylo nic, co by takový krok alespoň přibližně mohlo ospravedlnit! Takový druh vyhlášení války byl tedy „výjimečný“,

abychom použili výrazu pozdějších židovských historiků a politiků ohledně „holocaustu“. Celosvětové židovské pozdvižení (od toho dne se židovský národ nacházel ve válce s Německem, říkaly židovské organizace po roce 1945) tedy nemohlo být logicky rozhodně nijak spontánní, nýbrž dobře a pečlivě připravené - jen se čekalo na očekávané. Jak praktické, že Hitler byl tak snadno vypočitatelný. Je ostatně zajímavé, že zde náhle *prece jen* byl židovský národ, vzdor dlouholetému zarputilému popírání a údajné výlučné „loajalitě“ vůči hostitelskému národu! Jinak by příslušná tvrzení různých německých hlasů byla *prece* pouhou „nacistickou propagandou“!

Hodnota tohoto historického příkladu pro naše téma může být zpochybňována snadno pochopitelnou otázkou: Netýkalo se „preemptivní“ vyhlášení listu „Judea“ z roku 1933 spíše hospodářského bojkotu než války?

Takový náhled není zcela nemístný, pokud posuzujeme věci pouze zvenku, z jejich viditelné stránky, tedy z období asi osmi roků, tj. do první „preemptivní“ vojenské akce USA v dubnu a červenci 1941 (preventivní obsazení Islandu a Grónska americkými jednotkami), na jehož přípravě se „judeánské“ síly jednoznačně podílely [59]. „Judeánskou“ stranou bylo sice okamžitě a oficiálně použito slovo „válka“, ale ve *viditelné* oblasti se skutečně zpočátku jednalo o hospodářskou, ovšem zcela jednoznačně také o politickou rovinu.

Již krátce před koncem světové války mluvili proslulí reprezentanti mezinárodního židovstva - např. sionista Siegfried Moses roku 1944 - o tom, že „Židé“ již „od roku 1933 patří k národům, vedoucím válku s Německem“. ***Toto prohlášení se také stalo základnou pro pozdější izraelské nároky na válečné reparace.*** Ale již roku 1940 generální tajemník Světového židovského kongresu prohlásil, že je „*sedm let v nepřetržité válce s Německem*“. Přední židovské noviny Anglie „The Jewish Chronicle“ 8. května 1942 psaly: „*My Židé jsme ve válce s Hitlerem ode dne jeho uchopení moci.*“ O těchto faktech sice oficiální historiografie mlčí, ale totální „judeánské“ vyhlášení boje z roku 1933 je klasickým příkladem preemptivního vypořádání války, neboť se nevyčkalo válečných akcí za nepřítele prohlášeného státu, nýbrž byl neprávem obviněn z *budoucího* nepřijatelného jednání a „reagovalo se“ podle výše zmíněného hesla „mám snad čekat, až...?“

Role prvního a skutečného iniciátora „židovské války“ měla ovšem ze snadno pochopitelných důvodů dlouhodobě vymizet. Proto se muselo udělat všechno možné, aby na ní ostatní svět co možná nejvíce spolupracoval. Jde o stejný „rukopis“ jako při úspěšném pokusu IZRUSA zatáhnout roku 1991 do války proti Iráku co možná nejvíce ostatních států včetně OSN. Jen tak se mohla v pohledu povrchního pozorovatele ze „židovské války“ stát „světová válka“! Takto bylo „světu“ slíbeno, že *s porážkou Německa definitivně skončí čas válek!* [60] Dnes již víme, že měli pravdu ti (i když to byli Němci), kdo to již tehdy označili za licoměrnou propagandu: ***Od roku 1945 do dnešního dne vedly samotné USA více než 200 vojenských akcí a válek. V žádném z těchto případů nebyly USA samy předem napadeny ani jim napadení nehrozilo!*** [61]

Kdo o 70 let později srovnává odůvodnění útočné války proti Íránu s tehdejší, jistě si spontánně pomyslí: „Jak jsou si oba obrázky podobné!“ Brzy uvidíme, proč.

4. Plánovači mají problém

Plánovači nadcházející války proti Íránu nemají zdánlivě žádný problém vzhledem k širokému výběru „možností“ důvodů k válce, nebo lépe řečeno jejího ospravedlnění. Je zde nasnadě zvolit *preemptivní* odůvodňovací metodu, protože nejlépe pronikne jako nůž máslem i sebelépe vedenou mírovou protistrategií dotyčného státu. Každá věc má však i svou rubovou stránku.

Zaprvé nesmí být příliš nápadná *ničemnost* slibné strategie. Musí být zachováno zdání „demokratické“ poctivosti, protože jinak by nemusela k akci dát „zelenou“ potřebná grémia. Zadruhé by mohla být preemptivní strategie prezentována veřejnosti až příliš ukvapeně a sebejistě. Skupina kritiků vlády USA (a mezitím také Izraele) se v oblasti mezinárodních komunikací zvětšila mnohem rychleji, než se čekalo. Práce těchto vlád s falešnými nebo matoucími argumenty provokuje stále silněji.

Militanti a sympatizanti IZRUSA na tuto plně oprávněnou kritiku odpovídají prudkými verbálními útoky, které připomínají nejnovější obávanou zbraň Izraele - v úzkých uličkách měst budou zanedlouho Palestinci pronásledováni a sráženi mikroraketami, zvanými „bionický sršeň“. Armáda IZRUSA a její ochotní pohůnci (především v nacismem traumatizovaném Německu) používají proti každé kritice již po desetiletí sice jen verbální, ale jistým způsobem ještě nebezpečnější verzi *slovních jedovatých střel*, které mohou zasaženého na místě přinejmenším ochromit, ale často i společensky a politicky zlikvidovat. Jde o lstivá *likvidační slůvka* jako „antisemitismus“, „neonacismus“, „nechutná kritika“, „neslušné pomlouvání Izraele“, „podezřelý antiamerikanismus“ nebo „hloupé teorie spiknutí“. [61a]

Zvláště v tom případě, kdy má být (z maskovacích důvodů) OSN žalobcem a současně soudcem nad „teroristickými“ a „darebáckými“ státy, je stále obtížnější získat většinu pro princip preempce, možná i proto, že každý menší resp. méně mocný stát musí počítat s tím, že jednou by se jako „darebácký stát“ mohl sám stát obětí impéria, které tuto zásadu praktikuje.

V případě plánované války proti Íránu tísni také čas, protože prezident Bush jej chce podle vlastního prohlášení „vyřídit“ ještě během svého úředního období. Již proto se plánovači nemohou zdržovat s pracnou popularizací myšlenky preemptivní války. Kromě toho také není právě snadné přijít v případě *Írán* s argumentací, která by nebyla snadno rozpoznatelná jako pokrytecká, protože veřejnost je již přesycena stále novými zprávami o útočných válkách. [62]

Plánovači v USA musí kromě toho tentokrát mnohem více dbát na to, aby mezinárodní vůdčí politickou pozici své země neohrozili ještě více, než to udělalo zřícení konstrukce lží před oběma válkami proti Iráku [63]. V roce 2003, před druhou iráckou válkou, byla jejich úloha snadnější. Hustá síť lží kolem „11/9“ [64] sice po barbarském bombardování Afghánistánu již v očích významné menšiny obyvatel USA důkladně zpuchřela, ale všichni pochybovači ještě na jaře 2003 neměli žádnou mezinárodní autoritu. Plánovači je tehdy mohli prostě ignorovat.

O tři roky později již mezinárodní vážnost USA výrazně poklesla. Mezitím vyšly stovky kritických a objasňujících knih i tisíce článků, a mnoho z nich také ve vlastní zemi. Vládou USA (přesněji IZRUSA) po desetiletí spřádána gigantická pavoučí síť polopravd, dezinformací, lží a arogantního opovrhování jakoukoli etikou je v současnosti značně děravá. Pojem „hnusné USA“ již prošel celým světem [66]. Odpor a hněv se pojí se strachem z tohoto monstra, které stále cyničtěji opovrhuje elementární lidskostí (viz např. skandály kolem mučení v Abu Ghraib a Guantánamu). V USA je dokonce zmanipulováno i právní vědomí soudců, přinejmenším v první instanci, protože **přiznali vládě právo na zřizování koncentračních táborů a užívání určitých metod mučení, pokud se jedná o „teroristy“** [68].

Samostatnou knihu by si vyžádala analýza stále neupřímnějšího a lstivějšího zacházení s ústředními pojmy „teror“ a „terorismus“, viditelné zejména od roku 1948, jimiž světoví plánovači via USA a Izrael zcela zneplatnili dosažený kulturní pokrok i elementární etiku. [69]

Od 11. 9. 2001 však navíc přišlo něco dalšího, co problém plánovačů světa jen dále zvětšilo. Vzdemula se ještě více - a zvláště v arabském světě - vlna nenávisti proti svatouškovskému a současně brutálnímu „Strýčku Samovi“ i jeho kumpánům (tedy vedle Izraele také evropským „vazalským státům“ jako je Německo a Anglie, případně i Turecko): Stále zřetelněji viditelné a Bushovou administrativou stále sebejistěji předkládané stanovisko, **že USA spolu s Izraelem jsou povolány nejen k morální a hospodářské, ale i vojenské a politické světovládě.** [70] A na koho má být přitom přeneseno duchovní vedení a kdo má představovat „duchovní hlavní město světa“ Jeruzalém? Samozřejmě na národ, který je toho schopen a připadá v úvahu jako jediný společný jmenovatel „tří velkých abrahámských“ náboženství, na „lid Izrael“. [71] Hlavní proud křesťansko-teologické strany (především v osobě Hanse Künga) již dokonale připravil půdu pro „spirituálního“ ducha Izraele („našeho [!] staršího bratra“, jak dnes říká pokoncilní papež Benedikt).

Je tedy zcela pochopitelné, že vzhledem k tomu jsou mezinárodní kritiky a výtky na adresu stejně gigantické jako nebezpečné arogance imperialismu IZRUSA stále hlasitější.

Jaké si tedy plánovači světa tváří v tvář takovému problému zvolili nejnovější ospravedlnění války resp. jak se přizpůsobili situaci?

Můžeme tomu věřit nebo ne - ale útekem vpřed! Ani stopy po nějaké zdrženlivosti, po stažení záměrně přehnaných obvinění na adresu své budoucí oběti. Ne, právě naopak podle hesla „Když nemůžeš, přidej!“ jsou proti Íránu vypouštěny nové verbální salvy, které již před patnácti lety dokázaly vyvolat zcela neodůvodněný strach až paniku z Iráku, „narušovatele světového míru“.

Takový strach není příliš těžké vyvolat, a zvláště nyní, kdy je pro plánovače tak potřebný. Váleční stratégové v USA pomocí neuvěřitelně vysokého počtu nejruznějších a finančně bohatě vybavených organizací a centrál (jen v samotném Washingtonu je asi sto takových „think tanks“, celkem v USA 1 200) [72] znovu vy-

volávají *emocionální vlnu tsunami*, jen s tím rozdílem, že tentokrát nikoli pozitivní („God bless America!“), nýbrž negativní - pocit ohrožení a strachu! *Cílem této kampaně je předem zamezit každému klidnému a rozváznému posouzení situace.*

K tomu účelu si vynalézaví dirigenti světa zvolili manipulačně velmi účinnou *trojitou drogu*. Prostě, jak se říká, je tam pro každého něco. Každému mírumilovnému, demokratickému a tolerantnímu občanovi má již pouhé zaslechnutí slova Írán nahnat takový strach, že jím bude ochromeno jeho veškeré vědomí. Jde o trojkombinaci údajně zásadních nebezpečí, a to dokonce pro „lidstvo“ celého světa (Írán tedy zjevně ohrožuje např. i Švýcarsko nebo Lichtenštejnsko).

Prvním nebezpečím jsou „*hrozivé jaderné zbraně*“ v *rukou Peršanů*. Toto křivé a nepodložené obvinění je odvozováno z legitimního přání Íránu využívat atomovou energii k mírovým účelům přesně tak, jako to dělá mnoho jiných států, které za tím účelem obohacují uran. (Velká výhoda tohoto „argumentu“ spočívá v tom, že k porozumění této hrozbě a již nyní obavám z ní nepotřebuje řadový občanek žádnou zvláštní inteligenci.) Pocit ohrožení „bezpečnosti náš všech“ je ještě posílen *ropnou zbraní*, protože nás civilizované lidi, závislé na dovozu energie, může „nesmírně bohatý Írán“ držet jako v kleštích a libovolně vydírat (nejpozději v tuto chvíli už začíná takový občanek Írán nenávidět).

Druhým nebezpečím - na rozdíl od těch, která zde byla již v případě Iráku - jsou v Íránu vládnoucí fanatičtí „*ajatolláhové*“! Jak už mají v povaze, použijí výše zmíněných zbraní mocichtivým, nelítostným a barbarským způsobem, aby nakonec z celého světa udělali *teokratický muslimský stát*. V něm by polovina světa, totiž ženy, nemohla vyjít na veřejnost jinak než zahalená jako mumie. (V tuto chvíli již pobouření po módě bažících žen nabývá obrovských rozměrů.)

Tím to ovšem pořád ještě nekončí! Na všechny lidi by samozřejmě bylo uplatňováno islámské právo, *neúprosná šaría*, podle něhož se za krádež *utíná pravá ruka* (u leváků analogicky levá). (Nyní má Írán proti sobě všechny zloděje a zlodějčky.) Při prohřešku proti přísné sexuální morálce hrozí pachateli nelítostné *veřejné bičování*. (Kolik procent všech mužů a žen, o homosexuálech a deviantech ani nemluvě, při takové představě zbledne zděšením a raději uteče pod ochranu dobrých a tolerantních Neo-Con!)⁴

A komu by to pořád ještě nestačilo, poukazuje se na *třetí* nebezpečí, které nelze trpět: je jím *hanebné antisemitské smýšlení* „Íránu“. Nejzřetelněji a současně nejostudněji se to ukazuje tím, že jeho *zdivočelý a mimořádně nebezpečný* prezident Ahmadínedžád je *protiizraelsky* zaměřený a dokonce i zpochybňuje nadcházející nové „*světové náboženství holocaustu*“, čímž popírá jeho základní dogma, vyvraždění Židů. (Zmíněné náboženství holocaustu bylo ostatně založeno roku 2000 ve Stockholmu za mezinárodní účasti!)

⁴ Již v osmdesátých letech ústavní soud ve Spolkové republice Německo rozhodl, že iránské homosexuály mají zákonný nárok (!) na azyl, protože jsou doma za veřejné praktikování své „zvláštní orientace“ vystaveni hrozbě tvrdých trestů; pozn. editora.

Jakmile je toto eso ze tří hlavních falešných karet vyneseno na stůl veřejnosti, může se již přistoupit k samotné věci: Vzhledem ke všemu řečenému je přece zcela pochopitelné, že takovým popíračům holocaustu, potlačovatelům práv žen i homosexuálů, energetickým vyděračům a utínačům rukou zlodějů nemůže být dovoleno vlastnit jaderné zbraně, a „pokud to nepůjde jinak“, musí být dovoleno vést proti nim preventivní válku, ba dokonce „z pocitu odpovědnosti za celé lidstvo“ se preemptivní válka vést musí!

Zda vůbec resp. do jaké míry obsahuje tato argumentace něco správného, o tom si promluvíme níže. Na tomto místě nám pro další úvahy postačí konstatovat, že *emocionální síla* těchto ospravedlňujících argumentů ze strany USA a Izraele je skutečně velmi značná. A navíc může být ještě vystupňována, pokud by se Írán dostal svým *aktuálním* jednáním do světla, které by „světová veřejnost“ ohodnotila jako ještě horší. Pak by „světové mínění“ vzdor všem hlasům kritiků politiky USA a Izraele naráz obrátilo a dost možná by i souhlasilo, aby se v „nezbytném případě“ proti „světovému nepříteli číslo jedna“ použily i jaderné zbraně. K důvodu pro válku by tedy přibyl i přímý podnět!

Před nebezpečím nasazení atomových zbraní (proti Japonsku a Německu) se varovalo již před 65 lety, tenkrát ovšem ještě za zavřenými dveřmi. A přesto již tehdy zvítězily emoce nad rozumem, jako například u tolik obdivovaného Alberta Einsteina, který první prosazoval svržení atomové bomby na („nacistické“) Německo, a mezi židovskými emigranty z Německa v USA rozhodně nebyl sám [73].

Jedno by nám mělo být jasné: Einsteinův požadavek znamená dnes pro válečnickou argumentaci IZRUSA citelné usnadnění. Přinejmenším *veřejné* mínění „světa“ tehdy na Einsteinův šílený návrh nereagovalo s očekávatelným pobouřením, což je dalším důkazem, že „mainstreamová“ média jsou skutečně cílevědomě řízena. Proto může aliance IZRUSA právem doufat, že by její útok na Írán mohl být již vyzkoušenou argumentací naprosto úspěšný.

Kromě toho politický vývoj posledních 65 let s konstantní doprovodnou myšlenkou o „*atomových bombách v nesprávných rukou*“ v očích zmanipulované veřejnosti přímo podporuje *pravý opak*, totiž jejich použití „*správnýma rukama*“. Je zde sice až děsivě nesprávná logická chyba, ale koho by to zajímalo, „*když by jinak svět shořel v jaderném požáru*“!

Stratégové IZRUSA již dávno poznali, že bez většího odporu světové veřejnosti mohou jaderných zbraní použít pouze tehdy, když svět už nemyslí jasně a klidně, nýbrž v uměle vytvořené panice akceptuje *všechno*, dokonce i chystanou světovládu - které stojí v cestě islám, po „nacistickém Německu“ nový světový nepřítel číslo jedna.

5. „Íránská válka“ - pouhé panikaření nebo pevný bod programu?

Stále častější „opravňovací důvody“ k útočné válce proti Íránu ze strany hlavně USA a Izraele jsou příznakem toho, že taková válka stojí doslova za dveřmi. Požadavek samozřejmé serióznosti nás však nutí přezkoumat také opačné názory. Jasně řečeno to znamená položit si otázku, zda stále častější proroctví o brzkém útoku USA resp. IZRUSA na Írán nemají pouze *psychologické* důvody, tedy zda nejsou důsledkem všeobecného strachu z války nebo dokonce výsledkem cíleného panikaření (např. za účelem zvýšení cen ropy).

Kromě toho je zde skutečnost, že útok na Írán byl předpovídán již na rok 2005, pak na jaro a později na léto 2006, a přesto se nic takového nestalo. Není to snad známkou toho, že všechny takové předpovědi jsou motivovány nerealisticky nebo dokonce hystericky?

Je snad trpělivá a zdrženlivě vyhlížející, i když také „tvrdá diplomacie“ vlády USA známkou toho, že válkou hrozí jen z *taktických* důvodů?

A konečně nejsou všechny negativní předpovědi pouhým výsledkem naivních propočtů ze zkušeností posledních 15 let (tedy od první protiirácké války), že Spojenými státy plánovaná válka bude také skutečně zahájena? Musí se historie vždy opakovat? Neměli bychom raději přestat takovou válku svými řečmi spíše ještě přivolávat?

Položme si tedy otázku, co si myslet o pesimistickém letáku „Mírového kroužku Německa“, který v roce 2006 založil bývalý korespondent ARD v Afghánistánu:

„Osm důvodů, proč USA a Izrael napadnou Írán:

- *prastarý cíl USA, posílený ještě aférou kolem rukojmí z let 1979-2000, znovu deklarovaný prvním vládním prohlášením prezidenta Bushe;*
- *od roku 2001 již soustavně připomínané: Osa zla, mezinárodní terorismus atd.;*
- *2005 celosvětově ohlášený Izraelem;*
- *Írán se zaměřuje na Východ: Šanghajský klub;*
- *Írán plánuje ropnou burzu na základě eura (spolu s Venezuelou);*
- *iránský jaderný program;*
- *Írán bude tak dlouho válečným vítězem neúspěchu USA v Iráku, dokud mu zůstane zachována suverenita a nedotknutelnost.“*

Již jen tyto důvody a ještě více jejich obsah jsou schopné vyvolat strach, ba paniku. A panika je ovšem koncem jakéhokoli jasného uvažování a rozvážné reakce. Je však výše tvrzené opravdu jen reakce ze strachu nebo dokonce vědomé panikaření, kterými se kroužek chce prostě zviditelnit? Jsou snad autoři letáku pouhými chvastouny? Stručné (na jiné zde není místo) kritické přezkoumání uvedených argumentů nám ukazuje následující:

Nelze popřít, že mnohokrát a stále důrazněji bylo jako cíl USA uvedeno napadení Íránu, a to již před desetiletími a zvláště od roku 1979 se známou aférou amerických rukojmí. To by ovšem ještě nemuselo nezbytně znamenat, že takový cíl nadále sleduje i *současná* vláda USA. Nicméně soustavné veřejné opakování takového cíle od prvního vládního prohlášení G. W. Bushe roku 2000 můžeme právem považovat za důkaz, že dávný cíl rozhodně nebyl opuštěn! Na tom by se nic nezměnilo ani v tom případě, že by vláda USA sledovala tentýž cíl *i z jiných důvodů*.

Druhý argument (vládní prohlášení z roku 2000) je tím již uznán za oprávněný a stejně tak i třetí, k němuž je však třeba dodat něco důležitého: Zařazením Íránu do „osy zla“ a do skupiny států, údajně podporujících „terorismus“, se starému cíli napadení Íránu dostává nejen nové potavy, nýbrž hlavně zcela jiné *závažnosti*. Politickými plánovači v americké vládě propagovanému spojení Íránu se „světovou teroristickou sítí“ se nepřátelství k tomuto státu stává z dříve snad ještě jen přechodného již *zásadním a nedozírným*.

Jestliže dosavadní argumenty předkládaly útočnou válku USA proti Íránu jako pouze velmi pravděpodobnou, je celosvětové vyhlášení protiiránské vojenské akce z roku 2005 již také podporou tvrzení o *podílu Izraele* na válce proti této zemi. Existence tak nesmírně vážné hrozby je jenom dalším důkazem na podporu teze naší knihy o skutečné a nepřehlédnutelné - především vojenské - alianci mezi USA a Izraelem, zvané zde IZRUSA.

Skutečnost, že se chce Írán zaměřit na Východ (Šanghajský klub), by pro USA a Izrael nemusela sama o sobě být ještě důvodem k „horké“ protiiránské válce, i když by docela dobře mohla být záminkou ke „studené“, politické nebo hospodářské válce. Spolu s ostatními důvody v letáku iniciátorů Mírového kroužku Německa tím však jejich teze jen získává na závažnosti stejně tak, jako další argument o změně iránské účetní základny na ropné burze (euro namísto dolaru).

„*Jaderný program*“ Íránu již sám o sobě v očích vlád USA a Izraele ospravedlňuje právo na preventivní resp. preemptivní válku, protože je Írán neprávem obviňován, že se jedná o program jaderných *zbraní*. A protože ze strany IZRUSA jde o *oficiálně* vyhlášený důvod ospravedlnění války, má i tento argument přirozeně značnou váhu.

Nesmíme si ovšem hned myslet, že tento hlavní *oficiální* argument pro útočnou válku je skutečně ústředním. Je zde i další, který se na přehledu Mírového kroužku neobjevuje. Jde o *skutečný hlavní důvod*, který je skrytými plánovači USA a Izraele držen v přísné tajnosti, jak ještě dále uvidíme, a je výsledkem zde již zmiňovaného duchovního „propojení“ mezi oběma partnery aliance. V následující kapitole si ukážeme, že nejde o žádné slepé akceptování nějaké „temné spiklenecké teorie“, nýbrž o logický závěr z množství ověřitelných skutečností.

Poslední z uvedených argumentů letáku by byl co do závažnosti nejslabší, kdyby zde stál sám. Avšak právě v souvislosti s hlavním předpokladem naší knihy - exis-

tenci tajného politického dlouhodobého programu plánovačů v pozadí IZRUSA s cílem světovlády - získává i tento argument možná dokonce velmi aktuální váhu.

Uvedené důvody pro předpoklad rychle se blížící války tedy nejsou ani domýšlivostí autorů, ani nepodloženým panikařením. Dokonce i kdyby zásadní poznání skutečného stavu věci dokázalo u mnohých vyvolat paniku, nic by se tím nezměnilo na *pravdivosti* zmíněného poznání. Měli bychom už konečně přestat myslet „břichem“ místo hlavou! Právě takovým „myšlením zažívacím traktem“ vysvětlitelný mylný závěr je velice rozšířeným názorem, že pokud někde vypukne panika, je pouze psychologickou událostí bez objektivního podkladu. Klidné uvažování a pozorování ukazuje, že existují odůvodněné i neodůvodněné paniky. Ze skutečnosti vypuklé paniky, z její nebezpečnosti, ještě přece neplyne hned i její nepodloženost. Poukaz na panickou reakci nás ještě nezabavuje povinnosti zkoumat její příčinu, oprávněnost či přinejmenším objasnitelnost.

Negativní hodnocení nebezpečí blízké iránské války jako „panikaření“ bychom měli prozkoumat také z pohledu možné návnady, protože není vůbec nemyslitelné, že nás z pochopitelných důvodů chtějí odradit od klidného a nepředpojatého analyzování dané otázky. Takové pokusy o odvedení pozornosti jsou v malé i velké politice na denním pořádku. Předkládané argumenty mohou být v jednom případě výstižné, v dalším ne. Není tedy jiná cesta, než časově poměrně náročná, ale tím spolehlivější analýza situace.

Různá zlehčování (jako „panikaření“ nebo „pesimismus“) jsou ostatně tím podezřelejší z možné manipulace, čím jsou stručnější. Právě jejich úderná stručnost nás má přemluvit namísto toho, abychom měli dost času se přesvědčit.

Je zde ještě další důvod, abychom se doptávali a pátrali namísto sebejistého přednášení soudů. S tolik citovanou lidskou důstojností je jistě stěží slučitelné stále znovu „skákat“ na tutéž pojmovou návnadu a potom si stěžovat, jak je těžké se z háčku dostat. V závěrečné kapitole si ukážeme, že z vlastního osvobození od manipulace pro nás vyplývá povinnost osvobodit i ostatní. Proto si i přes pozitivní výsledky naší stručné analýzy přezkoušíme význam základní otázky ještě trochu blížeji:

Je náš předpoklad rychle se blížící útočné války proti Íránu pouze „nikoli nerozumný“, nebo je spíše velmi pravděpodobný? Teprve ve druhém případě může představovat solidní základnu pro neodkladný program našeho jednání, které by snad mohlo způsobit něco pozitivního, jak byla zmínka již v předmluvě.

Proto si poslechneme ještě další a nesporně závažné hlasy z dosud vždy spolehlivých politických zdrojů. **Všechny shodně ukazují, že nastávající protiiránská válka je velmi pravděpodobná, ba možno říci jistá. Jestliže zatím nezačala ve formě vyhlášení, pak to rozhodně neznamená její odvolání, nýbrž pouze tolik, že plánovači útoku čekají na ještě vhodnější okamžik k jejímu rozpoutání. Dost možná také ještě potřebují určitý čas k zinscenování přijatelného důvodu k válce, jakým bylo před I. světovou válkou zavraždění rakouského následníka**

trůnu roku 1914 resp. bombardování Pearl Harbouru japonskými letadly roku 1941 - nebo konečně i zničení kultovních budov v New Yorku a Washingtonu 11. září 2001.

30. 1. 2002 přednesl prezident Bush velký projev před oběma komorami amerického senátu. Je důležité nezapomínat, že zmíněnou řeč pronesl ještě *dlouho před* začátkem druhé protiirácké války na jaře 2003 (která je z důvodů utajení pravého agresora nazývána irácko-kuvajtskou nebo II. válkou v Zálivu). Tehdy již Bush zcela zřetelně a jednoznačně mluvil o třech zemích, představujících „osu zla“: O Iráku, Íránu a Severní Koreji, které „pracují“ na získání zbraní ABC⁵ a tím ohrožují „světový mír“, což by USA neměly připustit. Válka USA je „spravedlivá“ a proto jsou oprávněné i dodatečné mnohamiliardové vojenské výdaje. O rok později již Bush válku proti Iráku vyhlásil.

Mezitím Bush i mnoho dalších členů a poradců vlády přednesli bezpočet dalších projevů, v nichž výše zmíněné výtky a obvinění nejen zopakovali, ale podrobně rozebrali. Zatím také irácká válka formálně skončila a Bush vládl již dva roky ve svém druhém úředním období. Armádu i politiky USA však čekalo v Iráku mnohem víc práce, než s čím počítali. Není tedy vyloučené, že *původní plán* pro další vojenské údery se tím ukázal jako neudržitelný. To však nemění nic na samotném cíli.

Působivé potvrzení právě řečeného nám nabízí interview bývalého inspektora OSN Scotta Rittera, který roku 2006 poskytl americké skupině „Democracy Now!“.⁶ Tam řečené pak Ritter jednoznačně doložil ve své knize „Target Iran“: „*Írán je přímo na mušce Bushovy vlády, jak je zcela zřejmé ze strategie národní bezpečnosti Spojených států. ... Přečtěme si jen verzi z roku 2006, v níž je Írán šestnáctkrát jmenován jako hrozba číslo 1 pro národní bezpečnost Spojených států. ... V témže dokumentu je schválen návrh preemptivní agresivní války jako legitimního prostředku k zabránění takové hrozbě.*“ Jasněji se už vyjádřit nelze!

Že protiiránská válka na sebe nenechá dlouho čekat, je také zřejmé ze zprávy listu „Neues Deutschland“ ze 16. 8. 2006. Je tam zmínka o nejnovějším vydání novin „New Yorker“, v němž americký novinář Seymour Hersh⁷ s odvoláním na bývalé vysoké činitele Bushovy administrativy, izraelské vlády i americké zpravodajské služby věrohodně dokládá dvě věci:

a) že agresivní válka proti Libanonu spočívá na společném izraelsko-americkém plánu, na němž se obě strany shodly již na jaře. „... Izraelské válečné plány proti Libanonu byly do detailu projednány s vládou USA...“ (a pak uvádí, co je zvláště zajímavé v souvislosti s naším tématem):

b) „Souběžně s izraelskými leteckými útoky by mohly být vyzkoušeny preventivní údery USA na jaderná zařízení a infrastrukturu Íránu.“ Dále se tam uvádí: „Iz-

⁵ Zkratka za atomové, biologické a chemické zbraně; pozn. překl.

⁶ www.democracynow.org ze 16. 10. 2006.

⁷ Mj. odhalil americké praktiky mučení v iráckém táboře Abu Ghraib.

raelci nám řekli, že by to byla levnější válka s mnoha dalšími výhodami. Proč bychom měli být proti tomu? Byla by to dobrá lekce pro Írán,“ cituje Hersh *poradce vlády USA*.

A pro doplnění ještě další citát. Kritik globalizace a zakladatel institutu „Global Research“ (s příslušnou internetovou stránkou), kanadský profesor ekonomie Michel Chossudovsky, poukazuje na výše zmíněnou *novou národní bezpečnostní doktrínu USA* (2006). Jde o rozhodně nejaktuálnější dokument svého druhu. **Vláda USA si v něm vyhrazuje právo postupovat i proti zemím, které nepředstavují nebezpečí pro bezpečnost USA, pokud je na ně pohlíženo jako na „nestabilní státy“.**

Írán tedy může být vojensky napaden dokonce i tehdy, kdyby se mu podařilo přesvědčit USA i svět o tom, že z jeho strany žádné bezpečnostní riziko nehrozí!

Důkazy příprav íránské války ze strany USA i Izraele (IZRUSA) jsou již mezitím doslova nespočetné. (Podrobněji o nich pojednáme ve 2. dílu knihy.) *Asi nejdůležitějším z argumentů pro brzký začátek války je skutečnost, že americké i izraelské zvláštní jednotky již mezitím pronikly do Íránu, aby tam našly „důkazy“ o výrobě jaderných zbraní a samozřejmě se také věnovaly špiónáži.* [74] Ještě snadněji prokazatelné je již měsíce probíhající narušování íránského vzdušeného prostoru vysoko létajícími výzvědnými letouny bez posádek (zvaných „trubec“), která mají íránskou protivzdušnou obranu vyprovokovat ke střelbě, tím odhalit její postavení a zajistit tak její spolehlivé zničení v chystané válce.

Kromě toho je alarmující i skutečnost (podle „Washington Post z 9. a 13. 4. 2006), že Pentagon „vyzkoušel dvě verze leteckých útoků“. Ministryně zahraničí USA Condoleezza Riceová vyzvala OSN, aby „se v případě potřeby použila proti Íránu vojenská síla“, přičemž poprvé poukázala na (zdánlivou) oporu v mezinárodním právu, na kapitulu 7 charty OSN. Spojené státy ovšem *nehodlají čekat* na nějaké jednání resp. sankce OSN, jak je zřejmé ze „strategického dokumentu 495“ Bílého domu, v němž se říká, že je nutné přistoupit k preventivnímu napadení v „*případě, kdy je třeba zabránit útoku, i když není znám jeho okamžik ani místo*“. Tak záludnou formulací je vládě dána naprostá volnost zvolit si sama dobu útoku. Že ani rada bezpečnosti OSN není nakonec ze strany IZRUSA považována za žádnou překážku, vyplývá jasně z výroku zástupce USA při OSN Johna Boltona: Pokud by se USA neprosadily v radě bezpečnosti, bude považována za změkčilou a zbytečnou instituci. Poté by zde USA stály před světovou veřejností jako jediná akce schopná síla. - Do daného tónu plně zapadá také výrok „Neo-Con“ Roberta Kagana, který se vysmívá viditelné zdrženlivosti Evropanů ve sporu o údajné íránské jaderné zbraně: „*Evropané žijí na Venuši, Američané na Marsu*“ [74].

Případné poslední pochybnosti o nastávající válce proti Íránu by měla odstranit až senzačně znějící zpráva z USA z 2. 9. 2006. Ředitel Národní tajné služby Bushovy vlády, John Negroponte, před senátním výborem pro zpravodajské služby v únoru 2006 vyjádřil přesvědčení amerických tajných služeb, že *Írán nevlastní ja-*

derné zbraně, ani nedisponuje štěpným materiálem pro jejich výrobu. Senátní výbor poté tajné služby pokáral, že nejsou schopné dodat důležité informace, „aby mohl být vynesena definitivní soud o zásadních otázkách národní bezpečnosti Spojených států“!

Srozumitelněji řečeno to znamená, že senátní výbor USA naléhá na tajné služby dodat „poznatky“ k válce proti Íránu tak, jak to svět dodatečně a příliš pozdě poznal již během příprav irácké války [76]. ***Pokud tajné služby hlásí pravdu, která však mluví pro zachování míru (stejně jako před napadením Iráku), pak válkou posedlé síly pracují v pozadí na utajování, překrucování a deformování takových zpráv tak dlouho, až jsou konečně vhodné jako argument pro agresí.*** (Toto jsou nezpochybnitelné skutečnosti, a přesto se najde dost takových, kteří budou „teorie spiknutí“ i nadále odkazovat do říše bajek!)

Závěr z nemnoha zde předložených faktů je stejně jednoznačný jako zneklidňující:

Válečnická strana IZRUSA je nezlomně rozhodnuta vést i tuto válku, ať to stojí co chce. Když dokonce i vlastní tajné služby, které jistě nelze podezírat, že by ignorovaly nebo dokonce zatajovaly materiál, přitěžující nepříteli, nebo jinak řečeno jsou-li kritizováni i vlastní lidé, pokud při nejlepší vůli nemohou z reality odvodit požadované výsledky - pak nám to dovoluje nahlédnout až na dno propasti! A té se krok za krokem blížíme. Nezbývá, než si připomenout slova Friedricha Schillera: „Pravda sídlí na dně propasti“.

6. Aliance IZRUSA jako nejsilnější mocnost na světě

Vlastně si o tom již cvrlikají vrabci na střeše: USA a Izrael jsou většinou politicky „jedno tělo i duše“. Proč ne, pokud by to současně pro jiné národy a národnosti *neznamenalo* nevýhody nebo dokonce vážné nebezpečí. Je niterné propojení mezi Američany v USA a Židy skutečně takové? V tom případě by hrozící válka proti Íránu nebyla žádným tématem rozhovorů a studií.

Otázku ovšem nelze korektně zodpovědět, protože je položena sice v obvyklé, ale nesprávné podobě: V navrhované zkratce IZRUSA pro Izrael a USA jsou totiž jména států, nikoli národů, zatímco výše položená otázka staví vedle sebe národ (Židy) a obyvatelstvo (Američany v USA). Mezi obyvatelstvem USA je však i jisté procento příslušníků židovského národa (protože národnost se státním občanstvím nemění). Musíme se tedy ptát správněji: Existuje niterné spojení mezi americkým obyvatelstvem a obyvatelstvem státu Izrael?

Nyní je již odpověď jednoduchá: Ano, protože židovská část obyvatelstva USA se cítí být bytostně příslušná ke svému národu, který od roku 1948 zčásti žije ve státě Izrael. To sice platí i na ostatní národnostní skupiny v „melting pot“⁸ USA, ale u Židů se jedná o zcela *zvláštní případ*. A zde začíná vysvětlení již zmíněného tvrzení o „singularitě“⁹ Židů, která se svým současným sebestředným obrazem stala pro všechny Nežidy (hebrejsky „gojim“) problémem a někdy dokonce i neštěstím.

Pro národ Židů je život v USA nebo jakémkoli jiném státě než je Izrael *zcela jiný než pro všechny ostatní národy*, je životem v „diaspoře“, ve stavu historického rozptýlení po celém světě, které pro věřící Židy tóry hraje velkou roli. Žádný jiný národ to tak neprožívá a necítí, když se náhodou nebo řízením osudu stane částí cizího obyvatelstva. Například Japonec v USA by nikdy neřekl, že žije v něčem takovém, jako je „diaspora“, i když se bezpochyby stále ještě cítí spojen se svým národem, žijícím v Japonsku.

Zmíněný rozdíl vědomí k *jiným*, ve své domovině nežijícím národnostním skupinám, má religiózní kořeny. Původně být Židem znamenalo také samozřejmě příslušet ke zvláštnímu, zcela samostatnému mosaickému *náboženství*, zatímco pro ostatní národnostní skupiny, žijící v cizím státě, to žádná samozřejmost nebyla, protože hned mohly náležet k *různým* náboženstvím.

Zakořeněné skupinové vědomí v mosaické víře se dnes v důsledku více či méně silného zesvětštění (sekularizace) uvolnilo i u Židů, ale jeho zbytky ještě stále velmi silně působí. Tím je vysvětlitelné, že dokonce i „zesvětštělý“ příslušník židovského národa, žijící v USA, se cítí být nejen občanem Spojených států, ale také Židem. Ne sice všichni, ale přesto velice mnozí Židé i přes život ve státech mimo Izrael

⁸ „Tavícím kotlí“.

⁹ Zde ve smyslu jedinečnosti; pozn. překl.

rael jej pocítují jako *druhé, tak říkajíc „niterné státní občanství“*, přestože z nej-různějších důvodů v Izraeli žít nechtějí.¹⁰

Toto dvojí, rozdílně „reálné“ státní občanství, může vést k velmi vážným problémům, pokud jde v politickém dění o Izrael, jehož vláda má však jiné představy než vláda státu, v němž dotyčný příslušník židovského národa žije (pro zjednodušení zde nadále budeme mluvit o „rodné zemi“, kdy je míněn „niterný Izrael“, a o „existenční zemi“, je-li řeč o státu, v němž spočívá alespoň převážně „státní i soukromá existence“ dotyčného Žida). Může tedy, ba zákonitě musí docházet ke konfliktům loajality, pokud jde o důležité, existenčně chápané otázky, jako např. o problém vojenské pomoci, požadované od hostitelského státu. Na druhé straně mohou být také opačné případy, kdy *nejsou žádné* zájmové nebo názorové rozdíly či je zde dokonce shoda zájmů. V tom případě nastupuje *zesilovací efekt*. Ten pak v praxi znamená znásobení motivační energie pro existenční zemi, která je jinak niterně trvale rezervována pro rodnou zemi.

A takový případ zde skutečně nastal. V občanech USA je odedávna zakořeněna hrdost na výkony pionýrských dob i na všechno jimi vytvořené. Z toho vyrůstající orientace na úspěch, sílu a moc, často spojená s extrémním přesvědčením o vlastní neomylnosti, je v politice Spojených států viditelná od samého začátku. Pro ostatní skupiny a národy byla většinou osudná (např. Indiáni nebo do USA z Afriky zavláčení černoši).

Tato politika pak v důsledku přímo systematické bezohlednosti až brutality v prosazování vlastních zájmů vedla na druhé straně k vytvoření bezkonkurenčního finančního a tím i vojenského potenciálu (v neposlední řadě jadernými fyziky mezi německo-židovskými emigranty, kteří do USA přišli ve 30. letech).

USA se tak staly přední světovou vojenskou mocností, z čehož pak vyplývá jejich všeobecný nárok na vůdcovství, *který se už neptá po svém oprávnění*. Zmíněný nárok se pak rozšiřuje dokonce i na morální *vedení* v rodině národů (které by naopak podle svého světového názoru, jako např. národy asijské, na uplatňování takových nároků nikdy samy nepřišly). To všechno spolu s nespočetným množstvím sektářských proudů v USA, v nichž rozbujely mesiánské ideje [78], pak toto „americké“ vědomí tak často vedlo - a právě v tzv. vůdčích vrstvách - k domýšlivému *pocitu vyvolenosti* se všemi neblahými následky pro ostatní, „nevyvolený“ svět.

A právě v USA se tento druh pocitu vyvolenosti setkal s jiným, původně religi-ózně odůvodňovaným a tím ještě silnějším vědomím vlastní vyvolenosti mosaických Židů. Ti byli ovšem vedle tóry formováni také *talmudem* (a je tomu tak dodnes, i když si toho je nežidovská veřejnost jen sotva vědoma). Tím se mezi Židy vytvořil *subjektivní vírou* podložený, velmi silný a nezřídka až mesiánský pocit vyvolenosti, po staletí živený intelektuálním nadáním v oblasti slova, především v právnictví, literatuře a divadelnictví, ale také v psychologii a filosofii. Skutečnou

¹⁰ A hlavně nesmíme zapomínat na falešný rabínský výklad „vyvolenosti“ ke světovládě, který je dnes převažujícím motivem židovského národního vědomí; pozn. editora.

kvalitu těchto výkonů zde ponechme stranou. *To všechno postupně v USA vedlo k obecnému uznání vedoucí židovské role ve všech oblastech života. Příležitostně silné projevy odporu Nežidů na tom nic nemění.*

Ruku v ruce s paralelně vzrůstající obrovskou finanční mocí židovských obchodníků vzniklo nakonec společensko-politické impérium „třetího druhu“, které jako každá jiná imperiální moc představuje ustavičné pokušení k jejího soukromému i politickému zneužívání. Vědomí nesmírné moci ve spojení se zesvětštelou formou religiózně „odůvodněné“ vyvolenosti vede až k pocitu rasové nadřazenosti vůči nežidovským lidem („gójům“), ke *specificky židovské variantě rasismu* [78].

Takto během doby povstaly formy židovské vlády, znamenající pro nežidovský svět stále větší omezování a zhoršování života, a na druhé straně vyvolávaly ustavičné projevy odporu. Zvláště nyní jsou však prakticky bezvýsledné, protože se jim ihned dostává vražedného označení „antisemitismus“. *Tímto slovem se Židům podařilo zatlačit plně oprávněný odpor do oblasti nemorálního jednání, a tím jeho představitele vykázat ze společnosti jako „nepřijatelné“ a „politicky nekorektní“.*

Dnes tedy v USA existuje hospodářská a vojenská moc „USraelců“, která momentálně nemá ve světě nic ani přibližně srovnatelného.

Etablováním státu Izrael roku 1948 se však rychle vyvinulo *druhé* mocenské centrum světa, politicky extrémně sebevědomé, agresivně si počínající a rovněž si nárokují vůdčí roli. Nesmíme zapomínat, že se u vůdčích sil Izraele jedná o tentýž typ lidí, kteří se zmocnili vedení v USA. Má tutéž religiózní základnu, i když u předních židovských držitelů politické, hospodářské i kulturní moci v USA je převážně sekularizovaná. *Jejich základní světový názor a vůdčí myšlenky jsou pro ostatní tabu, to znamená, že zde není přípustná diskuse nebo dokonce kritika, a proto mohou nerušeně působit.*

Na Blízkém východě takto povstal jistým způsobem srovnatelně úspěšný model moci. Systematicky podporována svými americkými bratry se tato malá nová země v několika málo desetiletích stala dokonce třetí nejsilnější vojenskou mocností světa díky arzenálu jaderných zbraní!

Je třeba si uvědomit, že v důsledku niterného propojení všech lidí židovského původu a židovského světového názoru vyvolenosti dnes obě světové mocnosti táhnou za jeden provaz. Rozlohou i počtem obyvatel proti svému „velkému bratru“ USA doslova trpasličí stát Izrael v současnosti hlavně díky argumentu „holocaustu“ může podle libosti politicky dirigovat svého vojensky nesrovnatelně silnějšího spojence. Vzhledem k tomu je zcela pochopitelná stále větší obava světa před aliancí IZRUSA, nejsilnější mocností dnešního světa.

Všichni lidé, kteří považují za samozřejmý ideál skutečné a ne jen předstírané právo národů na sebeurčení (a patří k nim i někteří nepočetní Židé různých duchovních směrů a státní příslušnosti [80]), se shodují na následujícím:

Pokud se svět nechce stát obětí stále hrozivějšího „Pax americana“ resp. „Pax judaica“ s bytostnou tendencí ke strašlivé diktatuře, musí se o tyto věci opravdově

zajímat a důkladně přemýšlet o příčinách a původcích. Pouhé kritizování symptomů rozhodně nestačí.

Instalování „nové“, demokraticky a humanitárně zamaskované diktatury, již pokročilo až děsivě daleko. Dnešní stav je více než alarmující: Řetěz brutálně vykas-trovaných států (uvádíme pouze šest největších obětí bez Jugoslávie, Libanonu nebo Grenady), dále nepřehledná řada bezohledně zlikvidovaných režimů, a konečně i deprimující obrázek cynicky zdecimovaných nebo téměř zcela vyhlazených národů (nezapomínejme třeba na Indiány) - to všechno by přece mělo vyburcovat i toho nejposlednějšího mezi politicky lhostejnými. A což teprve 60 k podmanění či dokonce k popravě již vyhlédnutých států. Co však proti tomu můžeme, ba musíme udělat jako první? Nejprve něco zdánlivě samozřejmého: Naše cíle (nejen cíl) přesně definovat, protože záměr dosáhnout velice obtížného konečného cíle znamená mít jasno o cílech jednotlivých etap. Jinak se vystavujeme nebezpečí, že propadneme slepě kolem sebe kopajícího aktivismu.

Cílem naší první etapy musí být snaha společně zabránit, aby nás mimo jiné chystané zlikvidování Íránu nesvrhlo do propasti, z níž není návratu. Konkrétně řečeno, musíme se přinejmenším pokusit zabránit naplánované válce.

I bez ohledu na novou válku již pokroky v realizaci „Nového světového řádu“ dosáhly dramatických rozměrů, které ohrožují svobodu i existenci *všech* národů. Nejlepší cestou k obraně proti tomu je uvědomování a informování. Nejprve je třeba ve veřejnosti skoncovat s obrovskou *internacionální fikcí*, s představováním USA a Izraele jako sice dvou přátelsky vycházejících, ale politicky, hospodářsky a vojensky vzájemně nezávislých států. Protože po všem, co již dnes víme, nic z toho neodpovídá skutečnosti, *je třeba skutečnou alianci mezi USA a Izraelem také veřejnosti ukazovat a nazývat pravým jménem.*

Mnozí se domnívají, že v USA sice existuje proizraelská lobby [81], ale ne skutečná aliance. Z následně uvedených indicií však jednoznačně vyplývá: **Vedle nerosrovnatelně silné proizraelské lobby existuje také zcela zřejmě před veřejností skrývaná a zuřivě popíraná, tedy nevyhlášená aliance, kterou zde nazýváme IZRUSA.**

G. W. Bush s řečnickým zanícením 20. 3. 2006 v Clevelandu prohlásil: „*USA budou svého spojence Izrael bránit v případě potřeby i ozbrojeným násilím!*“ Další dokladů zde vlastně už není třeba. My si však naší věc nechceme usnadnit a proto si položíme tři otázky, jejichž zodpovězení je předpokladem dalších úvah s cílem našeho aktuálního politického jednání.

6.1 Jaké objektivní argumenty mluví pro existenci nevyhlášeného spojení mezi USA a Izraelem, tedy pro alianci IZRUSA?

6.2 Jaké objektivní argumenty činí velmi pravděpodobnou exkluzivní - tedy předem jiné členy vylučující - alianci obou států?

6.3 Co mluví pro předpoklad, že v alianci IZRUSA udává tón Izrael, a ne podle očekávání USA?

K první otázce je třeba předem poznamenat, že množství existujících argumentů daleko překračuje rámeček naší knihy. Proto si zde můžeme uvést jen ty nejdůležitější:

1. Židovský Izraelec (tento výraz není nadbytečný, protože existují také nežidovští státní občané Izraele), spisovatel a mírový aktivista Uri Avnery napsal [81]: „Nikdy dříve neměli Židé takový vliv na centrum světové moci. Tato tendence mne zneklidňuje.“

2. Ve studii „Izraelská lobby a americká zahraniční politika“¹¹ docházejí prožidovsky a proizraelsky zaměřeni (!) profesori politologie John Mearsheimer a Stephen Martin Walt k závěru, že proizraelská lobby dokáže Američany přesvědčit, že zájmy USA jsou více méně *identické* se zájmy Izraele [82]. Výstižnost tohoto konstatování je potvrzena již tím, že jak izraelští, tak i americko-židovští politici i publicisté se podezření ze závislosti americké politiky na politice Izraele snaží demontovat přesně stejnými argumenty.

3. Ve výše zmíněné studii je jako cíl protiiránské války USA uvedena „bezpečnost Izraele“ [83]. Jen pokud jde o skutečného *spojeneckého partnera*, snaží se příslušný stát zajistit jeho bezpečnost vždy poněkud riskantní *útočnou válkou*.

4. V téže studii je následující formulace: „... nedostižná moc izraelské lobby“. Její důvod spočívá v existenci (skryté a právě proto tak nesmírně účinné) alianci mezi oběma státy.

5. Studie dochází také k závěru, že problém terorismu v USA vyplývá z „bezpodmínečné podpory Izraele“. Toto konstatování by bylo dokonce vhodným argumentem pro *ještě dále* zacházející spojitost mezi oběma partnery, protože v klasické, veřejně vyhlášené vojenské alianci, je podpora vždy závislá na vlastních podmínkách. Zde máme důkaz pro později formulovanou a důkladně doloženou tezi o existenci „judeanistické koalice“ (viz kapitolu 11).

6. Izraelská lobby je ve studii vědecky definována jako „volná koalice jednotlivců a organizací, jejíž práce je zaměřena na řízení zahraniční politiky USA proizraelským směrem“. Tento cíl tedy spolu s výše uvedenými argumenty 1, 2, 4 a 5 mluví pro to, že „proizraelský“ směr práce lobby byl až dosud tak úspěšný proto, že kulminuje v „non-declared alliance“¹² mezi oběma státy.

7. Dlouholetý člen amerického kongresu Paul Findley ve své knize „Izraelská lobby“ přinesl detailní důkazy o její moci i o vysloveně nápadné jednomyslnosti a vstřícnosti vládních míst USA [84].

8. 60-70 milionů fundamentalistických křesťanů v USA spatřuje v Izraeli manifestaci boží vůle a v jeho intronizaci po rozpoutaném světovém požáru (!!) konečný

¹¹ Kennedy School of Government Harvard University, 2006.

¹² V „nevyhlášené alianci“.

cíl dějin [85]. Přinejmenším vojenská aliance IZRUSA je tedy jen logická a důsledná.

9. Přední politici ministerstva obrany ve Washingtonu, občané USA židovského původu Richard Perle a Douglas Feith, roku 1996 izraelskému premiéru radili, aby nedbal na dohodu z Oslo a okupovaná území Palestincům nikdy nevracel - z čehož plyne, že USA přislíbily Izraeli beztrestnost (Izrael také skutečně žádnými sankcemi netrpěl). [86] Rovněž tento mimořádně podivný postoj mluví pro existenci zmiňované aliance. V našem případě lze dokonce mluvit o spiknutí (výše zmíněný příslib sabotování oficiálních závěrů konference v Oslo).

10. Výše jmenovaný Richard Perle vzdor svému předsednictví v radě pro obranou politiku USA (do roku 2003) sloužil izraelským zájmům. V sedmdesátých letech vyradil izraelskému vyslanectví určité skutečnosti z jednání Národní bezpečnostní rady [87]. Přesto nebyl potrestán, což rovněž mluví pro existenci aliance IZRUSA. Prozrazení státního tajemství aliančnímu partnerovi není bezpochyby tak závažné jako v jiném případě. Ohledně potrestání zrádce možná také USA nechtěly riskovat, že si silnějšího partnera v alianci pohněvají. V každém případě si byly dobře vědomy následků.

11. Americký komentátor Vince Ryan poukázal na skutečnost, že nevyrovnatelná moc lobbyistické organizace „American Israel Public Affairs“ (AIPAC) spočívá v tom, že dokáže zmobilizovat *dvoutřetinovou většinu pro každou žádoucí předlohu zákona* [88]. To svědčí nejen o existenci aliance, nýbrž je podobně jako argument č. 6 indicií pro naši další tezi o judeanistické koalici (viz kapitolu 11).

12. USA po desetiletí chrání Izrael - a sice výhradně jen Izrael - před možností odsouzení ze strany OSN nebo se přinejmenším starají o to, aby se Izrael nemusel obávat žádných sankcí nebo jimi dokonce trpět [89]. Taková politika by byla srozumitelná pouze vůči partnerovi (lhostejno zda formální nebo nevyhlášené) aliance, jinak ne.

13. Tajné služby USA a Izraele si vzdor občasným nedorozuměním pravidelně a intenzivně vyměňují informace [90]. Již jen tato skutečnost je doslova normální součástí aliance.

14. Spolupráci obou států na nejvyšší úrovni potvrdil současný izraelský premiér Olmert 10. 3. 2006: „Izrael spolupracoval na tom, aby se případ Íránu dostal před Radu bezpečnosti.“ [91] Právě taková spolupráce států proti jinému státu je obvyklou a základní součástí spojenečství, tj. aliance.

15. USA všemožně kryjí a podporují Izrael při jeho blízkovýchodní politice téměř bez výjimky i tehdy, když jasně porušuje mezinárodní právo, jako tomu bylo třeba v případě války proti Libanonu, kde se Izraelci po více než měsíc dopouštěli všemožných zločinů proti lidskosti [92]. Téměř bez výjimky podporovat partnera je základním atributem aliance a jde přes pouhý spojenecký vztah.

16. Americké a izraelské plány na zničení íránských jaderných zařízení jsou téměř totožné [93]. Znovu skutečnost, z níž lze soudit na existenci alianční spolupráce.

17. Vláda USA (Powell) vytkla roku 2004 Íránu podporu blíže neoznačených militantních protiizraelských skupin, a velmi neobvykle se tedy aktivně stará o zájmy cizího státu [94]. Tedy další argument pro naši tezi o judeanistické koalici.

18. Americký viceprezident Cheney veřejně poukázal na možnost, že Izrael může na Írán podniknout „útok bez varování“ [95]. Rovněž chování, které je srozumitelné pouze vůči partnerovi v alianci.

19. Vláda USA stála vždy na straně Izraele, když (2003) žádala např. OSN o mezinárodní přezkoumání jaderných zbraní Sýrie (!) i všech ostatních blízkovýchodních států [96]. Přesně tak se chovají partneři v alianci.

20. V pravidelné půlroční zprávě CIA o zbraních hromadného ničení není Izrael zmíněn ani jediným slovem [97]. Vůči partnerovi v alianci se nic takového samozřejmě nedělá.

21. V dubnu 2003 proběhly mezi USA a Izraelem rozhovory s cílem zjistit, jak by bylo možné ropu z okupovaného Iráku dopravovat ropovodem do Izraele. [98]. Zcela normální věc mezi aliančními partnery.

22. G. W. Bush podpořil plány izraelského premiéra na anektování většiny západního břehu Jordánu [99]. Zvláště závažná indicie pro alianci, protože z dřívějších reakcí Bushe je zřejmé, že s tímto plánem spontánně nesouhlasil. Viditelně zde znovu dostala přednost věrnost společenství a současně se jasně ukázalo, kdo v něm hraje první housle.

23. USA a Izrael se tvrdošíjně vzpírají zpřísnění a uplatnění dohody OSN o zákazu mučení z let 1966/1984, i když v nestejně míře. Dosavadní vlády Izraele otevřeně a sebevědomě - jako nedotknutelní vládci světa - pohrdaly dohodou a provokovaly ostatní svět. Naproti tomu se vlády USA snažily budit zdání, že dohody dodržují, ale američtí vojáci se již od II. světové války mučení a podobných praktik dopouštěli. USA si nicméně provokativně prosadily mezinárodní beztrestnost za všechny válečné zločiny v irácké válce! [100] Od roku 2005 se ministryně zahraničí USA C. Riceová snaží americké válečné zločiny dodatečně bagatelizovat jako pouhé „ojedinělé případy“, k nimž v budoucnu již nedojde. Vzhledem k pokusům USA sabotovat dodatečný protokol k dohodě, který by dovoloval nehlášené kontrolní inspekce ve věznicích a táborech, je výše zmíněný slib Riceové zcela nevěrohodný. [101] Je příznačné, že soustavné porušování lidských práv Izraelem je stejně *beztrestné* jako pro USA. V případě porušování lidských práv (ať už skutečném nebo ne) *jinými státy* se právě představitelé *těchto* dvou států staví do role nejvyšších morálních soudců. Ohledně *vlastní* viny si vzájemně projevují benevolenci a porozumění. V alianci zcela srozumitelné chování.

24. Oba státy po dlouhá léta sebejistě a bezstarostně ignorují rozhodnutí OSN, tedy mezinárodní právo, zatímco všechny ostatní státy tahají na lavici obžalova-

ných, pokud se to hodí do jejich plánů. [102] Také to je indicie pro více než alianční spolupráci, která se obvykle omezuje na praktické otázky, ne však na právní postavení.

25. Oba státy mají nápadně *stejnou* vojenskou doktrínu. [103] Právě řečené zde platí ještě ve větší míře.

26. Již 19. 9. 2003 se na společném zasedání čtyř zástupců USA a Izraele jednalo o hlavní téma, iránská politika. [104] V alianci se nic jiného ani nedalo čekat.

27. Dne 27. 9. 2004 proběhly konzultace amerických a izraelských vojenských expertů. Téma rozhovorů: Preventivní úder proti Íránu, na němž by se měl podílet Izrael, ale z finančních i jiných důvodů má být USA přenechána hlavní role. [105] Pokud toto není známkou vojensko-politické aliance, co už potom...

28. Při preventivním úderu na iránský jaderný reaktor „Osirak“ dodaly USA Izraeli důležité informace. [106] Znovu podle všech pravidel aliance.

29. Při volbě dne popravy Saddáma Husajna a jeho dvou blízkých společníků (Saddámova nevlastního bratra Ibrahíma Hassana a bývalého šéfa irácké tajné služby Avada Hameda al-Bandára) se nebral ohled na irácké představy, nýbrž rozhodovaly americké, přesněji řečeno *starožidovské rituální představy z kabaly*, které u sionistů i v zednářských lóžích hrají velkou roli. Při popravě Husajnova nevlastního bratra se zašlo dokonce tak daleko, že se mu při věšení „čistě náhodou“ odtrhla hlava od těla (což je při řádné popravě oběšením zcela nemožné). [106 a]

Již tento stručný přehled indicií pro existenci aliance IZRUSA postačí, abychom ji při dalších úvahách mohli považovat za prokázanou. ***Jakýkoli jiný postup by byl doslova iracionální.***

Pokud jde o druhou výše položenou otázku, pak na základě informací k otázce číslo 1 postačí tři následující postřehy:

1. Pouze v případě *izraelských* zájmů se vždy projevuje všeobecná solidarita USA; opačně to již tak samozřejmé není!
2. *Pevné provázání mezi židovským státem Izrael a USA* je zajišťováno extrémně vysokým počtem židovských politiků a vysokých úředníků v americké exekutivě, zákonodárství, soudnictví i masových médiích. [108]
3. Pouze politika těchto dvou států má *naprosto stejnou teoreticko-ideologickou základnu*. Tato shoda je zcela nezávislá na epochách i politických stranách. [109]

Také ohledně třetí otázky postačí malý počet indicií, které však spolu s ostatními nabývají přímo drtivé průkaznosti:

1. Vzhledem k moci izraelské lobby v USA musí předkladatelé předloh zákonů brát vždy ohled na *izraelské zájmy*, pokud je chtějí prosadit. V opačném případě nejsou ohledy na zájmy druhé strany nijak nutné.

2. *Asymetrie mocenských vztahů ve prospěch Izraele je zřejmá také z následujícího zjištění amerického novináře Vince Ryana: „Budoucnost Ameriky je svázána s Izraelem, a budoucnost Izraele je zaručována USA.“ [110] Tato formulace na první pohled mluví pro symetrii vzájemných vztahů. Při pozornějším zkoumání se však ukazuje následující: Existenčně jsou „vázány“ pouze USA (na svého partnera v alianci) - naproti tomu existence Izraele je partnerem pouze „zajišťována“, není tedy naprosto závislá (a svou jadernou výzbrojí je stále méně). Jemný rozdíl je tedy v citovaném výroku formulován stejně precizně jako skrytě.*

3. USA plní všechna přání Izraele, obráceně již jen stěží. Tak například již roku 2002 USA Izraeli závazně přislíbily dodání 5 000 „chytrých bomb“ pro preventivní úder na Írán (tedy dávno před *iráckou* válkou!). Kromě toho se v USA již vyrobily přídatné nádrže pro zvýšení doletu vojenských izraelských letadel až za hranice Íránu. [111] Podobná vstřícnost z druhé strany není známa, přestože by toho byl Izrael schopen.

4. I přes přátelské vztahy již tajné „sionistické“ skupiny po léta bezostyšně infiltrují státní úřady USA, o nějakých opačných případech není rovněž nic známo. [112]

5. Když byla (přes existující alianční spolupráci) odhalena v USA izraelská špiónážní síť, příslušné americké úřady se tvářily nevidomě. [113] Opačně by něco takového bylo nemyslitelné. Také zde máme důkaz *singularity* Izraele!

6. Výše zmíněný bývalý člen kongresu Paul Findley ve své knize „Izraelská lobby“ konstatuje: „... většina [politiků, pozn. aut.] spatřuje v AIPAC [lobbyistické organizaci American Israel Public Affairs] skutečného reprezentanta politické moci, který dokáže zvýšit nebo naopak zničit jejich šance ve volbách.“ A dále říká: „AIPAC, to znamená moc, hrubou a zstrašující sílu.“ [114]

7. Názor listu „New York Times na AIPAC: „Nejvlivnější, nejlépe řízená a nejúčinnější zahraniční zájmová skupina ve Washingtonu.“ AIPAC dostává ročně šest miliard (!) dolarů jako oficiální pomoc Izraeli a dalších šest miliard z různých ministerstev; rozumí se také amerických! [115]

8. Izraelský premiér Ariel Šaron roku 2001 triumfálně zvolal: „*My, židovský národ, kontrolujeme Ameriku, a Američané to dobře vědí.*“ Ani zde, jak se říká, komentáře netřeba.

Závěr ze všeho výše řečeného je jednoznačný:

1. Skutečně existuje aliance IZRUSA.

2. Je exkluzivní, tzn. že je složena ze dvou partnerů bez jakýchkoli jiných srovnatelných vztahů (jako ve skutečné monogamii).

3. V alianci IZRUSA je rozhodujícím partnerem Izrael. Proti jeho vůli není možné nic, přinejmenším ne na delší dobu.

Na této základně faktů tedy můžeme spolehlivě stavět a v tom smyslu tedy musíme akceptovat následující:

1. Aliance IZRUSA a za ní stojící aktéři mají již ve světě dalekosáhlou moc. Zcela nespornou (zatím) ještě ne v Číně, Severní Koreji a možná (!) také v několika dalších malých státech, závislých na Číně.

2. Aby si v pozadí za aliancí IZRUSA stojící síly udržely svoji moc, jejich mluvčí ji musí vehementně popírat. Činí tak (většinou) hanlivým označováním odpůrců za „antisemity“ nebo jejich zesměšňováním jako „stupidní teoretiky spiknutí“. Na to nesmíme zapomínat, až se budeme v kapitole 12 zabývat protiválečnými aktivitami, které jsou přesto ještě stále možné.

3. Od založení USA zcela poznenáhlu povstal gigantický a jen nemnohými zpozorovaný mocenský komplex, z něhož IZRUSA představuje pouze vrcholek ledovce. Na všechny pokus zamezit mu reaguje rázně a nemilosrdně. „Záhadné“ vraždy amerických prezidentů by se měly posuzovat také z tohoto hlediska. Například londýnská stanice BBC v dokumentu uváděla, že americký prezident Kennedy musel roku 1963 násilně zemřít nikoli kvůli „Vietnamu“, nýbrž proto, že mj. blokoval dokončení prvního jaderného reaktoru v Izraeli ve snaze zabránit vzniku nové a potenciálně agresivní jaderné síly. Několik měsíců po tvrdých sporech s izraelským premiérem [117] celý svět viděl, jak se i samotná velká moc změní v bezmocnost, pokud se odváží postavit do cesty Izraeli nebo judeanistické koalici (viz kap. 11).

4. Odhalovači této moci (např. „obtížní“ novináři) musejí počítat s tím, že budou (nejrůznějšími způsoby) umlčeni dříve, než IZRUSA přizná sebemeně ze svých intrik, rafinovaně zinscenovaných atentátů (např. 9/11) nebo mezinárodních válečných zločinů. Především však judeanistická koalice nikdy nepřizná, že po sto let přesně realizovala program „Protokolů sionských mudrců“, zarputile označovaných za padělek. [118]

5. Nejen v koalici IZRUSA vystupuje (pouze rozlohou) nepatrný Izrael i neméně vlivní Američané židovského původu mimořádně sebevědomě, a nezřídka až provokativně. [119] Jaký to má asi důvod?

7. Po íránské válce - pokračování v zotročovacím programu!

Co má přijít po válce IZRUSA proti Íránu, to nemůže nikdo přesně vědět. Hraje zde roli příliš mnoho plánovaných i nevypočitatelných faktorů. Co však znát můžeme, jsou plány aliance IZRUSA, která chce tuto válku bezpodmínečně rozpoutat. Musíme proto naslouchat odděleným hlasům z USA i Izraele, protože oficiálně IZRUSA neexistuje, i když je prakticky realitou a nyní se dokonce podnikají pokusy zatáhnout do ní i „starou Evropu“ - *2006 byla v Bruselu slavnostně založena organizace Evropského parlamentu s charakteristickým názvem „Evropští přátelé Izraele“*. [120]

Neměli bychom se však ptát jenom na to, co plánovači světové politiky přichystali pro *Írán* na poválečné období, nýbrž by nás mělo také zajímat, co je jimi pro toto období chystáno i pro *ostatní svět*. Od viditelně zinscenovaného 9/11 v USA je zde všechno jiné než radostné vyhlídky. Abychom co možná nejrychleji zjistili, kam vede cesta, poslechněme si nejprve jednoho z nejmocnějších mužů politického světa po konci II. světové války, židovského velkobankéře z USA, Jamese Warburga. Před senátním výborem pro zahraniční záležitosti ve Washingtonu řekl zcela jasně a srozumitelně: **„Budeme mít světovou vládu, ať se vám to líbí nebo ne. Otázkou pouze je, zda násilím nebo po dobrém!“** [119]

Jako kontrast se k tomu dobře hodí současný hlas z USA: „Je to v zásadě chybné a přímo až absurdní, když se nějaká země snaží vnutit jiné zemi svůj vládní systém a hospodářské instituce. Takové snahy přesně odpovídají lexikonové definici imperialismu.“ [120]

Zde nám definovaný a (zavrženíhodný) imperialismus USA již dává první odpověď na otázku „co bude poté“. Události 11. září 2001 představují v této odpovědi první, předběžný výchozí bod, jak si hned ukážeme:

7.1 Bomby na Afghánistán: začátek trestů pro 60 „darebáckých států“!

Podivný úsměv prezidenta Spojených států při jeho projevu 11. září 2001 prošel svého času celým světem. Téměř všichni z nečetných milionů televizních diváků tehdy nevěřili vlastním očím, protože právě se stalo něco strašného, až dosud nepředstavitelného, co by nikdo nepovažoval za možné: dvě věže obchodního centra se zřítily podle všech pravidel řízené demolice, v oficiální verzi však po nárazu dvou letadel, pilotovaných Araby. Kromě toho byla poškozena také malá část Pentagonu, i zde údajně uneseným letadlem, z něhož ovšem nebyly na místě nárazu nalezeny sebemenší zbytky.

Zmíněný podivný úsměv G. Bushe se však během jeho projevu opakoval a nemohlo tedy jít o optický klam. Co však měl znamenat? V tak křiklavém kontrastu k momentální tragické situaci působil opravdu záhadně a zlověstně. Tak nějak by se asi usmíval „Velký bratr“ v Orwellově románu „1984“, kdyby měla být zase „eliminována“ vyhlédnutá oběť.

Bushův úsměv byl gestem vědoucího, silnějšího a současně skrytě triumfujícího, které zasvěcení ukazují lidem, neznalým jejich tajemství. Kdyby lidé u televizorů věděli, že zlověstný úsměv patří *seznamu odsouzených k popravě*, vyrazilo by jim to dech. Program dobytí světa, jehož aktuální bod si prezident právě v duchu spokojeně odškrtnul, se totiž týkal *politických režimů* a dokonce i *států*. Na mušce byl vždy přirozeně momentální muž v čele státu, pak také celý režim, a nakonec i národ. Program počítá s přibližně *60 státy* (!), v nichž mají USA vojensky intervenovat, pokud se budou chovat „přátelsky k teroristům“. A zdůvodnění? *Dříve či později budou nebezpečím pro demokratický svět*. Bush praktický význam takového kolektivního označení *potenciálních „darebáckých států“* přirozeně představil „rozumně“ znějícími argumenty. Stejně jako se již prezident Bush senior při první irácké válce odvolal na „poznatky“ tajných služeb CIA, FBI a NSA (později i „spřáteleného“ Mossadu), přestože právě tyto ohromným rozpočtem vybavené fízlovské organizace „selhaly“, jak sám o dva dny později tvrdil, když byl dotazován na nepřítomnost včasného varování ohledně „jedenáctého září“. Teprve nyní, prohlásil Bush, vyšlo najevo, že ztělesněným zlem je - kdeže, tentokrát ne „nacistické Německo“ nebo „východní blok - ničemná a lstivá arabská „Al Kajda“ v 60 státech světa!

A protože by se tím masa pokojných občanů třeba ještě dostatečně nevyděsila, šokoval je prezident v jejich pohodlných televizních křeslech ještě další hrůznou a úplně novou „informací“, že totiž mnoho z těchto států je řízeno diktátory! Pro jistotu správného pochopení pak Bush ještě uvedl: Tyto země *nejsou „opravdové“ demokracie* a „proto“ skrytě nebo otevřeně podporují „*terorismus*“.

Aniž by si toho některé špionážní centrum „svobodného světa“ povšimlo, přišlo nám na svět děsivé hnízdo zmijí, z něhož by se bez udatného zásahu USA vylíhly tisíce dalších, ty by pak zplodily nové a tak pořád dál! Doslova apokalyptická představa! Proti takové hydře se musí samozřejmě pod vedením statečného a božskou silou podporovaného muže v čele USA bojovat *všemi* prostředky. Bojovat? Ne, to nestačí! Musí být *zničena* včetně půdy, na níž by mohla růst: „Bůh tomu chce!“

To Bůh tedy chce „Nový světový řád“! Již George W. Bush senior nastínil „Nový světový řád“ ohledně plánované první trestní akce proti neposlušnému Iráku. Učinil tak v programové řeči, a ne náhodou také *11. září o 11 let dříve!* [121]

„Účel světi prostředky!“ Toto heslo, neprávem podsouvané jezuitům, se stalo nevyhlášeným bojovým pokřikem chystaného gigantického zotročovacího a případně likvidačního tažení proti 60 státům. Dát prostor morálním úvahám znamená z pohledu samozvaných politických „deratizátorů“ jednat „nedůsledně“. Znamenalo by to sledovat velký cíl nedostatečně intenzivně a projevovat malost ducha. Z historie přece víme, že všichni velcí přetvářeči světa byli bezohlední.

„Morálka a etika překáží a ruší.“ Takové je nejvlastnější krédo velekněží „Nového světového řádu“. Vojensky nejsilnější země světa je tedy zcela zjevně rozhodnuta vnutit tento řád všem méně mocným státům bez ohledu na oběti.

Ani velký rozsah zotročovacího a likvidačního seznamu nemá v sobě pro prezidenta Bushe nic děsivého, protože z jeho pohledu je jen „racionálně důsledné“, když „Amerika“ a „svobodný svět“ chtějí přežít. *Nelze přece „čekat, až...“ se tyto státy skutečně dopustí něčeho zlého, nýbrž je tomu třeba předejít.* To znamená „preemptivní“ vojenská opatření, v případě potřeby i války, které lze dodatečně ospravedlnit a jsou tedy „spravedlivé“. Proti věčnému terorismu (je s podivem, že se mu vzdor statečnému boji USA podsouvá „věčnost“) je třeba vést věčný boj za svobodu a spravedlnost. Kdo by zde nevzpomněl na Orwellova „Velkého bratra“, který rovněž vyhlásil „věčnou válku za věčný mír“.

Jak 11. září 2001 „prezident světa“ a současně jeho hlásná trouba prohlásil, země, které se dostaly nebo ještě dostanou na mušku boje s terorismem, se samozřejmě nemají čeho obávat, pokud se podřídí „pravidlům civilizace“ (která přirozeně určuje IZRUSA). Americkým profesorem a členem „Neo-Con“ prorokovaný „střet civilizací“ („clash of civilization“) může v tom případě skončit *nekrvavě*. Z čehož obráceně vyplývá, že při nepodřízení se „pravidlům civilizace“ bude tedy „střet“ *krvavý!*

Připomeňme si zde relativně nedávnou historickou skutečnost. Před vstupem USA do světové války vyšla roku 1941 kniha (židovského) autora Theodora N. Kaufmana „Německo musí zemřít!“ („Germany must perish!“). Je příznačné, jak v ní autor zdůrazňuje, že jeho kniha není zaměřena pouze proti Hitlerově režimu, nýbrž proti *celému německému národu* jako takovému! Tehdejší prezident USA, Franklin Delano Roosevelt, bral tuto učebnici chorobné nenávisti vážně a některé z Kaufmanových návrhů se dostaly do roku 1944 zkoncipovaného plánu (rovněž židovského) ministra zahraničí Henry Morgenthaua. Pouze s pomocí takových psychologických zbraní se Rooseveltovi vůbec podařilo získat většinu amerických občanů pro souhlas s válkou v Evropě.

Uvedený příklad sice patří minulé politické epoše, ale při pozornějším pohledu se ukazuje, že podobně jedovaté pojmy a smrtící výrazy spolu s metodami izolace a strategie obkličování nesou *totožný rukopis*. Státy, zapsané na listinu k smrti odsouzených, musí počítat s tím, že se nimi bude nakládat podobně - na první místě přirozeně Írán. Pokud jen trochu sledujeme štvavou strategii vůči němu, musíme i zde konstatovat, že „obrázek je stejný“.

„*Kandidátka 60*“ je sice tajná, ale skuteční dirigenti světa v pozadí IZRUSA si občas dovolí (pokud to slouží jejich momentálním zájmům) jednotlivé státy z ní ukázat. V „nové bezpečnostní strategii“ USA jsou například (podle „Washington Post“ z 15. 3. 2006) uvedeny vedle Íránu také Severní Korea, Sýrie, Kuba, Bělorusko, Barma a Zimbabwe. Vláda USA je označuje za „darebácké státy“, protože jsou řízeny diktátorsky, údajně se chovají agresivně vůči ostatní zemím, „podkopávají stabilitu“ celých oblastí a současně se vzpírají mezinárodním jednáním. Při tom je samozřejmě svatouškovsky zamlčováno, co USA resp. IZRUSA „mezinárodním jednáním“ rozumějí, tedy takové jednání, při němž vybraná oběť nakonec

podlehne nátlaku nebo hrozbám aliance IZRUSA. Pokud tak nečiní, jako např. Afghánistán, Irák nebo Írán, padají bomby. Také v tomto bodě je postup současných vlád Izraele až nápadně shodný s postupem vlád USA (bez ohledu na to, zda jsou u vesla demokraté nebo republikáni): Palestinci jsou obviňováni ze sabotování „mírového procesu“, přičemž odmítání nepřijatelných podmínek je Izraelem jednoduše označováno za „sabotáž“ a má za následek odpovídající potrestání.

Program vojenské, politické a hospodářské kastrace resp. likvidace „rušivých“ zemí podle mnohokrát již předvedeného vzoru má být podle mínění notoricky dezinformujících komentátorů pouze odstrašujícím gestem k vyvíjení tlaku na „nerozumné“ státy. Naproti tomu je jistě skutečností, že zmíněný seznam kandidátů smrti je přirozeně *také* prostředkem zastrašování. V ideálním případě (pro IZRUSA) nakonec vzpouzející se stát „uposlechne“, takže finančně i jinak nákladná válka není zapotřebí (takto uvažoval již starý imperialistický Řím). Pokud však z pohledu páňů světa dotyčný stát i nadále reaguje „vzurně“, „nerozumně“ nebo „agresivně“, čeká jej ze strany IZRUSA skutečně trest podle známého modelu. Hospodářský bojkot je zde ještě velmi mírnou variantou.

Nezávislí analytici světové politiky však naproti tomu v plánu z roku 2001 na zmíněný seznam států vidí něco mnohem horšího: **závěrečný bod bezohledných a lidstvem pohrdajících příprav na dosažení zajištěné politické světovlády**. Dokonce ani tehdy, kdyby bylo číslo 60 uvedeno *pouze k zastrašení*, nedala by se nijak ospravedlnit ani pouhá existence takové „černé listiny“.

7.2 Stoletá válka proti „teroru“

I kdyby se vládě nějakého státu podařilo chytrou politikou vyhnout tomu, aby se dostala na takovou listinu, nebo kdyby se jí alespoň zdařilo být z ní znovu vyškrtuta nebo na ní zařazena podstatně níže, jako tomu bylo v případě Libye - **není tím odstraněn Damoklův meč kdykoli možné agrese IZRUSA**. Geostrategické představy plánovačů světa se tím rozhodně nemění. V kapitole 10 (o klanu Neo-Con) si podrobněji ukážeme celkový koncept pro svět, který v jejich hlavách straší. Zde si uvedeme typické příklady ideologické posedlosti těchto lidí:

Představitel USA z okruhu asi těch nejvlivnějších plánovačů Neo-Con, Paul Wolfowitz, 14. 10. 2000 londýnským novinám „Observer“ uvedl následující: *„Tato válka je namířena proti viru terorismu. Při rakovině kostí nestačí amputovat nohu, je třeba absolvovat celou chemoterapii. I kdybychom se měli pustit do příští stoleté války, uděláme to.“*

List „Zeit-Fragen“ (č. 45/2001) krátce po „9/11“¹³ psal: „U vůdčích intelektuálů USA se stále vehementněji projevuje kolonialistický pohled na svět, který se nezastaví ani před válkou, ničením a zotročováním. Historik ekonomie Paul Johnson napsal 9. října v novinách Wall Street Journal zcela otevřeně: ‚Odpověď na tero-

¹³ Takto neboli „nine eleven“ nazývají Američané události 11. září 2001.

rismus? Kolonialismus!‘ Takovou arogancí nabývají plány a záměry kontur, jaké nemají v historii posledního století příklad.“

7.3 „Kandidátka“: Nad kým se vznáší Damoklův meč?

Aliance IZRUSA přirozeně nebude nikdy naléhat ani na vládu USA, ani Izraele zveřejnit úplný seznam potenciálně nebo údajně i reálně darebáckých zemí, doplněný rovněž údajně „nestabilními státy“. Ale syntézou nejružnějších informací ve světových médiích je možné sestavit přehled států, ohrožených s vysokou nebo alespoň určitou pravděpodobností. Jeden z nich si zde ukážeme. (Jde o aktualizované rozšíření „válečného seznamu“, který roku 2006 umístil na internet Herbert Masslau. Také zde je kritériem „darebáckého státu“ z pohledu IZRUSA údajný vztah k „teroru“ a „demokracii“, ale i záměna účtování ropy z dolaru na euro.)

Je nezbytné zmínit se zde o vysvětlení H. Masslaua, které předeslal svému přehledu, protože je důležité pro aktuální vývoj zahraniční politiky USA v souvislosti s naším tématem (v kongresových volbách v listopadu 2006 ztratil prezident G. W. Bush dosavadní většinu, takže nyní udává tón demokratická strana, což mnohé svedlo k nepodloženému jáso): „V tomto článku [míněn je příspěvek Johna Laughlanda „Man of the Moment“]¹⁴ jsou analyticky porovnáváni prezident George Bush a jeho protikandidát na úřad prezidenta John Kerry. Autor srovnáním veřejně publikovaných projevů obou mužů dochází k závěru, že oba spojuje nejen členství v tajné společnosti „Skull & Bones“, nýbrž že ani jejich projevy se obsahově neliší. Zvláště pak oba shodně spatřují v nejméně šedesáti národech (islámské) teroristy, kteří usilují o zničení USA a „svobodného světa“. Rozdíl? Kerry říká, že Bush to nedělá dostatečně, on že by byl ještě přísnější... a vytýká Bushovi, že jmenovitě se Saudskou Arábií zachází v rukavičkách...“ Také ne každá země [na seznamu; pozn. autor] nemusí být hned cílem útočné války.“

Ještě slovo k aktualizaci (abecedního) seznamu: V podání nové bezpečnostní strategie vlády USA, jak ji komentoval „Washington Post“ z 15. 3. 2006, jsou uvedeny také některé státy, jež se ve zprávách médií dosud prakticky neobjevovaly. Na našem seznamu je k nim přihlédnuto. Listina nevypovídá o nějakém časovém pořadí, kdy by měly tyto státy být vzaty na mušku. Jsou zde uvedeny i státy jako Libye, které se vzdor momentálnímu „uvolnění“ situace vzhledem ke své politické struktuře mohou na seznam rychle znovu dostat.

1. Afghánistán („potrestán“ ještě neznamená být vyškrtnut ze seznamu)
2. Barma
3. Bělorusko
4. Bolívie
5. Bosna (ano, včera ještě tak hýčkaná Bosna)
6. Brazílie

¹⁴ 8. března 2004 na <http://sandersresearch.com>

7. Čína (z taktických důvodů to bude IZRUSA jistě popírat)
8. Gruzie
9. Guinea
10. Haiti
11. Indonésie
12. Irák (poslušnost nového státu *není* zajištěna)
13. Írán (stát, který USA kdysi podporovaly proti Iráku!)
14. Jemen
15. Kolumbie
16. Kongo
17. Kuba
18. Libanon (tento nešťastný stát leží příliš blízko IZR)
19. Libye (tento stát je jen údajně vyškrtnutý ze seznamu)
20. Pákistán („dnes přítel, zítra nepřítel“, nic není jisté)
21. Saudská Arábie („mouření již pomalu svou práci vykonal“)
22. Severní Korea (jejíž jaderné zbraně už alianci IZRUSA zjevně neděsí!)
23. Súdán
24. Sýrie (tato země může přijít na řadu hned po Íránu)
25. Ukrajina
26. Venezuela (IZRUSA nepromíjí opuštění dolaru)
27. Zimbabwe

Pro co možná realistické zodpovězení naší otázky je přirozeně důležité poslechnout si i hlasy z Izraele. Je příznačné, že právě tam jsou ohledně *konkrétního* vyjádření k „válečnému seznamu“ a podobně dosti zdrženliví. Jaksi pro rovnováhu se k těmto věcem vyjadřují tím spíše a tím zásadněji právě židovští političtí teoretici Neo-Con, žijící v USA a udržující velmi dobré kontakty jak se svými soukmenovci v „zaslíbené zemi“, tak samozřejmě i s tam žijícími teoretiky Neo-Con Izraele.

8. Události „9/11“ - zářijová revoluce Neo-Cons

Mnohem závažnější než existence „černé listiny“ je způsob myšlení, který za ní stojí. Jeho viditelné prvky se vyvíjely již po více než 200 let, tedy od Francouzské revoluce 1789 (přesněji vzato dokonce již mnohem dříve), a sice v malém okruhu iluminátských a zednářských lóží, na způsob řádů organizovaných skupinách, v zednářsky formovaných a mezinárodně rozšířených „tajných společnostech“, i v politicky či nepoliticky se tvářících organizacích nejrůznějšího druhu (jako např. Rotary nebo Lions-kluby). Na sklonku 19. a ve 20. století pak tento vývoj probíhal také v ideových centrech („think tanks“) politických stran a mocných hospodářských skupin.

Kdo toto zjištění (lhostejno zda z předsudku, myšlenkové lenosti nebo stranicosti) považuje za pouhé fámy nebo výplody „pomatené fantazie“, nechť si přečte, co *Winston Churchill* (který se sám později na tomto monstrózním komplotu silně podílel) napsal 8. 2. 1920 v anglickém časopisu „*Illustrated Sunday Herald*“:

„... že celosvětové a stále rostoucí spiknutí sehrálo jasně rozpoznatelnou roli ve Francouzské revoluci. Bylo hnací silou za každým podvratným hnutím 19. století. Naposledy se tato banda chopila mimořádných osobností ruského národa a oni se stali neomezenými pány této obrovské říše!“

Kdo by už mohl lépe znát působení iluminátů a zednářů, kteří konečně rozpoutali i ruskou revoluci, než právě tento zasvěcený anglický politik, které se nikoli bez důvodu stal později premiérem a spolutvůrcem světové politiky.

Vliv a tím i moc řečené skupiny rostly zcela poznenáhlu a nepozorovány veřejností, protože důležité aktivity probíhaly „v podzemí“. Jako výhonky polního pýru byly pozorovatelné teprve tehdy, když se začalo pátrat po příčinách tohoto „plevele“, v tomto případě nevysvětlitelných rozporů, událostí nebo úmrtí. Širšímu publikování poznatků v tomto směru také u mnoha lidí bránila obava, že při odhalování zločinných machinací budou vydáváni za obhájce „pomatených teorií spiknutí“.

Jestliže se zaměříme na to podstatné v činnosti těchto skupin, dostaneme následující obrázek:

Skupiny jsou formovány převážně vzorem řádu iluminátu nebo zednářů, pokud k nim přímo nepatří (o jejich existenci jsou již celé knihovny, takže můžeme předpokládat u čtenáře vědomost o jejich podstatě a působnosti). Jejich společným cílem je *oficiálně* zušlechtování lidí. Zde však začíná „říše klamu“, protože v těchto hierarchicky organizovaných svazech jsou vždy dva druhy vyhlášení: jeden druh je určen uším veřejnosti (v podobě tzv. „exoterické“ pravdy), druhý „zasvěceným“, tj. jejich členům, a ani těm samozřejmě nikdy ve stejné míře, nýbrž vždy podle „stupně poznání“. Tyto informace se označují za „*esoterickou pravdu*“ (čímž od začátku vzniká interní problém důvěry a morálky).

Jestliže zušlechtování lidí může být snad považováno za „exoterickou“ pravdu, pak pravda „esoterická“ zde vypadá zcela jinak. Ta totiž spočívá ve stanoveném cíli politického druhu, v *dosažení světovlády*.

Dřívější autoritativní vládní formy (císařství nebo království, feudalismus a diktatury „starého“ typu, tedy jako takové zcela viditelné) stály resp. stojí v cestě požadované vládní formě těchto skupin a musejí tedy být odstraněny. Obvykle se tak dnes děje plíživým nebo i násilným zaváděním demokracie (vzpomeňme na slova Condoleezy Riceové o cíli USA, vnutit celému světu demokracii)!

Násilné odstranění stávající vládní formy nebo velké překážky jiného druhu se jak známo nazývá revolucí. Je to tedy revoluce (jež podle možností nesmí být odhalena jako dílo cizích mocností, nýbrž je zdánlivě „spontánním“ dílem lidu), která patří k *hlavním metodám* skrytě působících politických skupin. Je přirozené, že takové skupiny se samy z donucení označují za „uzavřené společnosti“ (jako např. zednáři). A pokud chtějí vypadat zcela neškodně, působí navenek „humanitárně“, tedy např. vydávají časopisy, v jejichž názvu nikdy nesmí chybět slovo „humanita“ a podobně.

Protože těmito skupinami sledované cíle obvykle odporují platným zákonům dotyčných zemí, jsou prakticky všechny příslušné důležité politické akce realizovány tajně. Proto má v zednářských lóžích takový význam „mlčenlivost“. V politice se o zachování tajnosti starají lži a dezinformace.

Pokud se lidé zavazují nejrůznějšími přísahami nebo jak se dnes běžněji osvědčují příslušně „důvěryhodným“ jednáním a spolu s dalšími lidmi *potají pracují na dosažení společného cíle*, můžeme právem mluvit o spiknutí. Ta existují již od samého vzniku lidských společností, takže je pošetilé apriorně popírat domněnky o nějakém spiknutí, a navíc ještě záměrně znevažujícím pojmem „teorie spiknutí“.

Pozadí událostí kolem „9/11“ bylo v tomto smyslu jednoznačně *spiklenecké*. Jinak je totiž naprosto nemyslitelné, aby téměř až přehnaně zajištěný vzdušný prostor byl snadno přelstěn amatérskými leteckými útoky. Když se tedy prezident USA Bush snaží od začátku zesměšňovat nejrůznější hypotézy o spiknutí, jen se tím zesměšňuje sám (vládní verze vysvětlení událostí je sama o sobě dokonalou teorií spiknutí) a navíc tím budí oprávněné podezření, že chce zatajit právě to nejdůležitější. Svým zákazem dalšího vyšetřování a zkoumání událostí po zveřejnění oficiální zprávy prezident obvinil jen sám sebe.

„9/11“ tedy bylo v každém případě spiknutí, o tom už dnes nelze rozumně pochybovat. Otázkou jen zůstává, zda případ zorganizovala sama vláda USA, o čemž mluví drtivé množství indicií, nebo skupina Al Kajdy Usámy bin Ladina, pro což ovšem nemluví nic podstatného, nebo nějaká jiná skupina, o níž se prakticky nic neví.

Kdo se otázkou příčin událostí „9/11“ zabývá racionálně (tedy ne se záměrem obhajovat alianci IZRUSA), nutně musí dojít k nejpravděpodobnější ze všech nabízejících se hypotéz, že totiž přinejmenším duchovní původcovství je nutné hledat v řadách tzv. „Neo-Cons“. Je třeba nápadné, jak je tato skupina v médiích početně bagatelizována (úplně zamlčovat ji už nelze a ani „se“ to nechce): Nicméně v žád-

ném případě nezahrnuje jen asi 30-35 členů, jak se soustavně tvrdí, nýbrž spíše více než 100. [124]

Vraťme se však k hlavní otázce: Co mluví pro duchovní autorství skupiny Neo-Con? Hned uvidíme, že velmi závažné důvody:

V několika interních studiích vlády USA byla již před více lety probírána možnost přimět své obyvatelstvo jedním rázem k akceptování drastického omezení občanských práv nějakou „šokující událostí“ [125]. V této souvislosti byly zvažovány různé fantastické ideové modely včetně *zinscenování únosu letadel s následným útokem na velké mrakodrapy*. Z tohoto pohledu je velice podezřelé, že právě v září 2000, tedy o rok dříve, byla právě taková možnost zmíněna v rámci „Projektu pro nové americké století“ (přesněji řečeno „... pro judeanistické století“, jak si ukážeme v kapitole 11). Přední autoři Neo-Con *Paul Wolfowitz, Elliot Cohen, Bill Kristol, Robert Kagan* a *Dov Zakheim* totiž ve své studii „Rebuilding America’s Defenses“¹⁵ napsali:

„... dále pak transformační proces, i kdyby měl přinést revoluční obrat [!!], potrvá pravděpodobně dlouho, pokud nenastane katastrofální a katalytická událost - *něco jako nový Pearl Harbour*.“ [126] - Uvedení autoři museli mít opravdu prorocký dar, protože přesně o rok později, 11. září 2001, byl - rozumí se, čistě náhodou - spáchán kolosální zločin v New Yorku a Washingtonu. Podle výsledku nejnovějších anket již třetina obyvatelstva USA nevěří úřední verzi „9/11“. To je ostatně více než 80 milionů lidí, tedy tolik obyvatel, kolik má celé Německo! Zde máme důkaz, že je sice možné dělat si velmi dlouho blázný z mnoha lidí, ale ne ze všech a ne navždy. Přesto však velekněží vládní propagandy se svými novinářskými poskoky vstupují sebejistě do arény mediálního cirkusu a zesměšňují každou pochybnost kritické veřejnosti jako pomatenou teorii spiknutí.“ (Jürgen Rose v „Zeit-Fragen“ č. 42 z 16. 10. 2006.)

Bývalý státní tajemník ministerstva financí v Reaganově vládě, Paul Craig Roberts, diskutoval [15. 3. 2006] zcela otevřeně o podezření, že američtí neokonzervativci by ve snaze najít si záminku k zahájení války [proti Íránu] mohli zinscenovat *druhé 11. září*.“ [127] Z toho plyne, že politik, který riskuje takto otevřeně obviňovat významné osoby „mainstreamu“ resp. „establishmentu“, musí mít závažné informace, aby mohl svá slova v případě potřeby doložit. Craig tedy Neo-Cons považuje za schopné připravit nebo iniciovat událost formátu „9/11“ (je lhostejné, zda ji pak provede CIA, FBI nebo Mossad). Craig jistě jen tak bezdůvodně nevystoupil na veřejnosti se svým podezřením, protože jako znalec politické scény si je nepochybně dobře vědom dosahu svého jednání. Pro svou obavu před druhým „9/11“ musel mít opravdu vážné důvody.

„Bývalý ředitel amerického ústředí pro trestní soudnictví v národním ústředí pro politické analýzy, Morgan Reynolds, a v letech 2001-2002 hlavní ekonom v Bushově ministerstvu práce označil [6. 5. 2006] tento zločin [tj. „11/9“] za *dílo domácích*

¹⁵ „Přestavba obrany Ameriky“

domácích sil.“ [128] Že by právě tak vysoký jurista s nepochybně kritickým uvažováním dospěl k takovému podezření, je rovněž nepředstavitelné bez existence závažných důvodů. Zvláštní brizance tohoto podezření však spočívá v tom, co Reynolds sice přímo neříká, ale pozorný posluchač si to z jeho formulace nezbytně odvodí jako závěr: „Dílo domácích sil“ v případě současné vlády Neo-Cons znamená, že je podle jeho názoru za „11/9“ také *plně odpovědná*.

Pravda o 11. 9., pokračuje Reynolds, je záležitost nesmírné naléhavosti, protože *pachatelé jako startovní výstřel k brutálnímu a možná i jadernému útoku na Írán podle všeho plánují další podvod ve stejném stylu.* [129] Ze slova „další“ vyplývá, že Reynolds plánoval startovního výstřelu k útoku na Írán považuje i za iniciátory v případě „9/11“. Vyslovit otevřeně tak přímé podezření by se sotva odvážil ten, kdo by nemohl v případě potřeby předložit náležité odůvodnění.

Dne 11. 9. 2001 bylo prezidentem USA mnohem zřetelněji než kdy dříve vyhlášeno, že začala éra „Nového světového řádu“ (NWO). A právě tento NWO je podle výroků Neo-Cons jejich zamilovanou a vůdčí ideou. Hned v ten samý den otřesné lidské tragédie proto také nedávali najevo žádný šok ani překvapení. (Ještě si dobře pamatujeme, jak prezident Bush vypadal podezřele lhostejný v okamžiku, kdy mu byla sdělena údajně nejnovější zpráva, ba působil dokonce dost nejistě - špatný herce!) Emocionální chlad, s nímž při dni národního smutku za oběti atentátu vyhlášoval bezohledné válečné a dobovačné plány, dovoluje pouze jeden jediný rozumný závěr: tragédie „9/11“ byla naplánována silami v pozadí vlády USA. A skutečnými plánovali jsou již dávno agenti sítě Neo-Con.

Jestliže si všechny tyto i ostatní dostupné informace shrneme, pak se nám jen potvrdí podezření, které mnozí lidé již večer tak dramatického dne spontánně, ale jen v hrubých rysech formulovali: Tento den byl nejen vypuknutím (násilím), ale také zlomem (v dosavadním obrazu války). **Avšak 11. září znamená ještě mnohem víc, totiž skutečnou revoluci!** Poprvé proběhla bez spoluúčinkování „lidu“. Její důsledky jsou zatím nepředvídatelné. V každém případě však budou pro národy světa mít mnohem dramatičtější důsledky než únorová revoluce 1848 ve Francii a březnová revoluce 1848 v Německu a v Rakousku. *Z celosvětového pohledu její důsledky překonají také ruskou říjnovou revoluci roku 1917!* **Možná jednou vejde do dějin jako americká zářijová revoluce, možná také (najdou-li historici odvahu) jako čí revoluce? Ne Izraele, nýbrž judeanistů.**

9. „Nový světový řád“ - dobrý světový řád?

Předem musí být řečeno, že ze strany USA takto nazývaný „Nový světový řád“ není nijak nový. Tento pojem, i když jazykově trochu jinak vyjádřený, se poprvé objevil již roku 1932 na celém světě dobře známé (protože nejvíce tištěné) jednodolarové bankovce. *Všechny ostatní dolarové bankovky se mezitím již změnily, pouze tato ne!* Zavedl ji tehdejší prezident Franklin Delano Roosevelt a všimneme-li si na ní doslova nakupení zednářských i jiných symbolů, můžeme mít pocit, že se vysokostupňový zednář Roosevelt na bankovce graficky „vydováděl“. Kdo se však podrobněji zabývá pozadím symbolů na státních institucích a jiných výtvorech, tomu je jasné, že o žádnou samoúčelnou grafiku nejde. *Zednářský symbol pyramid se sledujícím okem na vrcholku a heslem „Novus ordo seclorum“ („Nový řád doby“) symbolizuje cíl a program!*

Kdo chtěl o něm vědět víc, musel nahlédnout do programu iluminátů a zednářů, zejména i takový George W. Bush již od svých studentských dob v iluminátsky duchovně spřízněném řádu „Skull and Bones“ („Lebka a hnáty“, velmi výmluvně!) Poslechněme si však nejdříve aktuální výroky lidí, kteří mohou autenticky mluvit o „Novém světovém řádu“ (NWO), protože jej sami propagují.

V projevech předních politiků USA (Izrael se v tomto směru drží dosti zpátky) se objevují zpočátku pozitivně znějící hlavní pojmy jako např. „svoboda“, „bezpečí“ resp. skoncování s „útlakem“ a „terorem“. Na první pohled to zní sympaticky a v každém případě nepodezřele. Nahlédněme však za hezkou fasádu.

Mnozí nebudou zpočátku věřit, ale pod tíhou důkazů prostě musí: Nový světový řád je snůška lží. To je ovšem formulováno ještě příliš nevinně. Tento gigantický podvod na důvěřivých lidech má dimenze, které nás nutí obávat se toho nejhoršího. Jestliže jsme po evropských zkušenostech s diktátorskými režimy viděli v demokratickém dělení moci vymoženost, zásadní politický *pokrok*, pak právě nastupující Nový světový řád *bez masky* ukazuje svou pravou, *diktátorskou a totalitní tvář*. Prozkoumáme-li množství příslušných ideových konceptů a „studií“, dostaneme následující obrázek:

Dočasně instalovaná demokratická trojice vzájemně se kontrolujících mocí, legislativy, exekutivy a soudnictví, bude nahrazena neprůhledným, nekontrolovatelným a politicky i vojensky všemocným monstrem. Argumenty na prosazení tohoto plánu jsou ovšem pouze ekonomické, organizační a technické povahy v duchu nemorálních zásad vladaře, jak je popsal v 16. století Machiavelli.

Možná však věci interpretujeme příliš zaujatě nebo čistě teoreticky. Jasno nám tedy zjedná pohled na praxi, která již existuje od 11. 9. 2001, tedy celých pět let. A co vidíme?

První politické předvedení Nového světového řádu bylo skutečně působivé, ba přímo nezapomenutelné: plošné bombardování Afghánistánu a útočná válka proti Iráku. Již v prvních dvou letech po 11. 9. se nám otevřela děsivá perspektiva: „Světová vláda“ (prostřednictvím IZRUSA) může svévolně rozhodovat,

- v rámci jakých zákonů, právních norem nebo pravidel smí resp. musí jednat (když např. USA vyhlásily právo na „preemptivní vojenský úder“ proti Afghánistánu a později i proti Iráku, nebo „právo na potrestání ochránců teroristů“ jako v případě Afghánistánu),
- kdo a jakým způsobem může používat policejní a vojenskou sílu (např. bombardováním Afghánistánu a Iráku),
- kdo může určovat, zda je nebo není třeba dbát zákonů a ustanovení (např. zda je koncentrační tábor Guantanamo nebo bombardování Libanonu porušením mezinárodního práva).

Mocní hlasatelé Nového světového řádu nám sami ukazují, odkud vítr vane: Pokud libovolný stát stojí v cestě cílům plánovačů světa nebo se dokonce snaží bránit jejich agresivní politice, čeká jej dříve či později likvidační rozsudek a jeho kruté vykonání. Páni Nového světového řádu se vždy mstí svým odpůrcům, *zatím ještě pod pláštíkem práva*, jímž však zakrývají pravý opak: Svatouškovsky hlásají „právo, ne pomstu!“, jak nazval svou knihu prominentní lovec nacistů Simon Wiesenthal. Také „mezinárodní vojenský tribunál“ v Norimberku vykonával údajně právo, ne pomstu, přestože se podle dokumentu BBC i druhý kat (náhodou jako první také židovského původu) po měsíce pečlivě připravoval, jak rafinovaným způsobem co možná nejvíce prodloužit utrpení odsouzených. Nebudeme zde zacházet do podrobností, ale postačí uvést, že za účelem „nejúčinnějšího“ mučení odsouzených byly vytvořeny a vyzkoušeny tři různé modely popravčího lešení. Kdo zná z historie trýznivé uškrcení jako trest smrti pro nepřátele Izraele, nebude se tomu příliš divit. Již oběti Ester, židovské manželky perského krále Xerxese, skončily jako „nepřátelé Izraele“ na šibenici. Obětí bylo zpočátku 11 - jak často ještě sehraje toto číslo v dějinách svou roli?

„Nový světový řád“ zahájil George W. Bush „jedenáctým zářím“. Tak otřesný teroristický čin nyní přece naléhavě vyžaduje nový pořádek. Dokonce i mnozí se scénou politiky obeznalí lidé v tento „nezapomenutelný den národního smutku“ zpočátku uvěřili v pravdivost slov prezidenta USA a v samozřejmou poctivost jeho cílů. Proto také nějakou dobu byli i oni obhájci onoho Nového světového řádu, který sliboval uspořádat všechno lépe a lidštěji. Nový, lepší svět představoval skutečně svůdnou vizi. Nové války v Afghánistánu a Iráku jistě byly ošklivými skvrnami na bělostném štítu zbrusu nového řádu, ale něco tak neradostného bylo přece nutné a jistě se to již nebude opakovat. Byly to prostě „porodní bolesti“ tohoto „šťastného nového světa“ (jak jej předvídavě ironicky nazval Aldous Huxley).

Tím větší však bylo rychle sílicí zklamání z rostoucích nesrovnalostí a stále větší nedůvěryhodnosti oficiálních vysvětlení událostí jedenáctého září. Když se pak začaly množit hlasy, že prezident i celá vláda národu i světu vědomě lhali, ba dokonce že celá tragédie byla zinscenována silami v jejich pozadí, aby kromě jiného kongres urychleně přijal zákony na kontrolu obyvatelstva, začalo i mezi dosud vládě oddanými občany růst hrozné podezření: Měl snad tak vysmívaný občanek nakonec

pravdu? Je opravdu vláda a za ní stojící moc „geostrategů a „plánovačů světa“ bandou spiklenců, připravujících světovládu? Již zde zmíněný prezidentův zákaz dalšího vyšetřování případu do toho rozhodně dokonale zapadá!

Neměl snad George W. Bush přece jen pravdu, když večer 11. září připomněl drama v Pearl Harbouru (kde byl ostatně téměř totožný počet obětí)? Možná měl své důvody, proč lhal, a snad byly i ctihodné? Pak však přišla studená sprcha, doslova rána za ranou: Nejprve vyšlo najevo, že ospravedlnění irácké války spočívalo na záměrně lživé kampani. *To znamenalo, že to vůbec nebyl Saddám Husajn, kdo ohrožoval USA, nýbrž právě naopak!* Pak se ovšem vynořila otázka, co bylo smyslem této záměrně vyvolané války? V hlavách Američanů i jejich sympatizantů začal chaos. USA přece byly ti dobří, Arabové „zlí“. Při vymítání ďábla nesmíme být příliš přecitlivělí, není-liž pravda?

Pak se postupně rozkřiklo, že americký historik (tedy žádný z nacismu podezřelý Němec) důkladně probádal archivy ve Washingtonu a zjistil, že již jednou americký prezident obelhal národ i svět, totiž (znovu) Franklin D. Roosevelt prohlášením, že japonský letecký útok (1941) na Pearl Harbour byl zcela překvapivý a nešlo mu předejít. Zmíněný vědec zjistil a doložil, že prezident obětoval kolem 3 000 Američanů proto, aby dostal USA do války s Německem. Díky takto cynicky vyvolané hněvivé reakci získal Roosevelt většinu Američanů pro souhlas s válkou, kterou až dosud odmítali. [132] Šlo v tomto případě skutečně jen o osobní uspokojení Rooseveltovy známé nenávisti vůči Německu, nebo snad byly již tehdy ve hře síly se světovládnými cíly? Kdo nebo co však tyto síly v pozadí byly? Jsou stejné jako ty, které dnes řídí prezidenta Bushe?

Otázek neutěšeně přibývá. A přesto na ně lze najít odpověď, pokud se nelekne námahy, budeme důkladně přemýšlet a nenecháme se ovládat předsudky. Jaký výsledek nám tedy dává nezaujatá analýza?

Začněme se lži o „Pearl Harbouru“. George W. Bush zdánlivě neřekl nepravdu, když „9/11“ k Pearl Harbouru přirovnal. **„9.11. bylo skutečně přesně stejně jako ‚Pearl Harbour‘ chladnokrevně vykalkulovaná gigantická lež, umožňující vést válku, kterou síly v pozadí považovaly za nezbytnou. V obou případech byl vyvolán prudký hněv obyvatelstva, v obou tragédiích byly pro ‚vyšší cíle‘ vědomě obětovány tři tisíce lidí. A v následných válkách to byly další statisíce obětí, o tělesně i psychicky navždy poznamenaných ani nemluvě.**

K vyprovokování války proti Afghánistánu a Iráku vedl síly v pozadí ještě jiný důvod než likvidace těchto států a uloupení jejich přírodního bohatství: Byl jím záměr možnosti ještě lepšího kontrolování i vlastního obyvatelstva zákony a prezidentskými výnosy, stále více omezujícími dosavadní svobody. *Všech právě řečených cílů bylo také dosaženo!*

Nejpozději nyní se nutně vynoří otázky: Co nebo kdo je tato moc v pozadí? Je stejná jako v roce 1941 nebo již snad v roce 1914? [133] Byli již tehdy „Neo-

Cons“? A co je jejich konečný cílem? Nebo jsou snad i oni potají řízeni? - Odpovědi si vyžadují vlastní kapitulu.

10. Kdo jsou a co chtějí „Neo-Cons“?

Již jsme si zde ukázali jejich teorii preempce. Ale to je přirozeně jen malá část jejich ideových představ. V každém případě je důležité pochopit, že téměř každý intelektuálně orientovaný představitel „neokonzervatismu“ byl původně politický levičák, pak se však dosti překvapivě se všemi takovými představami rozešel. Najít pravé důvody toho by možná osvětlilo mnohou zdánlivě nesmyslnou nesrovnatelnost, ale tím bychom překročili stanovený rámec naší studie.

Hned úvodem musí být řečeno následující: Nejedná se o pevně organizovanou, ale poměrně *volnou koalici* se společným duševním postojem. Její působnost je ovšem srovnatelná se známým školním magnetem nad železnými pilinami, a to jak ohledně zastávaných teorií, tak i konceptů.

Také emocionální pouto je zde zcela patrné: *jejich* (přinejmenším z naprosté většiny) *pevná niterná spojitost se židovským národem*. Ta pak má samozřejmě za následek, že vehementně vystupují za *zájmy státu Izrael*, což dokonale vysvětluje stabilitu i mimořádnou moc IZRUSA.

Teorie a koncepty této skupiny inteligence jsou opravdu děsivé: ***racionálně a s cynickou chladnokrevností se zabývají novými cestami k uchopení moci s cílem „světové hegemonie“*** (zastírací výraz pro naprostou světovládu). Jedna z takových teorií se dostala na veřejnost v roce 2000. Je více než odhalující, a to hned v několika ohledech:

Již titul studie nám ukazuje, jakým směrem má cesta vést: „Projekt pro nové americké století“. Ponechme zatím stranou, co autoři rozumějí slovem „americké“ (které je krycím synonymem pro „judeanistické“), nýbrž se podívejme na následující: Neusiluje se tam o mír a spravedlnost ve světě nebo o něco podobně sympatického, nýbrž jasně a otevřeně o egoistický, přesněji řečeno imperialistický cíl USA. Všechno, co válečnická agresivita USA (a od roku 1948 také Izraele) v minulosti dala světu tak bolestně pocítit, přesně odpovídá titulu studie. *Citovaný spis je nejen pevným plánem současných kormidelníků světa na příštích sto let, ale také projevem judeanistického duševního postoje a politické ideologie.*

Přijde však něco ještě lepšího. Pokud se studie označuje za „neokonzervativní“, pak se tam požadují opravdu překvapivé věci: „*transformační proces*“ a „*revoluční změna*“. Zní to přesně jako komunistické vize (ostatně rovněž židovského) intelektuála z počátků bolševické revoluce, Lva Bronštejna, zvaného Trocký, který požadoval „permanentní revoluci“. Současně tam zaznívá také hlavní zásada diktatury „Oceánie“ z Orwellova románu „1984“. V něm „Velký bratr“ v čele hrůzná a brutální diktatury vede permanentní válku podle cynického hesla „věčná válka pro věčný mír“. Čím se to liší od nespočetných výroků předních „Neo-Cons“ ohledně „preemptivního“ principu?

Tak například neškodné slovo „transformace“ ve skutečnosti znamená, že dlouhodobě nesmí zůstat nic tak, jak dosud je (i kdyby to bylo sebelepší). Všechno se musí měnit, ale nikoli samo od sebe (pak by tomu nebylo přece

třeba napomáhat), nýbrž výhradně bezohledným a mocným zásahem „revolučních sil“.

Výrok „nic nesmí zůstat tak, jak je“ se již asi třicet let objevuje stále častěji, a většinou s velevýznamným podtextem.

Střízlivě a objektivně posuzováno zde není žádný viditelný důvod, proč by se najednou mělo „všechno“ změnit. Změny byly odedávna, a zachovávání rozumného a osvědčeného rovněž tak. S astrálním nástupem jakéhosi obskurního „věku vodnáře“ nebo „nového tisíciletí“ s „trvalými proměnami“, ani kolosálním zločinem „9/11“ zahájeným „novým americkým stoletím“, slovem ani se všemi těmito zamilovanými vizemi nejrůznějších budoucích samozvaných světovládců se přece nijak nemění přírodní zákony ani hodnoty lidí.

Přesto však již holé slovo „změny“ vyzařuje jakési magické fluidum, přestože jsou změny jak pozitivní, tak i negativní. Na esoterické scéně však v posledních letech můžeme pozorovat, jak se stále více nepolitických a průměrných občanů přímo opájí heslem, že „se všechno změní“. Možná tyto politicky i hospodářsky frustrované šedé myšky chovají skryté přání, že se pak promění v orly a zažijí fascinaci nekonečným obzorem.

Původem prakticky anonymní vliv *ideologie změn* je dnes v Evropě, a především v Německu, již mírně řečeno znepokojivý. Pořadatelé nejrůznějších „seminářů“ se doslova předhánějí v nabídkách „kurzů vzdělání a poučení“, v nichž jsou pak naivní dychtivci v tisíci různých formách „informování“ o téže zdánlivé moudrosti, že se totiž všichni „musíme“ včas (?) připravit na to, že v budoucnu „nezůstane kámen na kameni“. Konkrétně v Německu to začalo zdánlivě neškodnou, shora nařízenou „pravopisnou reformou“, propaguje se „demografická změna“ (čti: plíživé rozplynutí národa) ve stále větším množství „migrantů“, a pokračuje to výprodejem státu multinárodním koncernům. Jak nás přesvědčuje předseda představenstva koncernu Nestlé, P. Brabeck-Lemathe, je každá globalizace čímsi dobrým a prospěšným, a také tvrdí, že v budoucnu bude třeba i voda zbožím, kterého se nedostane potřebným, nýbrž nejvyšší nabídce, protože jde o výsledek „racionálního“ uvažování. (Tím jsou kritici předem degradováni na nerozumné, „iracionálně“ uvažující!) Káže se nám, že „všechno“ se „musí změnit“, a jen nemnozí si uvědomují, že si tím podepisují nevyplněný šek na *konečnou vlastní likvidaci*, neboť i přechod („transformace“) ze života k smrti je nepochybně také „změnou“.

Mějme proto na paměti: Neokonzervativní teorie (která se neprávem vydává také za „filosofii“) pracuje s falešnými a zavádějícími pojmy. Dokonce i samo jméno „neokonzervativci“ je klamné:

Přinejmenším stovka intelektuálně mimořádně čilých, převážně židovských aktivistů Neo-Con [134] představuje dynamický systém, rozvětvenou síť stejným směrem zaměřených činností. V politice, a především v zahraniční politice, nepožadují nic typicky konzervativního, tedy zachování světového řádu, nýbrž naopak *revoluci*. A té již typicky revolucionářsky za cenu krve obětí dosáhli, aniž by její

význam světová veřejnost v celém dosahu pochopila - řeč je samozřejmě o zářijové revoluci roku 2001.

Z pohledu Neo-Cons byla tedy událost „9/11“ prvním, pro nezasvěcené viditelným aktem ke zřízení rafinovaně zamaskované diktatury „humanity“, která má co možná nejdříve ovládnout svět. (Srv. podrobnou a systematicky argumentující knihu J. Rothkranze v přehledu literatury.) V pojetí Neo-Cons se diktátor nazývá „dobrotivý světový hegemon“, jak to již (ovšem velmi nevěrohodně) vyhlásil G. W. Bush.

Položme si nejdříve otázku: Co konkrétně pro svět znamená dobrovolné podrobení se slíbenému panství „dobrotivého hegemonu“?

Je zde například voják německého bundeswehru, který musí v Hindúkuši údajně bránit „svobodu, ve skutečnosti však slouží plánovačům světovlády tak dlouho, než je zabit granátem nebo bombou. Dále je zde třeba zaměstnanec, který vzdor své pracovní zdatnosti ztrácí práci, protože velké firmy musejí procházet trvalými „transformacemi“, což konkrétně znamená „odbourávání pracovních míst“ a ještě konkrétněji „propouštění“. A je to třeba také učitel, který byl suspendován ze služby, protože se v hodinách dějepisu odvážil poukázat na možnost falšování historické pravdy. To jsou jen tři náhodně vybrané vnitropolitické příklady z Německa, které v modifikované podobě platí i pro všechny ostatní státy. Díky d'ábelsky geniálnímu převratu „9/11“ pokročil „vývoj“ (přesněji rozvoj plánování světa) nejdál v samotných USA. Právě tam je například sídlo celosvětového kontrolního oka jménem „National Security Agency“ (NSA), které systematicky zaznamená všechny naše telefonické hovory i ostatní elektronické komunikace, aniž by se někoho ptalo na souhlas. Rychle se může stát, že jednoho dne budeme i my podezřelí z „terorismu“, že tedy podle plánovačů Neo-Cons podporujeme „státního nepřítele číslo 1 na příštích 100 let“, i kdyby k věci došlo pouhým omylem. Nedělejme si iluze, že „nás se to přece netýká“. Takové případy se už staly a stávat budou, ať už skutečně omylem, nebo na třeba základě vynucené „výpovědi“ krutě mučených „teroristů“ na Guantanámu a jinde.

Ospravedlňovat drastické omezení osobního pocitu bezpečí právě za účelem „bezpečí“ (před fantomem „terorismu“) vypadá absurdně. Politici IZRUSA, kteří si to vymysleli, by nám mohli připadat jako ubozí pomatenci. Těmi však bezesporu nejsou, naopak při prosazování svých plánů ještě nikdy neměli tak jasnou hlavu. Avšak konečné cíle plánovačů Neo-Cons se přirozeně musí štítit světla. Kongres USA (resp. jeho „nezasvěcená“ část) by nepochybně nesouhlasil s vládním záměrem, deklarovaným *otevřeně* jako zotročovací program. Je tedy jen logické a důsledné klamat kongres i obyvatelstvo předstíráním falešných odůvodnění. Jedno poučení bychom si z toho měli všichni vzít: *Čím nepochopitelněji, ba „bláznivěji“ vypadá oficiální zdůvodnění nějakého politického požadavku, tím si můžeme být jistější, že jím máme být oklamáni.*

Právě touto metodou vláda USA od „9/11“ (nového politického letopočtu) prosadila v několika málo letech řadu zákonů, které proslulou „svobodu amerického občana“ stále citelněji omezují. Již od samotného vzniku USA před více než dvěma stoletími se cílevědomé a téměř neviditelné koalici (viz kapitolu 11) daří dobývat tento stát zevnitř a tím jej také potají ovládat. Skupina Neo-Con je pouze nejnovějším, i když momentálně nejnebezpečnějším potomkem gigantické chobotnice, které se v literatuře protivníků nazývá také „octopus“.

„Octopus“ je neviditelný. Číhá tak říkajíc v doupěti pod hladinou médií vyráběných veřejných diskusí. Není také k nalezení mezi registrovanými organizacemi, což mnohé naivní lidi veden k chybnému závěru, že prostě neexistuje. Přesně to je jeho nejlepší ochranou a proto také „octopus“ podporuje všechny názory, které jeho existenci označují a zesměšňují jako pouhou bajku nebo dokonce výplod „stihomamu“. Je tedy bez dalšího nedotknutelný.

Oběti „octopa“ bývají jen zřídka uchopeny pouze jedním z osmi jeho chapadel. K zneškodnění oběti by sice stačilo již jediné chapadlo, ale „octopus“ má rád „jistotu“ (čímž přirozeně myslí jen svou vlastní). Proto ve vážnějších případech používá postupně všech osmi. Měli bychom si to uvědomit, abychom se dokázali před nimi alespoň preventivně chránit.

Nejrychleji zasahujícím chapadlem je *vytlačení oběti na okraj společnosti psychickým pomlouváním a poškozováním pověsti*. Jednotlivci nebo skupiny, které hrozí narušit anonymitu „octopa“, jsou bez okolků opatřeny nálepkou „bláznů“ nebo „hloupých teoretiků spiknutí“.

Další nebezpečí má ještě horší následky: *Vytlačení oběti na okraj společnosti morálním pomlouváním*. Když například Felicia Langerová odhalila početné zločiny Izraele proti Palestincům, byla při veřejných diskusích na toto téma vždy přehlušena davem židovských křiklounů. Po své pozoruhodné emigraci do Německa (je Židovka a občanka Izraele) ji pomluvili jako „zrádce“ a poněkud nelogicky i jako „antisemitu“. [135]

Ještě horší je být sevřen třetím chapadlem. Taková oběť si totiž musí nechat líbit obzvláště citelné *vytlačení na okraj společnosti označením za kriminální živel*. Například každý pokus mladých lidí zbavit se poručnictví cizích (tj. židovských) politiků a požadovat právo na národní sebeurčení je ihned označen za „nacismus resp. fašismus“ s použitím verbálního obušku „Fašismus není názor, nýbrž zločin!“ Není třeba připomínat, že pod názvem „antifašismus“ se skrývající bojové organizace s výborným finančním zázemím se chapadla nemusejí obávat.

Čtvrté chapadlo představuje *hospodářské oslabení a poškození* nežádoucích kritiků „octopa“. Když se například autor vydavatelství, v němž vyšla i tato kniha, odvážil přijít se znamenitým dílem o „nadcházející diktatuře humanity“, chapadlo „octopa“ ihned zasáhlo. Židovská organizace „Jewish Council“ přiměla diecézi katolické církve podle jejích vlastních slov k zahájení procesu proti vydavateli s požadavkem, aby soud zakázal vydávání „takové“ (jak se rozumí „antisemitské“) kni-

hy pod edičním heslem „pro fide catholica“.¹⁶ Teprve po pěti letech soudních sporů ukončil rozsudek spolkového soudu pokus zlikvidovat vydavatele alespoň psychicky a finančně.

Páté chapadlo je právem ještě více obávané. Je jím *dočasné vzdálení oběti ze společnosti* odsouzením do vězení. Kdo například odhalí určité rozpory v oficiální verzi „holocaustu“, putuje v Německu, Anglii, Španělsku, Kanadě i mnoha dalších zemích rovnou do vězení. Příklady snad netřeba uvádět. [136]

Rovněž v tomto smyslu „revizionisticky“ zaměřený francouzský spisovatel J. Faurisson se stal jednou z mnoha obětí šestého chapadla chobotnice, metody *fyzického napadení a škody na zdraví*. Údajně spontánně vniklá skupina mladých francouzských Židů starého muže insultovala tak brutálně, že kromě dalších těžkých poranění přišel o oko. [137]

Jinou alternativou je *společenské vyhnanství* dočasným, nebo ještě lépe doživotním zavřením do psychiatrického ústavu. Také sedmé chapadlo „octopa“ již na sobě pocítilo mnoho „nepohodlných“.

Když nic z výše zmíněného nepomáhá, vyřizuje „octopus“ své oběti smrtícím osmým chapadlem, *naprostým eliminováním*:

V takovém případě se „octopus“ postará o „legální“ popravu oběti (jako v případě Saddáma Husajna), nebo pokud by to působilo absurdně, o zavraždění oběti „neznámým pachatelem“ (např. 1963 J. F. Kennedy a 1968 R. Kennedy), nebo „duševně chorým pachatelem“ (např. 1966 jihoafrický premiér H. Verwoerd), případně zinscenuje „záhadné zřícení letadla“ (např. J. F. Kennedy junior) nebo „záhadnou nehodou“ (např. politik FDP J. Möllemann). Není třeba dodávat, že metod a způsobů „eliminace“ je obrovské množství, a týkají se nejen jednotlivců nebo skupin, ale třeba i celých států. V té souvislosti zní doslova výhrůžně slova dnes asi nejmocnějšího mluvčího Neo-Cons, Paula Wolfowitz, v eseji před druhou iráckou válkou: **„Naši přátelé budou chráněni, naši nepřátelé potrestáni. A ti, kdo nás odmítali podpořit, budou svého jednání litovat.“** [140] Tento výrok se sice přímo týkal zahraničních vztahů USA, ale z Bushových opatření na omezení občanských svobod po „9/11“ je zcela zřejmé, že totéž platí i na domácí scéně.

Skupina Neo-Con svými plány ohrožuje doslova celý svět. Tak například již roku 1991 se jeden z jejích mocných mužů vyjádřil: *„Stojíme na pokraji celosvětové přeměny. Všechno, co nyní potřebujeme, je správná a celý svět zasahující krize, po níž budou národy souhlasit s Novým světovým řádem!“* [141] Tedy znovu jasné vyjádření nelítostného rozhodnutí použít všeho, ale opravdu všeho, k dosažení „Nového světového řádu“, tj. k vítězství světovládou posedlé skupiny. Připomeňme si třeba již zmíněné příklady „mírového“ bombardování Afghánistánu, Iráku a Libanonu, nespočetné zločiny proti lidskosti (jak ze strany USA, tak i Izraele) i nestydaté požadavky, jimž se má svět podrobit, a ze všeho nám zůstává pouze jediný možný závěr:

¹⁶ „Za katolickou víru“.

Plány Neo-Cons nepřinesou lidem svobodu ani spravedlnost, a pokud snad mír a klid, tak jen mír otroků a klid hřbitova.

11. Duch judeanismu a jeho důsledky pro náš svět

Kritický čtenář, i když třeba nebude náchylný k předsudkům, nám dříve či později položí choulostivou otázku: Nejsou tolikrát se zde vyskytující odkazy na židovský původ většiny „plánovačů světa“ resp. „dirigentů světa“ skrytou formou antisemitismu, subtilním pokračováním duchovního pronásledování Židů? (Taková námitka by samozřejmě byla nejpohodlnější ze všech možností, jak se vyhnout našemu myšlenkovému sledu.)

Odpověď na tuto otázku je mimořádně důležitá, protože na ní se ukáže, zda je možné považovat náš obžalovací spisek za legitimní.

Nejprve je třeba upozornit na rozhodující významový rozdíl: Označení „antisemitismus“ je od samého počátku chybně vytvořeno, i když se téměř výhradně užívá pro určitý stav věci. Při korektním užití by to znamenalo všeobecné odmítání Semitů, tedy také nežidovských, například arabských, a to kvůli jejich původu ze semitských národů. Tím se však tito Semité nemyslí, řekne-li se „antisemitismus“.

Abychom tedy označili jazykově korektně to, co se dosud hanlivě nazývá „antisemitismem“, navrhuje slovo „antijewismus“. Označuje obecné odmítání nebo opovrhování Židy (Hebreji, jak tento národ podle starého vzoru nazývají Američané v USA). Jinak řečeno bylo by to odmítání pouze na základě pouhé odlišnosti - a tím také odmítání bezvýjimečné. Bylo by tedy bez rozumného důvodu asi tak jako skutečný rasismus (který se podobně jako „antisemitismus“ jen zřídka kryje s tím, co je dnes běžně užívaným bojovým heslem a nálepkou proti nežádoucím formám pouhé vůle národa k sebeurčení).

Existuje však i jiný fenomén, když se kritizuje určité myšlení nebo chování Židů. Dotyčným se jím vytýká, že zastávají určitou ideologii. *Tato ideologie nejenže (jako každá ideologie) obsahuje nejen logické chyby nebo falešná tvrzení, ale především požaduje a podporuje věci, které znamenají mimořádné bezpráví pro všechny nežidovské národy a arogantně je diskriminují.*

Pro uspokojivé uspořádání mezinárodních záležitostí znamená tato ideologie trvalé a intenzivní nebezpečí, které všechny nežidovské národy musí považovat za principiální provokaci. Navrhujeme proto nazývat tuto ideologii judeanismem, protože se za výše zmíněným válečným prohlášením z roku 1933 objevil pojem „Judea“. Nejde tedy jednoduše o „Židy“, nýbrž o určitou ideologii, kterou nemusí nutně zastávat všichni Židé.

Vlastní jádro judeanismu definujeme jako pojetí, podle nějž jedinečná přirozená nebo údajně „nadpřirozená“ obecná převaha židovských lidí a/nebo jejich náboženství jim dává privilegia, která nepřísluší žádnému jinému nežidovskému národu resp. lidem, a jsou tedy „jedinečná“.

Judeanismus tudíž není také identický se „sionismem“, protože není závislý na myšlence svatého Jeruzaléma („Sionu“) ani na státu Izrael (viditelné základně „Sionu“).

V konkrétním působení proizraelské lobby v USA i v politice IZRUSA a v základních teoriích Neo-Cons jsou judeanistické rysy doslova nepřehlédnutelné (jak bude podrobně ukázáno v dílu 2).

Co tedy charakterizuje tento způsob myšlení, co je jeho nejniternější podstatou? Nejstručnější možná odpověď vyvolá možná u „demokraticky“ smýšlejících lidí něco podobného šoku:

Je vzkříšením staré myšlenky neomezené samovlády určité skupiny nebo vládců s demokratickou fasádou, která se může nazývat třeba prezident nebo premiér. Přitom je toto panství považováno za legitimní již tím, že vládci patří k určité skupině, která se buď cítí být „vyvolena“ k výkonu absolutní moci Bohem, nebo se od přírody zdá být silnější než ovládaní. Z této převahy se pak odvozuje právo na ovládnutí přemožených.

Naprostě se ignoruje skutečnost, že se za tímto ospravedlněním skrývá hned dvojí chyba: Zaprvé je víra v převahu vlastního národa sice lichotivá skutečnost, ale to ještě neznamená, že je dostatečnou náhradou za důkaz této skutečnosti. A zadruhé by i skutečná převaha ve zde tvrzeném smyslu nebyla ani zdaleka ospravedlněním pro její zneužívání. Ba právě naopak: Měla by spíše být uplatněním zásady „Šlechtictví zavazuje!“

Novým na tomto nikoli novo-konzervativním, nýbrž novo-tyranském pojetí panování je zdání demokracie prostřednictvím stejně sebejisté jako nepoučitelné víry ve vlastní vyvolenost. Vnitrostátně nevyhnutelně vede k totalitní diktatuře ve stylu románu „1984“ a mezistátně k nekonečné řadě „svatých válek“.

Jediným řešením je *naprosté a úplné eliminování* těchto judeanistických elementů (které jsou v současném dění skutečně jedinečné), stojících v pozadí hrozících agresivních nebezpečí, jak je IZRUSA již rozpoutala a hodlá v nich pokračovat (nejpravděpodobněji) válkou proti Íránu.

Takový postoj samozřejmě znamená skoncovat s obvyklým, oficiálně uznávaným zobrazováním věcí, které nějak souvisejí se Židy, se židovským myšlením a židovskou politikou. Takový rozchod s dosavadním ustrnulým myšlenkovým rituálem je však nevyhnutelný, chceme-li vyvážnout právě z judeanistické strany nám všem hrozící nekonečné řadě válek. K tomuto konstruktivnímu otevření vědomí jsme ostatně již před desetiletími vyzvali rozumné, eticky orientované nejudeanistické Židy. Náš apel zůstal dodnes nevslyšen. [142]

Konečný důvod této skutečnosti spočívá hlouběji, než se považovalo zpočátku za možné, a v zájmu práva si by vyžádal důkladné a samostatné prozkoumání, což však můžeme učinit až ve 2. dílu. Nicméně si zde alespoň naznačíme, v jakém směru by se dal podle našeho názoru hledat: Jsou zde totiž jisté příznaky, že ani skupina Neo-Con není nejvyšším dirigentem světa, nýbrž je jimi pouze (a samozřejmě anonymně) využívána jako ochotní vykonavatelé. Je zde zjevně navenek (jako Neo-Cons) nevystupující *judeanistická koalice postupně se měnících osob, jejichž duch však po staletí (a spíše po tisíciletí) zůstal stejný.* [143] Osudné nadšení neži-

dovských pomocníků pro uskutečňování zdánlivě Božích plánů judeanistů je ovšem třeba neutralizovat věcným a střízlivým poučováním. Něco takového se však snadněji řekne než udělá. Záchranné jasnosti vědomí a vědomí si odpovědnosti za celý svět se totiž nebezpečně staví do cesty jedna z nejsilnějších psychických sil člověka - naivní fascinace tím, co se jeví jako něco nového a velikého. Před takovým základním pojetím nejsou chráněni ani jinak sebechytřejší lidé. Po etických hodnotách se zde nikdo neptá.

V nejvyšší míře lidem odcizené vědomí těch, kteří si chtějí zajistit moc, se ve znepokojující míře chopilo prostředků, které hrozí zničit lidstvo a možná i celý náš svět. Vždy sice byli mocní vládcí, jejichž duše nebyla naplněna světlem skutečné lidskosti, nýbrž duchem násilí a fascinací gigantismem událostí, znamenajících změnu. Také v jádru zcela chladná, ba cynická duše si přeje pohyb - ale kam? Něco přirozeného, organického a harmonického, jako „je pravda a dobro“, jim rozhodně nestačí. Musí jít o něco vzrušujícího, o nějakou psychickou „drogu“, možná i bizarní, ale vždy velmi individuální. Tak například císař Nero si přál vidět naráz 5 000 křesťanů na křížích. Jiný diktátor z pocitu vlastní moci a jejího udržení jediným škrtem pera poslal na smrt 50 000 vlastních důstojníků. Je tu dále třeba Churchillova představa, jak rafinovanou bombardovací technikou nechat naráz zaživa upálit obyvatelstvo Drážďan, jen aby už viděl Hitlera na elektrickém křesle. Takoví lidé se nikdy nezastavili ani před celosvětovým požárem, když šlo o překonání všech dosavadních dimenzí. Ale proti současnosti je zde jeden zásadní rozdíl: Výše zmíněný způsob myšlení zůstával omezen na jednotlivá lidská monstra. **Avšak idejemi Neo-Cons, ještě doplněnými a rozdmýchávanými judeanistickými paliči, je psychická zvrhlost teoreticky „ospravedlněna“. Tím je nebezpečí globálnější a v současnosti je pro celý svět skutečně nesmírně vážné.**

Ani (snad ještě existující) zbyteček svědomí není pro fanatiky světového požáru žádnou překážkou, zvláště když je toto svědomí chybně nasměrováno ideologií nebo sebeklamem, jako třeba v případě Winstona Churchilla, který se jako mladý muž kriticky vyjadřoval proti zednářským revolucím Francie, Ameriky a Ruska. Když se pak sám stal velkým a obávaným hráčem na šachovnici světové politiky, znělo už jeho krédo ovšem jinak:

„Musí být doslova slepí ti, kdo nevidí, že je zde na zemi realizován velký záměr, velký plán, na jehož uskutečnění můžeme spolupůsobit jako jeho věrní služebníci.“

Zde je „velké“ nesprávně nasměrováno jako „věrné“ a zdánlivě morální, a každý myslitelný odpor je tím „nemorální“. Pouze mimořádně rozumná kombinace filosofického a psychologického myšlení má vzhledem k tomu naději proti této ideologii citelně působit.

Prvním krokem je pochopení pro nevelký počet židovských lidí, kteří prokázali odvahu otevřeně ukázat na křiklavě egoistické a egocentrické cíle, talmudisticky podepřené judeanistickou výchovou od ranného mládí. Abychom zde za všechny jmenovali alespoň některé, připomeňme si třeba jména jako Michael Chossudov-

sky, Noam Chomsky, Uri Avnery nebo syn houslisty Yehudi Menuhina, který byl pro svou spravedlnost i vůči Německu židovskou komunitou potrestán.

Tato myšlenka je současně i první odpovědí na otázku, jejíž co možná úplné zodpovězení je smyslem naší knihy:

12. Co můžeme dělat, abychom íránské válce zabránili?

Předem si musíme ujasnit následující: Zabránit válce, o kterou skutečně usilují mocnosti s takovými možnostmi a bezpočtem pomocných organizací, je bez vzniku zásadně jiné situace jasně nemožné. Popírat to by znamenalo oddávat se iluzím.

Vzdor tomuto reálnému zjištění není ani v nejmenším nesmyslné něco proti vedení takové války podniknout. Platí to nejen pro organizace, i když tam se přirozeně zesiluje účinnost jednotlivcem vynaložené energie. Důvodem pro toto momentálně možná iluzorně vyhlížející posouzení situace ohledně Íránu je skutečnost, že právě na tomto problému se podílí řada událostí a procesů, které ani v těch nejlepších válečných plánech nelze přesně předvídat.

Charakteristickým rysem současné nebezpečné situace je skutečnost, že se bojuje *duchovními a emocionálními* zbraněmi. **Avšak právě toto psychologické vedení války** nám, v mnoha ohledech bezmocným, dává ne právě malou šanci.

Příkazem doby je tedy okamžité vzájemné organizování a propojování všech lidí dobré vůle, kteří musí vytvořit něco jako síť na výměnu myšlenek a zkušeností.

Základem každého opatření při snaze pomáhat musí vždy být myšlenkový řád v našich možných aktivitách. Dobře míněné, ale slepé nadšení, by bylo falešnou cestou.

Nejlépe je postupovat jako lékař, který se zpočátku snaží mírnit nebo zabránit symptomům a viditelným důsledkům choroby, a poté působit na odstranění příčinných faktorů.

12.1 Opatření, zaměřená na důsledky války

Ve válce je vždy ohroženo psychické zdraví a životy lidí. Pokud vypukne, nemůžeme zabránit svržení bomb a odpálení smrtících raket, protože užití takových zbraní patří k samotné podstatě války. Avšak můžeme se pokusit zabránit alespoň užití mimořádně krutých a pro současný i budoucí svět osudných speciálních zbraní a munice, tedy hrozcímu nasazení střel s ochuzeným uranem.

12.1.1 Z toho plyne potřeba pokud možno mezinárodní skupiny resp. občanské iniciativy s cílem *zabránit užití radioaktivních zbraní*.

12.1.2 Další skupina proti použití *nášlapných min*, které pro postižené znamenají hrozné zmrzačení.

12.1.3 Další skupina se musí věnovat boji proti tzv. *novým zbraním*, které jsou nepochybně ještě strašnější.

12.1.4 Jiná skupina by měla mít za téma *napomáhat obranným možnostem Íránu*, pokud to je zvenčí možné, např. veřejnými protesty proti „trubcům“ bez posádky, které slouží údajně k rozvědné činnosti, ale ve skutečnosti se často používají také k ostřelování zjištěných cílů.

12.1.5 Další skupina by se měla zabývat otázkou, jak by se dalo zabránit zničení *nenahraditelného kulturního bohatství Íránu*.

12.1.6 Jiná skupina by se měla zabývat možnostmi zabránění *škod na životním prostředí* útoky na ropná zařízení (jako se stalo v Iráku).

12.1.7 Další velkou úlohou by mělo být *zajištění dostatečné lékařské pomoci* obětem útoku.

Tyto iniciativy mohou mít nějaký úspěch pouze neúnavnou prací, počínaje prostými tématickými hovory s přáteli a známými, dále přes rozmluvy s lidmi z politiky a hospodářství až po veřejné apely, petice a manifestace, pokud možno koordinované mezinárodně.

12.2 Příčinná opatření

Protože je tato válka připravována množstvím názorových opatření (tedy psychologickým vedením), má právě boj v této oblasti největší vyhlídky na úspěch. Jsme si také při našich návrzích samozřejmě dobře vědomi všech s tím spojených obtíží hlavně personálního rázu.

První a základní úlohou je,

(a) všude vystupovat proti zveličování iránského nebezpečí,

(b) vysvětlovat nesmyslnost demonizování Íránu jako státu a národa.

12.2.1 Je potřeba systematicky vystupovat proti „jedovatým pojmům“ jako „zdivočelí ajatolláhové“ nebo „národ antisemitů“.

12.2.2 S tím přímo souvisí neúnavné vystupování *proti propagandě IZRUSA* vždy, když překrucuje skutečnosti o Íránu.

12.2.3 Podobně je tomu s tvrzením, že se *Írán „nachází mimo civilizaci“*.

12.2.4 Je třeba se starat o překládání a šíření textů *proti válečné propagandě IZRUSA*.

12.2.5 Všechny skupiny by měly podle možností pracovat na tom, aby se *jejich stát nestal komplicem IZRUSA*.

12.2.6 Je třeba vystupovat i proti válce obecně, ale k stávajícím organizacím tohoto zaměření se musí přistupovat opatrně (informace jsou na internetu).

12.2.7 Další skupina by měla upozorňovat veřejnost na všechny *pozitivní iránské postoje* v jednání o jaderném programu.

12.2.8 Jazykově fundovaná skupina by se měla snažit vyhledávat kontakty na *židovské skupiny, zaměřené kriticky proti Izraeli*, protože tam může získat poučení o způsobech psychologického vedení válek IZRUSA.

12.2.9 Skupina pokročilých znalců „*ideologie Neo-Con*“ by měla odhalovat její falešné resp. eticky neodpovědné cíle a předkládat je všeobecně srozumitelnou formou veřejnosti (především v angličtině).

12.2.10 Podobná skupina by měla odhalovat, kde se slovo „americký“ používá k *zakrytí judeanistických záměrů a cílů*.

12.2.11 Jiná skupina by se měla věnovat odhalování lži o zvláštním iránském nebezpečí pro *ostatní náboženská přesvědčení*.

12.2.12 Další skupina by se měla specializovat na boj s *válečnickou „filosofií“* IZRUSA.

12.2.13 Úlohou jiné skupiny by mělo být odhalování výraziva „Velkého bratra“ v propagandě IZRUSA například malými slovníčky používaných klamných pojmů. Ty by pak měly být formálně předány vládám všech států, které se paktují s IZRUSA (bez ohledu na to, zda si jich povšimnou).

12.2.14 Význam by také měly pokusy o jednání s iránskou vládou o možných přiměřených reformách v záležitostech, *kteře jsou pro IZRUSA záminkou k válce*, ovšem tak, aby jimi iránská vláda neztratila tvář před vlastním obyvatelstvem.

12.2.15 Jiná skupina by se měla věnovat *odhalování argumentačního modelu IZRUSA vůči dřívějším i chystaným obětem*. Cílem takové práce je, aby se alianci IZRUSA ve veřejných diskusích znesnadnila protiiránská propagandistická argumentace.

12.2.16 Dalším tématem je *podprahově vnímaná jedinečnost židovského národa* mezi národy světa. Přitom je samozřejmě třeba rozlišovat mezi oprávněnými a neoprávněnými elementy. Především je však nutné ukazovat, co z toho vyplývá pro reálné vztahy Židů vůči Nežidům.

12.2.17 Odborníci na psychologii a pedagogiku by se měli chopit výrazu, který razí Noam Chomsky, totiž „duchovní bezpečí“, a tedy ukazovat, jak lze svět chránit před falšováním správných myšlenkových pochodů.

Doslov

Válka je proces, v němž se zabíjejí lidé, kteří se vzájemně neznají, a to pro slávu a prospěch lidí, kteří se vzájemně znají, ale nezabíjejí.

Paul Valéry, 1871-1945

Tato skličující pravda by nás neměla zbavit odvahy, nýbrž naopak povzbudit v boji za zachování vlastní svobody i svérázu každé kultury.

Doslov vydavatele

Zachování míru resp. zabránění nespravedlivé válce nezáleží plně na lidské snaze. Nakonec žijeme ve světě, v němž se nic neděje bez spravedlivé vůle příp. dopuštění Toho, kdo všechno existující stvořil ke své cti a slávě.

Jakkoli jsou chvályhodné a doporučitelné dobře míněné návrhy našich autorů, nezbytně potřebují určité doplnění. Vedle přirozených prostředků je třeba také nadpřirozených. K nejdůležitějším a neúčinnějším patří vedle mše svaté také upřímná modlitba růžence.

Tuto formu modlitby a zbožného rozjímání doporučovali všichni papeži. Ustavičné výzvy a upomínání k modlení růžence právě na odvrácení takových Božích trestů, jakým je dopuštění nadcházející války (!), jsou ústředním bodem zjevení Matky Boží z Fatimy. Sestra Lucia dos Santos, vizionářka z Fatimy, jak známo prohlásila, že jí Maria ukázala, že není problém, který by se nedal vyřešit růžencovou modlitbou.

Takříkajíc do očí bijící důkaz pravdivosti těchto příslibů (jejichž vyplnění ovšem závisí na ustavičné spoluúčasti co možná nejvíce věřících!) předložil v polovině 20. století páter Petrus Pavlicek svým proslulým růžencovým kajícím křížovým tažením.

Tento františkánský páter každoročně organizoval veřejná procesí ve Vídni na mariánský svátek. Tedy na svátek, který byl zaveden jako dík za vyslyšení růžencových modliteb za úspěšnou obranu Vídně proti mohamedánským Turkům!

Přesto však bylo Rakousko od roku 1945 obsazeno sovětskou armádou. Hlavní prosba růžencových kajících křížových tažení spočívala v osvobození katolického Rakouska od rudého jha.

A když v roce 1955 vzrostl počet účastníků na půl milionu, událo se něco čistě politicky nevysvětlitelného: Sovětská moc, která jinak nikdy předtím ani potom nikoho nepustila za svých spárů, projevila náhle ochotu k uzavření státní smlouvy, která Rakousku znovu dávala státní svobodu.

V Íránu, zemi, která bohužel téměř ze sto procent přijala protikřesťanské učení falešného proroka Mohameda, nikdo nevezme do ruky růženec, aby prosil o prostřednictví Marii na odvrácení hrozící války. Místo Peršanů to budeme muset udělat my. A jak naše kniha ukazuje, není na to nikdy pozdě - začněme nejlépe ještě dnes!

Dodatek

Zahrnutí toho či onoho díla ještě automaticky neznamená, že jsou autoři Libertas-Kolleg srozuměni ze všemi tam vyjádřenými názory. Chtějí tím dát pouze najevo, že tato díla jsou důležitá pro vytvoření vlastního klidného úsudku na danou problematiku.

Část přehledu literatury tvoří díla, která jsou právě pro svůj odhalovací charakter „mainstreamovými“ médii zavrhována a zamlčována. Vládcí médií si však dost dobře neuvědomili, že každý *zákaz* svobodného utváření názorů a omezování možností veřejné diskuse o nich vyvolává podezření, a naopak v očích kriticky myslících lidí jen *potvrzuje* to, co má být přímou i nepřímou cenzurou zdiskreditováno jako „politicky nekorektní“ nebo „stojící mimo společenský konsens“.

Pravda osvobozuje. Je smutným potvrzením teze naší knihy, že v současnosti se ukazování pravdy musí ospravedlňovat namísto toho, aby tak muselo činit její potlačování a překrucování. Pokud naše kniha k poznání pravdy přispěla, pak nebyla napsána zbytečně.

Pozn. editora: Čísla v hranatých závorkách jsou odkazy na zdroje, které budou uvedeny ve 2. dílu knihy.

Návazná a doplňující literatura

- Bardéche, Maurice: *Nürnberg oder Die Falschmünzer*, Wiesbaden 1957
- Baschwitz, Kurt: *Der Massenwahn. Ursache und Heilung des Deutschenhasses*, (Faksimile), Viól, 1999
- Bastian, Till: *55 Gründe, mit den USA nicht solidarisch zu sein*, 4. A. Zürich, 2003
- Bavendamm, Dirk: *Roosevelts Krieg. Amerikanische Politik und Strategie 1937-1945*, 2. A. München, 1998
- Ben-Itto, Hadassa: „*Die Protokolle der Weisen von Zion*“. *Anatomie einer Fälschung*, 2. A. Berlin, 1998
- Bender, Peter: *Weltmacht Amerika. Das Neue Rom*, Stuttgart, 2003
- Bohlinger, Roland (Hg.): *Die Geheimnisse der Weisen von Zion. Die Veröffentlichung von Gottfried zur Beek und die kritische Gegenschrift von Benjamin Segel. Eine Dokumentation*, Viól, 2005
- ders.: (Hg.): *Der Berner Prozeß. Eine Dokumentation*, Viól, 2005
- ders.: (Hg.): *Die „Protokolle“ und die Weltpolitik. Eine Dokumentation*, Viól, 2005
- Brisard, Jean-Charles / Dasquié, Guillaume : *Die verbotene Wahrheit. Die Verstrickungen der USA mit Osama bin Laden*, Zürich, 2002
- Bröckers, Mathias: *Verschwörungen, Verschwörungstheorien und die Geheimnisse des 11.9.* 19. A., Frankfurt/M, 2002
- Bronner, Eric: *Ein Gerücht über die Juden. Die „Protokolle der Weisen von Zion“ und der alltägliche Antisemitismus*, Berlin, 1999
- Brzenzinski, Zbigniew: *Die einzige Weltmacht. Amerikas Strategie der Vorherrschaft*. ISBN 3596143586
- Bülow, Andreas von: *Im Namen des Staates. CIA, BND und die kriminellen Machenschaften der Geheimdienste*, 6. A., München/Zürich, 2002
- Chomsky, Noam: *The attack*. [11.9.2001] *Hintergründe und Folgen*. 2. A., Hamburg / Wien, 2002
- ders.: *Profit over People. Neoliberalismus und globale Weltordnung*. 4. A., Hamburg / Wien, 2001
- Chomsky, Noam/Herman, Edward S.: *Massaker im Namen der Freiheit. Greuertaten und Greuelpropaganda des US-Imperialismus*. Viól, 2006-12-04
- Clark, Ramsey: *Wüstensturm. US-Kriegsverbrechen am Golf*, Göttingen, 1995
- Claussen, Detlev: *Was heißt Rassismus?* Darmstadt, 1994
- Cronberg, Arnold: *Weltpolitik vom Sinai im 20. Jahrhundert. Ein Blick in die Werkstatt der Unsichtbaren Väter*. Pahl, 1991
- Dall, Curtis B.: *Amerikas Kriegspolitik. Roosevelt und seine Hintermänner*. Tübingen, 1972
- Deschner, Karlheinz: *Der Moloch. „Sprecht sanft und tragt immer einen Knuppel bei euch!“ Eine kritische Geschichte der USA*. 9. A., München, 2002
- Dietl, Wilhelm: *Schwarzbuch Weißes Haus. Außenpolitik mit dem Sturmgewehr*. Erfstadt, 2004
- Ebray, Alcide: *Der unsaubere Frieden. Versailles - der zweite Akt des Vernichtungskriegs gegen Deutschland im 20. Jahrhundert*. (Faksimile), Viól, 1996

- Eggert, Wolfgang: *Israels Geheimvatikan als Vollstrecker biblischer Prophetie*. 3 Bde., 3. A., München, 2004
- ders.: *London - „Die Lizenz zum Töten“*. *Die Verstrickung der Geheimdienste in den Terrorismus*. München, 2005
- ders.: *Erst Manhattan - Dann Berlin. Messianisten-Netzwerke treiben zum Weltenende*. München, 2005
- Ehlers, Erich: *Freimaurer arbeiten für Roosevelt. Freimaurerische Dokumente über die Zusammenarbeit zwischen Roosevelt und der Freimaurerei*. (Faksimile), Viol, 1993
- Elieser, Geldalja Ben: *Jüdisches Volk, antworte! Notwendigkeiten, Wege und Ziele eines völkischen Zionismus*. (Faksimile), Viol, 1998
- Engelhardt, E. Freiherr von: *Weltmachtpläne. Zur Entstehung der sogenannten Zionistischen Protokolle. Neue Zusammenhänge zwischen Judentum und Freimaurerei*. (Faksimile), Viol, 2003
- Falke: *Die unsichtbaren Waffen der Macht. Wie Männerbünde die Gesellschaft manipulieren*. Ewert-Verlag, o. J., ISBN 3-89478-065-7
- Fisch, Hamilton: *Der zerbrochene Mythos. Roosevelts Kriegspolitik 1933-1945*. Tübingen, 1982
- Freund, Walter: *B'nai-B'rith-Judentum und Weltpolitik*, (Faksimile), Struckum, 1990
- Fritsch, Ludwig A.: *Amerikas Verantwortung für das Verbrechen am deutschen Volk*. Tübingen, 1969
- Goldstein, Julius: *Rasse und Politik*. 5. A., Darmstadt, 1960
- Grenfell, Russell: *Bedingungsloser Haß? Die deutsche Kriegsschuld und Europas Zukunft*. Preuß. Oldendorf, 1972
- Härtle, Heinrich: *Deutsche und Juden. Studien zu einem Weltproblem*. 2. A., Leoni, 1977
- Hasselbacher, Friedrich: *Entlarvte Freimaurerei. Bd. II: Vom Freimaurer-Mord in Serajewo - Über den Freimaurer-Verrat im Weltkrieg - zum Freimaurerfrieden von Versailles*. (Faksimile), Viol, 1993
- Heise, Karl: *Entente-Freimaurerei und Weltkrieg. Eine Untersuchung über Hintergründe und Abgründe*. (Faksimile), Viol, 2006
- Hoffmann, Hilmar / Kramer, Dieter: *Anderssein, ein Menschenrecht*. Weinheim, 1995
- Ignatieff, Michael: *Empire lite. Die amerikanische Mission und die Grenzen der Macht*. Hamburg, 2002
- Irving, David: *Der Morgenthau-Plan 1944/45*. Bremen, 1986
- Joly, Maurice: *Macht + Recht. Machiavelli contra Montesquieu. Gespräche in der Unterwelt*. 2. A., Hamburg, 1979
- Jonak von Freyenwald, H.: *Jüdische Bekenntnisse aus allen Zeiten und Ländern*. (Faksimile), Bremen, 1992
- Kagan, Robert: *Macht und Ohnmacht. Amerika und Europa in der Neuen Weltordnung*. Berlin, 2003
- Kaufman, Theodore N.: *Deutschland muß vernichtet werden!* („Germany must perish!“). Faksimile-Druck der US-amerik. Ausg. 1941, 2. A., o. J., Bremen
- Klüver, Max: *Es war nicht Hitlers Krieg. Neues aus dem britischen Staatsarchiv*. Essen, 1993
- Kunert, Dirk: *Ein Weltkrieg wird programmiert. Hitler, Roosevelt, Stalin: Die Vorgeschichte des 2. Weltkrieges nach Primärquellen*. Kiel, 1982

- Landmann, Salcia: *Die Juden als Rasse*. 2. A., Olten / Freiburg i. Brsg., 1967
- Landowsky, Josef: *Rakowskij-Protokoll - über die Vernehmung des Sowjetbotschafters Kristjan Jurjewitsch Rakowskij durch den Beamten der GPU Gabriel G. Kuzmin am 26. Januar 1938 in Moskau*. Bremen, (Faksimile), 1987
- Lehmann, Volker / Bohnel, Max (Hrg.): *American Empire - No Thank you! Stimmen aus dem anderen Amerika*. Berlin, 2003
- Ludendorff, Erich: *Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse*. Faksimile-Nachdruck, 3. A., Viöl 2006
- ders.: *Weltkrieg droht auf Deutschem Boden*. München, 151.-200. Tausend, München, 1931
- Maier-Dorn, Emil: *Welt der Täuschung und Lüge*. 2. A., Norderstedt, 1977
- Maser, Werner: *Nürnberg. Tribunal der Sieger*. Düsseldorf / Wien, 1977
- Matthiefien, W.: *Israels Ritualmord an den Völkern*. Faksimile/Archiv-Edition (Faksimile), Viöl, 1999
- Meinvielle, Julio: *Das Judentum im Geheimnis der Geschichte*. Durach, 1999
- Meyssan, Thierry: *11. September 2001. Der inszenierte Terrorismus. Auftakt zum Weltenbrand?* Kassel, 2002
- Morgenstern, George (Hrg. Walter Post): *Pearl Harbor 1941. Eine amerikanische Katastrophe*. 4. A., München, 2001
- Müller, Gerhard: *Überstaatliche Machtpolitik im 20. Jahrhundert. Hinter den Kulissen des Weltgeschehens*. 2. A., Verlag Hohe Warte, Franz v. Bebenburg, 1972
- Pauler, Ludwig: *Geheim Schlüssel zur Weltpolitik* (Faksimile), Viöl, 1993
- Petersen, Jens / Levy, Louis: *Der brennende Dornbusch. Mystik im Dienste jüdischmosaistischen Weltherrschaftsstrebens. Ein neu entdecktes einwandfrei echtes Protokoll eines Weisen von Zion*. Archiv-Edition (Faksimile), Viöl, 2005
- Pfeifer, Heinz: *Brüder des Schattens. Versuch einer Hintergrundanalyse zur Weltpolitik*. 3. A., Zürich, 1987
- Pilz, Peter: *Mit Gott gegen alle. Amerikas Kampf um die Weltherrschaft*. Stuttgart / München, 2003
- Pinay, Maurice: *Verschwörung gegen die Kirche*. Bd. 1. Durach, 2006
- Pitt, William Rivers / Ritter, Scott: *Krieg gegen den Irak. Was die Bush-Regierung verschweigt*. 5. A., Köln, 2003
- Ponsonby, Arthur: *Lügen in Kriegszeiten. Eine Sammlung und kritische Betrachtung von Lügen, die während des Ersten Weltkrieges bei allen Völkern im Umlauf waren*. (Faksimile), Viöl, 1999
- Rassinier, Paul: *Die Jahrhundert-Provokation. Wie Deutschland in den Zweiten Weltkrieg getrieben wurde*. Tübingen, 1989
- Ravage, Marcus Eli: *Zwei jüdische Aufsätze: Dt. Übers. von „A real Case Against the Jews“ und „Commissary to the Gentiles“ in: The Century Magazine, 1928; 1955 erschienen in d. US-Zeitg. „Common sense“*. Hrg. J. Marquard, Lorrach/Baden, o. J.
- Reisegger, Gerhoch: *Wir werden schamlos irreführt! Vom 11. September zum Irak-Krieg*. Tübingen, 2003
- Rétyi, Andreas von: *Skull & Bones. Amerikas geheime Machtelite*. Rottenburg, 2003
- Robinson, Harold Cecil: *Verdammter Antisemitismus*. Würenlos / Schweiz, 1995
- Rose, Franz: *Jüdische Enthüllungen. Eine Dokumentation über Anderssein und Herrschaft*. (Faksimile), Viöl, 2006

- Rothkranz, Johannes: *Totschlagwort „Antisemitismus“. Klarstellungen zu einem „einzigartigen Wortmißbrauch“*. Durach, 2003
- ders.: *44 Irrtümer über das Judentum*. Durach, 2005
- ders.: *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder Die Herrschaft des Antichristen*, Bd. 1: *Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach, 1993 und Bd. 2: *Die Weltherrscher der Finsternis in Aktion*, Durach, 3. A., 1996
- ders.: *Die „Protokolle der Weisen von Zion“ - erfüllt!* Bd. I, Teil 1: *Wer ist Jude? - Wie echt sind die Protokolle?* u. Bd. I, Teil 2: *Der Tanz um das Goldene Kalb*, Durach, 2004
- Salinger, Pierre / Laurent, Eric: *Krieg am Golf. Das Geheimdossier. Die Katastrophe hätte verhindert werden können*. München / Wien, 1991
- Sargant, William: *Die Seelenwascher*. Viol, 1991 (dt. Übers. v. „the battle of the mind“, London, 1957)
- Scheuch, Erwin: *Eine neue Weltordnung? Die USA als Hegemon*. In: *Naturkonservativ heute*. Jahrbuch 2005 der Herbert-Gruhl-Gesellschaft e.V., Essen, 2005
- Schiller, Friedrich von: *Die Sendung Moses*. 2. A. d. Nachdr. aus der Schiller-Werke-Ausg. i. Verlag Kurt Schreckenbach, Leipzig o. J. (ca. 1934) m. Einf. d. Hrsg. Archiv-Edition, Viol, 2004
- Schlesinger, Arthur M.: *Das bittere Erbe. Vietnam - Prüfstein der Demokratie*. Bern / München / Wien, 1967
- Schuler, Dietrich: *Der Aufstand der Verpflanzten. Die Wurzeln des Antigermanismus in der Welt*. Tübingen, 1988
- Schwartz-Bostunitsch, Gregor: *Jüdischer Imperialismus. Dreitausend Jahre Kampf mosaistischer Kader um Einfluß und Macht*. (Faksimile), Viol, 2001
- ders.: *Die Freimaurerei, Ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken*. (Faksimile), Viol, 2000
- Scronin, Alexander: *„General Psychologus“. Eine Studie des psychologischen Krieges gegen das Deuschtum*. Estado do Rio, Brasilien, 1965
- Sichelschmidt, Gustav: *Der ewige Deutschenhaß. Hintermänner und Nutznießer des Antigermanismus*. Kiel, 1992
- Solschenizyn, Alexander: *Der Archipel GULAG*. Bern / München, 1974
- Speck, Ulrich / Szaider, Natan: *Empire Amerika. Seitenperspektiven einer neuen Weltordnung*. München, 2003
- Stern, Hartmut: *„Jüdische Kriegserklärung an Deutschland“. Wortlaut, Vorgeschichte, Folgen*. München, 2000
- Symanek, Werner: *Deutschland muß vernichtet werden*. 2 Bde., Duisburg, 1994 (Bd. 1, 4. A.) u. 1997 (Bd. 2)
- Taylor, Telford: *Nürnberg und Vietnam. Eine amerikanische Tragödie*. München / Wien / Zürich, 1971
- Trachtenberg, Jakow: *Die Greuelpropaganda ist eine Lügenpropaganda, sagen die Juden selbst*. (Faksimile), 2. A., Viol, 2006
- Utley, Freda: *Kostspielige Rache*, 6. A., Hamburg, 1951
- Veale, F. J. P.: *Schuld und Sühne. Das Schlüsselproblem unserer Zeit*. Tübingen, 1964
- Volkert, Bernd: *Der amerikanische Neokonservatismus. Entstehung, Ideen, Intentionen*. Münster, 2006

- Wakaki, Shigetoshi (Hg.): *Terror-Tribunal. Die Nürnberger „Rechtsprechung“ der Siegermächte 1945/46*. München, 1996
- Wellems, Hugo: *Das Jahrhundert der Lüge. Von der Reichsgründung bis Potsdam 1871-1945*. 2. A., Kiel, 1989
- Wisnewski, Gerhard: *Operation 9/11. Angriff auf den Globus*. München, 2003
- Woltersdorf, Hans Werner: *Hinter den Kulissen der Macht. Was die Deutschen nicht wissen sollen*. Remagen, 1995
- ders.: *Die Ideologie der neuen Weltordnung. Rakowski und die Protokolle der Weisen von Zion*, Remagen, 1992

(text z přebalu knihy):

O bombardování Íránu mj. i radioaktivní uranovou municí již dávno rozhodla skupina plánovačů (především) v USA. Ať už Írán proti tomu udělá co chce, nic to nezmění na ocelové vůli oněch tajných plánovačů světovlády, kteří v průběhu devadesáti let již zlikvidovali šest politicky důležitých států, Německo (s Rakouskem-Uherskem), Japonsko, Vietnam, Koreu, Afghánistán a Irák. Na mušce je ještě asi 60 dalších údajně darebáckých států. Postupně budou napadeny ničivými vojenskými opatřeními vojenské aliance mezi USA a Izraelem, pokud se v poslední chvíli nepodrobí. Ideologie za touto nekonečnou řadou zločinů proti národům, jejich kultuře i celému lidstvu je již tisíce let stará a lze ji prostě označit za ďábelskou (proto v názvu symbolicky „Samiel“). Kniha nejenže tyto skutečnosti bezohledně odhaluje, ale také ukazuje, co všechno proti nim můžeme přesto dělat.